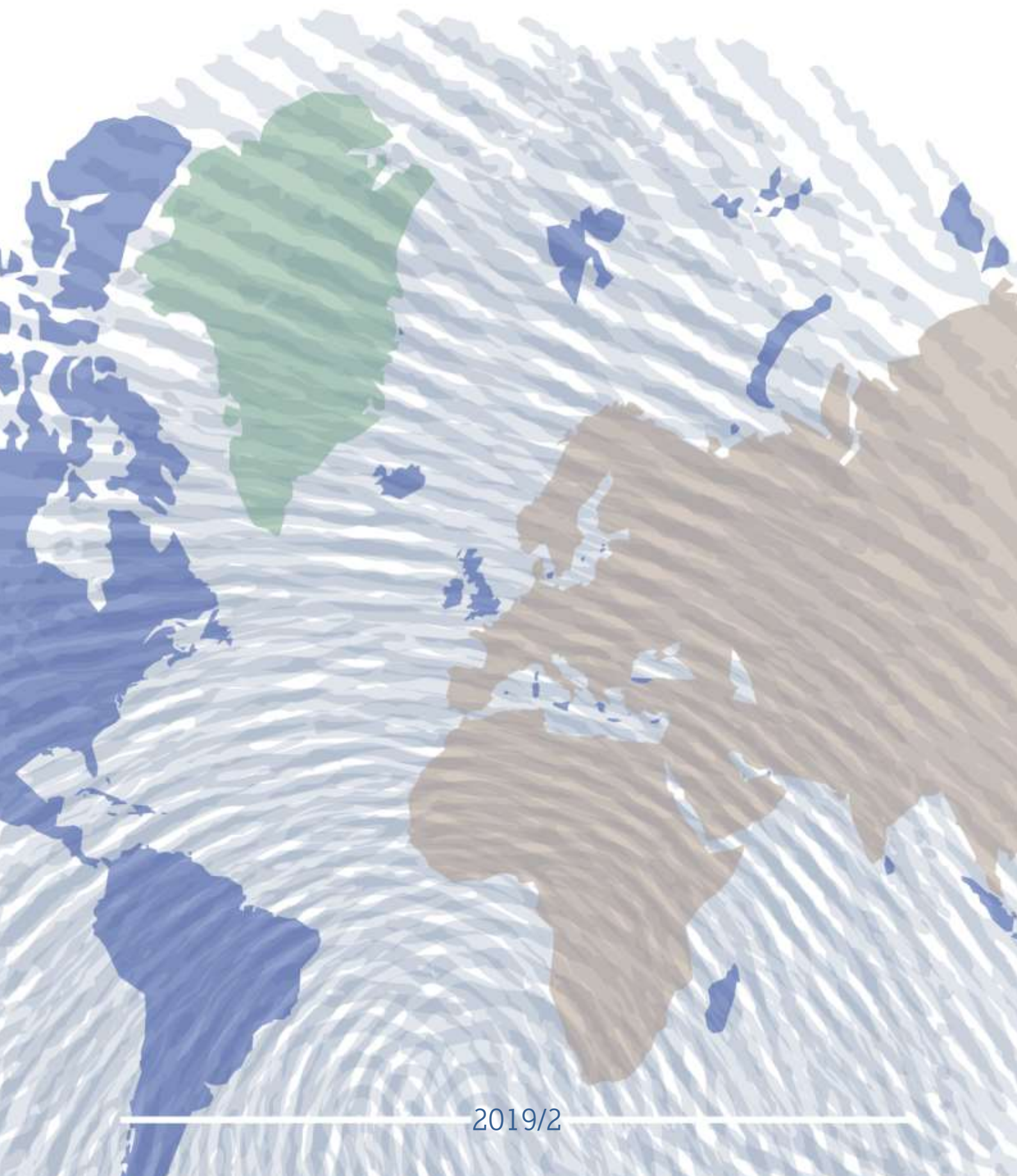

Revue@dipr.be

REVUE DE DROIT INTERNATIONAL PRIVE

Tijdschrift@ipr.be

TUJDSCHRIFT VOOR INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT

Redactie – Rédaction:

Ilse Couwenberg (Hof van Cassatie)
Johan Erauw (UGent)
Marc Fallon (UCLouvain la Neuve)
Stéphanie Francq (UCLouvain la Neuve)
Thalia Kruger (UAntwerpen)
Johan Meeusen (UAntwerpen)
Marta Pertegás Sender (UAntwerpen, UMaastricht)
Geert Van Calster (KU Leuven)
Cedric Vanleenhove (UGent)
Jinske Verhellen (UGent)
Patrick Wautelet (ULiège)

Samenstelling van dit nr. – Composition de ce n°:

Leontine Bruijnen – Laura Deschuyteneer – Jinske Verhellen

Uw bijdragen

Bijdragen voor het tijdschrift kunnen via e-mail worden toegezonden op het adres: tijdschrift@ipr.be. Het tijdschrift werkt met een double-blind peer review. Publicatie gebeurt alleen na controle door de redactieraad.

Vos contributions

Vos contributions pour la revue peuvent être envoyées à l'adresse suivante : revue@dipr.be. La revue fonctionne selon le système de double-blind peer review. La publication est soumise à l'accord du comité de rédaction.

Citeerwijze

Tijdschrift@ipr.be 2019/2

Mode de citation

Revue@dipr.be 2019/2

ISSN 2030-4072

INHOUD/CONTENU

RECHTSPRAAK/JURISPRUDENCE

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, advies van 10 april 2019

Cour de justice, affaire C-827/18, MC contre ND, ordonnance du 6 juin 2019

Hof van Justitie, zaak C-361/18, Ágnes Weil tegen Géza Gulácsi, arrest van 6 juni 2019

Hof van Justitie, zaak C-658/17, WB in tegenwoordigheid van: Przemysława Bac, handelend in de hoedanigheid van notaris, arrest van 23 mei 2019

Hof van Justitie, zaak C-25/18, Pi Bryan Andrew Kerr tegen Pavlo Postnov, Natalia Postnova, arrest van 8 mei 2019

Hof van Justitie, zaak C-603/17, Pillar Securitisation Sàrl tegen Hildur Arnadottir, arrest van 2 mei 2019

Hof van Justitie, zaak C-464/18, ZX tegen Ryanair DAC, arrest van 11 april 2019

Hof van Justitie, zaak C-603/17, Peter Bosworth, Colin Hurley tegen Arcadia Petroleum Limited e.a., arrest van 11 april 2019

Hof van Justitie, zaak C-129/18, SM tegen Entry Clearance Officer, UK Visa Section, arrest van 26 maart 2019

Hof van beroep te Gent, arrest van 10 januari 2019

Hof van beroep te Gent, arrest van 10 januari 2019

Hof van beroep te Gent, arrest van 20 december 2018

Hof van beroep te Gent, arrest van 13 december 2018

Hof van beroep te Gent, arrest van 13 december 2018

Hof van beroep te Gent, arrest van 15 november 2018

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 29 november 2018

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 8 november 2018

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 11 oktober 2018

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 11 oktober 2018

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 7 juni 2018

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 14 september 2017

RECHTSLEER/DOCTRINE

Aleksandrs Fillers (UAntwerpen) – Some observations on the Freitag case and recognition of personal names in the EU

ACTUALITEIT/ACTUALITÉ

INHOUDSOPGAVE/TABLE DES MATIÈRES

RECHTSPRAAK/JURISPRUDENCE	7
Europees Hof voor de Rechten van de Mens, advies van 10 april 2019	7
Erkenning – Draagmoederschap – Buitenlandse geboorteakte – Wensvader is de biologische vader – Wensmoeder is niet de biologische moeder – Vaderlijke afstamming is door de overheid erkend – Artikel 8 EVRM – Recht op respect voor het privéleven van het kind – Mogelijkheid tot vaststelling afstammingband met wensmoeder noodzakelijk – Mogelijkheid adoptie toegelaten – Belang van het kind	7
Reconnaissance – Gestation pour autrui – Acte de naissance étranger – Père d’intention est le père biologique – Mère d’intention n’est pas la mère biologique – Reconnaissance par les autorités de la filiation paternelle – Article 8 CEDH – Droit au respect de la vie privée de l’enfant – Nécessité de prévoir la possibilité d’établir la filiation maternelle – Possibilité d’adoption autorisée – Intérêt de l’enfant	7
Cour de justice, affaire C-827/18, MC contre ND, ordonnance du 6 juin 2019	8
Renvoi préjudiciel – Article 53, paragraphe 2 et article 99 du règlement de procédure de la Cour – Espace de liberté, de sécurité et de justice – Coopération judiciaire en matière civile – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Convention de Lugano du 2007 – Article 22, point 1 – Litiges en matière de droits réels immobiliers et de baux d’immeubles – Restitution des fruits tirés de la location d’un bien avant le transfert de propriété	8
Prejudiciële verwijzing – Artikel 53, lid 2 en artikel 99 van het reglement voor de procesvoering van het Hof – Ruimte van vrijheid, veiligheid en justitie – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verdrag van Lugano van 2007 – Artikel 22, lid 1 – Geschillen over zakelijke rechten op huur en verhuur, pacht en verpachting van onroerende goederen – Teruggave van de vruchten uit huur van een woning vóór de eigendomsoverdracht	8
Hof van Justitie, zaak C-361/18, Ágnes Weil tegen Géza Gulácsi, arrest van 6 juni 2019	9
Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening 1215/2012 (Brussel <i>Ibis</i>) – Artikel 66 – Werkingssfeer <i>ratione temporis</i> – Verordening 44/2001 (Brussel I) – Werkingssfeer <i>ratione materiae</i> – Burgerlijke en handelszaken – Artikel 1, lid 1 en lid 2, onder a) – Uitgesloten gebieden – Huwelijksgoederenrecht – Artikel 54 – Verzoek tot afgifte van een certificaat dat aantoonde dat de door het gerecht van oorsprong gegeven beslissing uitvoerbaar is – Rechterlijke beslissing betreffende een schuldvordering die is ontstaan uit de ontbinding van de uit een niet-geregistreerd partnerschap voortvloeiende vermogensregeling	9
Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement 1215/2012 (Bruxelles <i>Ibis</i>) – Article 66 – Champ d’application <i>ratione temporis</i> – Règlement 44/2001 (Bruxelles I) – Champ d’application <i>ratione materiae</i> – Matière civile et commerciale – Article 1er, paragraphe 1 et paragraphe 2, sous a) – Matières exclues – Régimes matrimoniaux – Article 54 – Demande de délivrance du certificat attestant que la décision rendue par la juridiction d’origine est exécutoire – Décision judiciaire portant sur une créance résultant de la dissolution du régime patrimonial découlant d’une relation de partenariat de fait	9
Hof van Justitie, zaak C-658/17, WB, arrest van 23 mei 2019	10
Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening 650/2012 (Erfrecht) – Artikel 3, lid 1, onder g) en i) – Begrip ‘beslissing’ inzake erfopvolging – Begrip ‘authentieke akte’ inzake erfopvolging – Juridische kwalificatie van de nationale erfrechtverklaring – Artikel 3, lid 2 – Begrip ‘gerecht’ – Geen kennisgeving aan de Europese Commissie door de lidstaat van het feit dat notarissen als niet-gerechtigde autoriteiten net zoals gerechten rechterlijke functies vervullen	10
Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement 650/2012 (Successions) – Article 3, paragraphe 1, sous g) et i) – Notion de “décision” en matière de successions – Notion d’“acte authentique” en matière de successions – Qualification juridique du certificat d’héritité national – Article 3, paragraphe 2 – Notion de “juridiction” – Absence de notification à la Commission européenne, par l’État membre, des notaires en tant qu’autorités non judiciaires exerçant des fonctions juridictionnelles au même titre que les juridictions	10

Hof van Justitie, zaak C-25/18, Pi Bryan Andrew Kerr tegen Pavlo Postnov, Natalia Postnova, arrest van 8 mei 2019 11

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verordening 1215/2012 (Brussel *Ibis*) – Artikel 7, punt 1, onder a) – Bijzondere bevoegdheid ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst – Begrip ‘verbintenissen uit overeenkomst’ – Besluit van de algemene vergadering van de vereniging van eigenaars van een gebouw – Op de mede-eigenaars rustende verplichting om de bij dat besluit vastgestelde jaarlijkse financiële bijdragen te leveren aan het budget van de vereniging van eigenaars – Rechtsvordering met het oog op de naleving van die verplichting – Recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst – Verordening 593/2008 (Rome I) – Artikel 4, lid 1, onder b) en c) – Begrippen ‘overeenkomst inzake dienstverlening’ en ‘overeenkomst die een zakelijk recht op een onroerend goed tot onderwerp heeft’ – Besluit van de algemene vergadering van de vereniging van eigenaars van een gebouw met betrekking tot de onderhoudskosten van de gemeenschappelijke delen ervan..... 11

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Règlement 1215/2012 (Bruxelles *Ibis*) – Article 7, point 1, sous a) – Compétence spéciale en matière contractuelle – Notion de “matière contractuelle” – Décision de l’assemblée générale des copropriétaires d’un immeuble – Obligation incombant aux copropriétaires d’acquitter les contributions financières annuelles au budget de la copropriété fixées par cette décision – Action judiciaire tendant à obtenir l’exécution de cette obligation – Loi applicable aux obligations contractuelles – Règlement 593/2008 (Rome I) – Article 4, paragraphe 1, sous b) et c) – Notions de “contrat de prestation de services” et de “contrat ayant pour objet un droit réel immobilier” – Décision de l’assemblée générale des copropriétaires d’un immeuble relative aux frais d’entretien des parties communes de celui-ci 11

Hof van Justitie, zaak C-603/17, Pillar Securitisation Sàrl tegen Hildur Arnadottir, arrest van 2 mei 2019..... 12

Prejudiciële verwijzing – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verdrag van Lugano van 2007 – Artikel 15 – Overeenkomst gesloten door een consument – Verhouding tot richtlijn 2008/48/EG – Consumentenkredietovereenkomst – Artikelen 2 en 3 – Begrippen ‘consument’ en ‘transacties waarop de richtlijn van toepassing is’ – Maximaal kredietbedrag – Irrelevant voor de toepassing van artikel 15 van het Verdrag van Lugano van 2007 12

Renvoi préjudiciel – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Convention de Lugano du 2007– Article 15 – Contrat conclu par un consommateur – Lien avec la directive 2008/48/CE – Contrat de crédit à la consommation – Articles 2 et 3 – Notions de “consommateur” et de “transactions auxquelles s’applique la directive” – Montant maximal du crédit – Absence de pertinence au regard de l’article 15 de la convention de Lugano du 2007 12

Hof van Justitie, zaak C-464/18, ZX tegen Ryanair DAC, arrest van 11 april 2019 13

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening 1215/2012 (Brussel *Ibis*) – Vaststelling van het gerecht dat bevoegd is om van een verzoek om compensatie voor een vertraagde vlucht kennis te nemen – Artikel 7, punt 5 – Exploitatie van een filiaal – Artikel 26 – Stilzwijgende aanwijzing – Noodzaak dat de verweerder verschijnt 13

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement 1215/2012 (Bruxelles *Ibis*) – Détermination de la juridiction compétente pour connaître d’une demande d’indemnisation pour un vol retardé – Article 7, point 5 – Exploitation d’une succursale – Article 26 – Prorogation tacite – Nécessité pour le défendeur de comparaître 13

Hof van Justitie, zaak C-603/17, Peter Bosworth, Colin Hurley tegen Arcadia Petroleum Limited e.a., arrest van 11 april 2019 14

Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verdrag van Lugano van 2007 – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Titel II, afdeling 5 (artikelen 18-21) – Bevoegdheid ten aanzien van individuele verbintenissen uit arbeidsovereenkomst..... 14

Renvoi préjudiciel – Espace de liberté, de sécurité et de justice – Coopération judiciaire en matière civile – Convention de Lugano du 2007 – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en

matière civile et commerciale – Titre II, section 5 (articles 18 à 21) – Compétence en matière de contrats individuels de travail.....	14
Hof van Justitie, zaak C-129/18, SM tegen Entry Clearance Officer, UK Visa Section, arrest van 26 maart 2019	15
Prejudiciële verwijzing – Burgerschap van de Europese Unie – Recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de Unieburgers en hun familieleden – Richtlijn 2004/38/EG – Familieleden van de Unieburger – Artikel 2, punt 2, onder c) – Begrip ‘rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn’ – Kind dat uit hoofde van het Algerijnse kafala-stelsel (zorgverstrekking) onder vaste wettelijke voogdij staat – Artikel 3, lid 2, onder a) – Andere familieleden – Artikel 7 en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Familie- en gezinsleven – Belangen van het kind	15
Renvoi préjudiciel – Citoyenneté de l’Union européenne – Droit des citoyens de l’Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres – Directive 2004/38/CE – Membres de la famille du citoyen de l’Union – Article 2, point 2, sous c) – Notion de “descendant direct” – Enfant sous tutelle légale permanente au titre du régime de la kafala (recueil légal) algérienne – Article 3, paragraphe 2, sous a) – Autres membres de la famille – Article 7 et article 24, paragraphe 2, de la charte des droits fondamentaux de l’Union européenne – Vie familiale – Intérêt supérieur de l’enfant	15
Hof van beroep te Gent, arrest van 10 januari 2019	16
Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 2° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Gebruik valse identiteit/naam	16
Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 2° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Utilisation d’une fausse identité / d’un faux nom	16
Hof van beroep te Gent, arrest van 10 januari 2019	23
Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 4° WBN – Artikel 9 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Bewijs van een handicap of invaliditeit	23
Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 4° CNB – Article 9 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Preuve du handicap ou de l’invalidité	23
Hof van beroep te Gent, arrest van 20 december 2018	29
Nationaliteit – Artikel 10, lid 1 WBN – Toekenning Belgische nationaliteit – Staatloosheid – Verdrag van New York van 28 september 1954 (Staatloze) – Artikel 1	29
Nationalité – Article 10, al. 1 CNB – Octroi de la nationalité belge – Apatridie – Convention de New York du 28 septembre 1954 (Apatridie) – Article 1	29
Hof van beroep te Gent, arrest van 13 december 2018	34
Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 3° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Gebruik valse identiteit/naam	34
Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 3° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Utilisation d’une fausse identité / d’un faux nom	34
Hof van beroep te Gent, arrest van 13 december 2018	41
Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 2° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Gebruik valse identiteit/naam	41
Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 2° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Utilisation d’une fausse identité / d’un faux nom	41

Hof van beroep te Gent, arrest van 15 november 2018	47
Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12 <i>bis</i> , § 1, 2° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Opsporingsonderzoek – Correctionele veroordeling	47
Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12 <i>bis</i> , § 1, 2° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Information judiciaire – Condamnation correctionnelle	47
Familierechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 29 november 2018	53
Huwelijk – Huwen in het buitenland – India – Attest van geen huwelijksbeletsel – Consulaire wetboek – Artikel 70 – Artikel 71 – Verzet door het parket – Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan – Artikel 146 <i>bis</i> BW – Schijnhuwelijk	53
Mariage – Mariage célébré à l'étranger – Inde – Certificat de non-empêchement à mariage – Code consulaire – Article 70 – Article 71 – Opposition par le parquet – Qualité et conditions pour conclure un mariage – Article 146 <i>bis</i> C. civ. – Mariage simulé	53
Familierechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 8 november 2018	60
Internationale bevoegdheid – Toepasselijk recht – Afstamming – 2-in-1-vordering – Betwisting van vaderschap – Artikel 61 WIPR – Artikel 62 WIPR – Nederlands recht – Verbetering geboorteakte – Artikel 1383 e.v. Ger.W.	60
Compétence internationale – Droit applicable – Filiation – Action deux-en-un – Contestation de paternité – Article 61 CODIP – Article 62 CODIP – Droit hollandais – Rectification d'un acte de naissance – Article 1383 sqq. C. Jud.	60
Familierechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 11 oktober 2018	63
Internationale bevoegdheid – Toepasselijk recht – Nietigverklaring huwelijk – Artikel 3, 1, a Verordening 2201/2003 (Brussel II <i>bis</i>) – Artikel 46 WIPR – Artikel 47 WIPR – Filipijns recht – Belgisch recht – Bigamie	63
Compétence internationale – Droit applicable – Annulation du mariage – Article 3, 1, a Règlement 2201/2003 (Bruxelles II <i>bis</i>) – Article 46 CODIP – Article 47 CODIP – Droit des Philippines – Droit belge – Bigamie	63
Familierechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 11 oktober 2018	66
Staat van personen – Verzoek tot erkenning als staatloze – Verdrag van New York van 28 september 1954 (Staatloze) – Artikel 1.1 – Nationaliteit – Bewijs ontbreken nationaliteit – Band met Staten – Geen Jordaanse nationaliteit – Geen Belgische nationaliteit – Geen Finse nationaliteit	66
Etat des personnes – Demande de reconnaissance de la qualité d'apatride – Convention de New York du 28 septembre 1954 (Apatride) – Article 1.1 – Nationalité – Preuve de l'absence d'une nationalité – Lien avec des Etats – Pas de nationalité jordanienne – Pas de nationalité belge – Pas de nationalité finlandaise	66
Familierechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 7 juni 2018	68
Huwelijk – Huwen in het buitenland – Marokko – Attest van geen huwelijksbeletsel – Consulaire wetboek – Artikel 70 – Artikel 71 – Verzet door het parket – Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan – Artikel 146 <i>bis</i> BW – Geen schijnhuwelijk	68
Mariage – Mariage à l'étranger – Maroc – Certificat de non-empêchement à mariage – Code consulaire – Article 70 – Article 71 – Opposition par le parquet – Qualité et conditions pour conclure un mariage – Article 146 <i>bis</i> C. civ. – Absence de mariage simulé	68
Familierechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 14 september 2017	76
Huwelijk – Huwen in het buitenland – India – Attest van geen huwelijksbeletsel – Consulaire wetboek – Artikel 70 – Artikel 71 – Verzet door het parket – Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan – Artikel 146 <i>bis</i> BW – Geen schijnhuwelijk	76

Mariage – Mariage à l'étranger – Inde – Certificat de non-empêchement à mariage – Code consulaire – Article 70 – Article 71 – Opposition par le parquet – Qualité et conditions pour conclure un mariage – Article 146 <i>bis</i> C. civ. – Absence de mariage simulé	76
RECHTSLEER/DOCTRINE.....	82
Aleksandrs Fillers (UAntwerpen) – Some observations on the Freitag case and recognition of personal names in the EU.....	82
ACTUALITEIT/ACTUALITÉ.....	93

RECHTSPRAAK/JURISPRUDENCE

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, advies van 10 april 2019

Erkenning – Draagmoederschap – Buitenlandse geboorteakte – Wensvader is de biologische vader – Wensmoeder is niet de biologische moeder – Vaderlijke afstamming is door de overheid erkend – Artikel 8 EVRM – Recht op respect voor het privéleven van het kind – Mogelijkheid tot vaststelling afstammingband met wensmoeder noodzakelijk – Mogelijkheid adoptie toegelaten – Belang van het kind

Reconnaissance – Gestation pour autrui – Acte de naissance étranger – Père d'intention est le père biologique – Mère d'intention n'est pas la mère biologique – Reconnaissance par les autorités de la filiation paternelle – Article 8 CEDH – Droit au respect de la vie privée de l'enfant – Nécessité de prévoir la possibilité d'établir la filiation maternelle – Possibilité d'adoption autorisée – Intérêt de l'enfant

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Cour de justice, affaire C-827/18, MC contre ND, ordonnance du 6 juin 2019

Renvoi préjudiciel – Article 53, paragraphe 2 et article 99 du règlement de procédure de la Cour – Espace de liberté, de sécurité et de justice – Coopération judiciaire en matière civile – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Convention de Lugano du 2007 – Article 22, point 1 – Litiges en matière de droits réels immobiliers et de baux d'immeubles – Restitution des fruits tirés de la location d'un bien avant le transfert de propriété

Prejudiciële verwijzing – Artikel 53, lid 2 en artikel 99 van het reglement voor de procesvoering van het Hof – Ruimte van vrijheid, veiligheid en justitie – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verdrag van Lugano van 2007 – Artikel 22, lid 1 – Geschillen over zakelijke rechten op huur en verhuur, pacht en verpachting van onroerende goederen – Teruggave van de vruchten uit huur van een woning vóór de eigendomsoverdracht

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

Hof van Justitie, zaak C-361/18, Ágnes Weil tegen Géza Gulácsi, arrest van 6 juni 2019

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening 1215/2012 (Brussel Ibis) – Artikel 66 – Werkingssfeer ratione temporis – Verordening 44/2001 (Brussel I) – Werkingssfeer ratione materiae – Burgerlijke en handelszaken – Artikel 1, lid 1 en lid 2, onder a) – Uitgesloten gebieden – Huwelijksgoederenrecht – Artikel 54 – Verzoek tot afgifte van een certificaat dat aantoont dat de door het gerecht van oorsprong gegeven beslissing uitvoerbaar is – Rechterlijke beslissing betreffende een schuldvordering die is ontstaan uit de ontbinding van de uit een niet-geregistreerd partnerschap voortvloeiende vermogensregeling

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement 1215/2012 (Bruxelles Ibis) – Article 66 – Champ d’application ratione temporis – Règlement 44/2001 (Bruxelles I) – Champ d’application ratione materiae – Matière civile et commerciale – Article 1er, paragraphe 1 et paragraphe 2, sous a) – Matières exclues – Régimes matrimoniaux – Article 54 – Demande de délivrance du certificat attestant que la décision rendue par la juridiction d’origine est exécutoire – Décision judiciaire portant sur une créance résultant de la dissolution du régime patrimonial découlant d’une relation de partenariat de fait

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-658/17, WB, arrest van 23 mei 2019

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening 650/2012 (Erfrecht) – Artikel 3, lid 1, onder g) en i) – Begrip ‘beslissing’ inzake erfopvolging – Begrip ‘authentieke akte’ inzake erfopvolging – Juridische kwalificatie van de nationale erfrechtverklaring – Artikel 3, lid 2 – Begrip ‘gerecht’ – Geen kennisgeving aan de Europese Commissie door de lidstaat van het feit dat notarissen als niet-gerechtigde autoriteiten net zoals gerechten rechterlijke functies vervullen

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement 650/2012 (Successions)– Article 3, paragraphe 1, sous g) et i) – Notion de “décision” en matière de successions – Notion d’“acte authentique” en matière de successions – Qualification juridique du certificat d’hérédité national – Article 3, paragraphe 2 – Notion de “juridiction” – Absence de notification à la Commission européenne, par l’État membre, des notaires en tant qu’autorités non judiciaires exerçant des fonctions juridictionnelles au même titre que les juridictions

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-25/18, Pi Bryan Andrew Kerr tegen Pavlo Postnov, Natalia Postnova, arrest van 8 mei 2019

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verordening 1215/2012 (Brussel Ibis) – Artikel 7, punt 1, onder a) – Bijzondere bevoegdheid ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst – Begrip ‘verbintenissen uit overeenkomst’ – Besluit van de algemene vergadering van de vereniging van eigenaars van een gebouw – Op de mede-eigenaars rustende verplichting om de bij dat besluit vastgestelde jaarlijkse financiële bijdragen te leveren aan het budget van de vereniging van eigenaars – Rechtsvordering met het oog op de naleving van die verplichting – Recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst – Verordening 593/2008 (Rome I) – Artikel 4, lid 1, onder b) en c) – Begrippen ‘overeenkomst inzake dienstverlening’ en ‘overeenkomst die een zakelijk recht op een onroerend goed tot onderwerp heeft’ – Besluit van de algemene vergadering van de vereniging van eigenaars van een gebouw met betrekking tot de onderhoudskosten van de gemeenschappelijke delen ervan

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Règlement 1215/2012 (Bruxelles Ibis) – Article 7, point 1, sous a) – Compétence spéciale en matière contractuelle – Notion de “matière contractuelle” – Décision de l’assemblée générale des copropriétaires d’un immeuble – Obligation incombant aux copropriétaires d’acquitter les contributions financières annuelles au budget de la copropriété fixées par cette décision – Action judiciaire tendant à obtenir l’exécution de cette obligation – Loi applicable aux obligations contractuelles – Règlement 593/2008 (Rome I) – Article 4, paragraphe 1, sous b) et c) – Notions de “contrat de prestation de services” et de “contrat ayant pour objet un droit réel immobilier” – Décision de l’assemblée générale des copropriétaires d’un immeuble relative aux frais d’entretien des parties communes de celui-ci

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-603/17, Pillar Securitisation Sàrl tegen Hildur Arnadottir, arrest van 2 mei 2019

Prejudiciële verwijzing – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verdrag van Lugano van 2007 – Artikel 15 – Overeenkomst gesloten door een consument – Verhouding tot richtlijn 2008/48/EG – Consumentenkredietovereenkomst – Artikelen 2 en 3 – Begrippen ‘consument’ en ‘transacties waarop de richtlijn van toepassing is’ – Maximaal kredietbedrag – Irrelevant voor de toepassing van artikel 15 van het Verdrag van Lugano van 2007

Renvoi préjudiciel – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Convention de Lugano du 2007 – Article 15 – Contrat conclu par un consommateur – Lien avec la directive 2008/48/CE – Contrat de crédit à la consommation – Articles 2 et 3 – Notions de “consommateur” et de “transactions auxquelles s’applique la directive” – Montant maximal du crédit – Absence de pertinence au regard de l’article 15 de la convention de Lugano du 2007

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-464/18, ZX tegen Ryanair DAC, arrest van 11 april 2019

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening 1215/2012 (Brussel Ibis) – Vaststelling van het gerecht dat bevoegd is om van een verzoek om compensatie voor een vertraagde vlucht kennis te nemen – Artikel 7, punt 5 – Exploitatie van een filiaal – Artikel 26 – Stilzwijgende aanwijzing – Noodzaak dat de verweerder verschijnt

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement 1215/2012 (Bruxelles Ibis) – Détermination de la juridiction compétente pour connaître d'une demande d'indemnisation pour un vol retardé – Article 7, point 5 – Exploitation d'une succursale – Article 26 – Prorogation tacite – Nécessité pour le défendeur de comparaître

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-603/17, Peter Bosworth, Colin Hurley tegen Arcadia Petroleum Limited e.a., arrest van 11 april 2019

Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verdrag van Lugano van 2007 – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Titel II, afdeling 5 (artikelen 18-21) – Bevoegdheid ten aanzien van individuele verbintenissen uit arbeidsovereenkomst

Renvoi préjudiciel – Espace de liberté, de sécurité et de justice – Coopération judiciaire en matière civile – Convention de Lugano du 2007 – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Titre II, section 5 (articles 18 à 21) – Compétence en matière de contrats individuels de travail

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-129/18, SM tegen Entry Clearance Officer, UK Visa Section, arrest van 26 maart 2019

Prejudiciële verwijzing – Burgerschap van de Europese Unie – Recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de Unieburgers en hun familieleden – Richtlijn 2004/38/EG – Familieleden van de Unieburger – Artikel 2, punt 2, onder c) – Begrip ‘rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn’ – Kind dat uit hoofde van het Algerijnse kafala-stelsel (zorgverstrekking) onder vaste wettelijke voogdij staat – Artikel 3, lid 2, onder a) – Andere familieleden – Artikel 7 en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Familie- en gezinsleven – Belangen van het kind

Renvoi préjudiciel – Citoyenneté de l’Union européenne – Droit des citoyens de l’Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres – Directive 2004/38/CE – Membres de la famille du citoyen de l’Union – Article 2, point 2, sous c) – Notion de “descendant direct” – Enfant sous tutelle légale permanente au titre du régime de la kafala (recueil légal) algérienne – Article 3, paragraphe 2, sous a) – Autres membres de la famille – Article 7 et article 24, paragraphe 2, de la charte des droits fondamentaux de l’Union européenne – Vie familiale – Intérêt supérieur de l’enfant

[Hier](#) vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van beroep te Gent, arrest van 10 januari 2019

Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 2° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Gebruik valse identiteit/naam

Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 2° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Utilisation d'une fausse identité / d'un faux nom

In de zaak

van

Procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent
met kantoor te 9000 Gent, Savaanstraat 11 bus 101

appellant
verschenen in de persoon van advocaat-generaal Chantal Lanssens

tegen

A.A.
geboren in Irak te [...] op [...] 1984
van de Irakese nationaliteit
wonende te 8790 Waregem [...]

geïntimeerde
voor wie optreedt mr. Kempinaire Jan, advocaat met kantoor te 8500 Kortrijk, Koning Leopold I - straat 27

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij vonnis van 8 maart 2018 in de zaak met AR nummer [...] beoordeelt de 23ste familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, het verhaal van A.A. tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die hij op 17 augustus 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN. De rechtbank willigt dit verhaal in.

Daar waar het openbaar ministerie in zijn negatieve advies van 9 december 2016 stelt dat A.A. (voor zover hij voldoet aan de grondvoorwaarden van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN hoe dan ook) stuit op een beletsel wegens een gewichtig feit eigen aan haar persoon (in de zin van art. 15, § 3, eerste lid WBN), is de rechtbank van oordeel dat geen dergelijk beletsel voorhanden is.

Volgens de rechtbank verkeert A.A. volkomen in de voorwaarden om in lijn met haar verklaring van 28 april 2017 de Belgische nationaliteit te verwerven.

De rechtbank laat de niet nader begrote gedingkosten ten laste van A.A.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof op 22 maart 2018, stelt het openbaar ministerie tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk hoger beroep in.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van het verhaal van A.A. tegen de negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, met veroordeling van A.A. tot de niet nader begrote gedingkosten (van beide aanleggen).

2. A.A. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep (als ontvankelijk doch ongegrond) en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van het openbaar ministerie tot de nader begrote gedingkosten in hoger beroep.

3. Onderhavige procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN betreft in eerste aanleg een eenzijdige procedure, waarbij het openbaar ministerie niet als partij is betrokken.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN staat in eerste aanleg gelijk met een procedure op eenzijdig verzoekschrift in de zin van de artikelen 1025 e.v. Ger.W. De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt, op verzoek van de belanghebbende binnen de bedoelde termijn van vijftien dagen bij aangetekende brief, het dossier over aan de rechtbank van eerste aanleg, die (na de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen in raadkamer) op gemotiveerde wijze uitspraak doet over de gegrondheid van het negatieve advies van het openbaar ministerie in de zin van artikel 15, § 4 WBN.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN blijft unilateraal in hoger beroep, behalve indien, zoals in casu, na de inwilliging van het verzoek van de belanghebbende door de rechtbank van eerste aanleg die zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie ongegrond verklaart, het openbaar ministerie zelf hoger beroep instelt tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Het openbaar ministerie fungeert *hic et nunc* als partij en meer precies als appellent.

4. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord op de openbare terechtzitting van 13 december 2018, waarna het hof het debat heeft gesloten en de zaak in beraad heeft genomen.

A.A. was daarbij ook in persoon aanwezig.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie van 22 maart 2018 en de conclusie van A.A. van 14 november 2018 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. Beoordeling

1. De zaak behelst (inz.) artikel 12*bis* WBN, zoals van toepassing sinds de aanpassing ervan bij wet van 4 december 2012 “tot wijziging van het WBN teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” (BS 21 januari 2013, *err.* BS 18 februari 2013). Deze wet is op 1 januari 2013

in werking getreden, terwijl de litigieuze nationaliteitsverklaring dateert van 17 augustus 2016.

2. Krachtens artikel 12*bis*, § 1, *sub* 2° WBN (vóór de wijziging ervan bij Wet van 18 juni 2018 “houdende diverse bepalingen inzake burgerlijk recht en bepalingen met het oog op de bevordering van alternatieve vormen van geschillenoplossing”, *BS* 2 juli 2018) kan een vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 (voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn hoofdverblijfplaats) indien hij:

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
- b) vijf jaar wettelijk verblijf in België heeft;
- c) het bewijs levert van de kennis van één van de drie landstalen;
- d) zijn maatschappelijke integratie bewijst door:
  - hetzij een diploma of getuigschrift van een onderwijsinstelling opgericht, erkend of gesubsidieerd door een Gemeenschap of de Koninklijke Militaire School en dat minstens van het niveau is van het hoger secundair onderwijs;
  - hetzij een beroepsopleiding van minimum 400 uur erkend door een bevoegde overheid te hebben gevolgd;
  - hetzij een inburgeringscursus te hebben gevolgd waarin wordt voorzien door de bevoegde overheid van zijn hoofdverblijfplaats op het tijdstip dat hij zijn inburgeringscursus aanvat;
  - hetzij gedurende de voorbije vijf jaar onafgebroken als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst en/of als zelfstandige in hoofdberoep te hebben gewerkt;
- e) zijn economische participatie bewijst door:
  - hetzij als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst gedurende de voorbije vijf jaar minimaal 468 arbeidsdagen te hebben gewerkt;
  - hetzij in het kader van een zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep de voorbije vijf jaar gedurende minstens zes kwartalen de verschuldigde sociale kwartaalbijdragen voor zelfstandigen in België te hebben betaald.

De duur van de onder d, eerste en/of tweede sterretje bedoelde opleiding gevolgd tijdens de vijf jaar voorafgaand aan het verzoek tot nationaliteitsverklaring wordt in mindering gebracht van de duur van de vereiste beroepsactiviteit van minstens 468 dagen of van de duur van de zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep.

3. Met toepassing van voormelde bepaling legt A.A. op 17 augustus 2016 een verklaring van Belgische nationaliteit af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] (art. 15, § 1 WBN), die een afschrift van het dossier overmaakt aan het openbaar ministerie (art. 15, § 2 WBN).

Bij brief van 9 december 2016 brengt het openbaar ministerie een negatief advies uit, waarvan bij aangetekende zending aan A.A. wordt kennis gegeven (art. 15, § 3 WBN).

Bij aangetekende brief van 21/23 december 2016 verzoekt A.A. aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] het dossier over te zenden en zodoende de zaak aanhangig te maken bij de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk (art. 15, § 5 WBN).

4. In zijn negatieve advies stelt het openbaar ministerie dat, voor zover A.A. voldoet aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12*bis*, § 1, *sub* 2° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, hij hoe dan ook stuit op een beletsel wegens een gewichtig feit eigen aan haar persoon.

Dit gewichtige feit behelst meer precies gebruik te hebben gemaakt dan wel te zijn blijven maken van een andere dan wel valse identiteit/naam bij en vanaf de aankomst in België (begin 2010) om op die manier verblijfsrechten te verwerven.

5. Het verhaal van A.A. gelet op het negatieve advies van het openbaar ministerie tegen de inwilliging van de gedane nationaliteitsverklaring, is tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk. Het verzoek tot overzending van het dossier aan de rechtbank van eerste aanleg dateert van 21/23 december 2016, dit is binnen vijftien dagen na de ontvangst door A.A. van het negatieve advies van 9 december 2016.

6. De eerste rechter verklaart het negatieve advies van het openbaar ministerie van 9 december 2016 tegen de inwilliging van de door A.A. gedane nationaliteitsverklaring van 17 augustus 2016 ongegrond. De rechtbank willigt het verhaal van A.A. tegen dit negatieve advies in als (tijdig, regelmatig en derhalve) ontvankelijk en gegrond.

7. Het hof volgt de beslissing van de eerste rechter.

Luidens artikel 1, § 2, *sub* 4° WBN moet onder “gewichtige feiten eigen aan de persoon” worden begrepen:

- a) het feit zich te bevinden in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit;
- b) het feit aanhanger te zijn van een beweging of organisatie die door de Veiligheid van de Staat als gevaarlijk wordt beschouwd;
- c) het feit dat de identiteit of hoofdverblijfplaats onmogelijk kan worden gecontroleerd of de identiteit niet kan worden gewaarborgd;
- d) het feit dat aan de aanvrager, omwille van eender welke vorm van sociale of fiscale fraude, door de rechter een definitieve straf is opgelegd die in kracht van gewijsde is gegaan.

A.A. bevindt zich niet in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit.

Krachtens artikel 2 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 “tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” vormen een gewichtig feit eigen aan de persoon:

1° elke strafrechtelijke veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf die voorkomt in het strafregister, tenzij er eerherstel is verkregen;

2° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover (1) in het jaar dat

voorafgaat aan de nationaliteitsverklaring een opsporingsonderzoek is geopend en (2) dat opsporingsonderzoek nog steeds hangt;

3° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover een gerechtelijk onderzoek hangt;

4° het feit van zich over te leveren aan enige activiteit die de fundamentele belangen van de Staat bedreigt of kan bedreigen zoals omschreven in de artikelen 7 en 8 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst;

5° het feit, vastgesteld door een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan, dat de betrokken persoon zijn titel van wettelijk verblijf heeft verkregen door schijnhuwelijk of gedwongen huwelijk of schijnsamenwoning of gedwongen wettelijke samenwoning.

Punt is hoe dan ook dat voormelde opsomming/invulling geenszins limitatief is en derhalve een louter exemplatief karakter heeft. Het gaat om feiten die als “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking moeten worden genomen en die bijgevolg zonder meer een beletsel vormen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Het betreft niet verder te appreciëren feiten.

Niets staat eraan in de weg andere “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking te nemen.

Voormelde wettelijke afbakening is derhalve niet gesloten maar open.

De andersluidende aanvoeringen/beweringen van het openbaar ministerie ten spijt, blijkt dat hij geenszins de Belgische overheid trachtte te verschalken door (tegen beter weten in en derhalve doelbewust) gebruik te hebben gemaakt dan wel te zijn blijven maken van een andere dan wel valse identiteit/naam bij en vanaf de aankomst in België (begin 2010) om op die manier verblijfsrechten te verwerven.

A.A. heeft steeds die identiteit/naam gebruikt.

Punten zijn hooguit dat:

gelet op gebruiken in het thuisland Irak – waar de notie ‘familienaam’ als zodanig niet zou bestaan en een naam voorts zou zijn samengesteld uit de stamnaam, de voornaam, de (voor)naam van de vader en de (voor)naam van de grootvader –, Iraakse versies van het paspoort van A.A. (i.t.t. identiteitsattesteringen in België) (gebeurlijk) bijkomend melding maken van (inzonderheid) de stamnaam “A.G.”;

- A.A. hier in België blijkens alle relevante documenten steeds als identiteit/naam heeft gebruikt “A.” (voornaam), “A.S.” (voornaam van zijn vader) en “B.” (voornaam van zijn grootvader);
- A.A. enkel in het raam van asielprocedures volledigheidshalve bijkomend melding heeft gemaakt van toevoegingen/namen waaronder hij en zijn familie als ‘Islamieten’ dan wel ‘Soenieten’ in Irak gebeurlijk zijn gekend;
- voor het overige hooguit onnauwkeurige vertalingen/transcripties (van de stamnaam) vanuit het Arabisch aan de orde zijn.

In die optiek is het hof met de eerste rechter en anders dan het openbaar ministerie van oordeel dat in casu geen frauduleuze elementen voorliggen, zo evenmin een voldoende gewichtig feit eigen aan de persoon van A.A. om te stellen dat A.A. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van

een burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht.

De zienswijze als zou A.A. elementair respect voor (de regelgeving in) de Belgische samenleving missen, gaat niet op.

A.A. voldoet voorts aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, nu hij (minstens) vijf jaar wettelijk verblijft in België onder de identiteit/naam A.A.

Het hoger beroep faalt.

IV. Gedingkosten

1. Het hof beaamt de beoordeling van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. Het openbaar ministerie dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

Deze kosten zijn enkel nuttig te begroten aan de zijde van A.A.

3. Deze kosten omvatten onder meer een rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, sub 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

In de lijn met de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015 (GwH 21 mei 2015, nrs. 68-69-70/2015; GwH 26 november 2015, nrs. 166 en 170/2015; GwH 22 september 2016 nr. 114/2016; GwH 22 september 2016 nr. 127/2016; E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herziet rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding – RPV: algemeen belang wijkt voor advocatenbelang", *Juristenkrant* 2015, nr. 311, p. 1 en 4; C. De Backere, "Grondwettelijk Hof breekt met rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Staat in burgerlijke procedures", *TRV* 2015, 453-457; T. De Jaeger, "Rechtsplegingsvergoeding en de publiekrechtelijke rechtspersoon die optreedt in het algemeen belang: terug naar af?", *RW* 2015-16, 259-263) speelt dienaangaande de positieve wederkerigheid.

De in het ongelijk gestelde partij (privépersoon of overheid) is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij (privépersoon of overheid).

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval A.A., zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (sinds 1 juni 2016) toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.440,00 euro, tussen een minimumbedrag van 90,00 euro en een maximumbedrag van 12.000,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich in de gegeven omstandigheden en gelet op het weinig complexe karakter van de zaak (art. 1022, derde lid Ger.W.) naar het minimumbedrag (waarop het openbaar ministerie in subsidiaire orde aanstuurt).

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 8 maart 2018, waarbij de 23ste familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, het verhaal van A.A. (geboren in Irak te [...] op [...] 1984, van de Irakese nationaliteit en wonende te 8790 Waregem, [...]) tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die hij op 17 augustus 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12*bis*, § 1, sub 2° WBN, inwilligt en zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie van 9 december 2016 ongegrond verklaart,

veroordeelt het openbaar ministerie tot de gedingkosten in hoger beroep, enkel nuttig te begroten aan de zijde van A.A. op een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage van 90,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq	raadsheer, waarnemend voorzitter,
De heer S. Mosselmans	raadsheer,
De heer M. Traest	raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend negentien,
bijgestaan door
Mevrouw H. Baert   griffier.

Hof van beroep te Gent, arrest van 10 januari 2019

Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 4° WBN – Artikel 9 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Bewijs van een handicap of invaliditeit

Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 4° CNB – Article 9 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Preuve du handicap ou de l’invalidité

In de zaak

van

Procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent

met kantoor te 9000 Gent, Savaanstraat 11 bus 101

appellant

verschenen in de persoon van advocaat-generaal Chantal Lanssens

tegen

R.M., geboren in Marokko te [...] op [...] 1970

van de Marokkaanse nationaliteit

wonende te [...] Brugge, [...]

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. Feys Dominique, advocaat met kantoor te 8000 Brugge, Beursplein

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij vonnis van 9 januari 2017 in de zaak met AR nummer [...] beoordeelt de 2de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van R.M. tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die zij op 9 november 2015 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN. De rechtbank willigt dit verhaal in.

Daar waar het openbaar ministerie in zijn negatieve advies van 2 maart 2016 centraal stelt dat R.M. geen afdoende bewijs levert van een handicap of invaliditeit, weerlegt de rechtbank die stelling. Volgens de rechtbank bewijst R.M. weldegelijk een handicap dan wel een blijvende invaliditeit in de zin van artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN. Voorts blijkt niet te worden betwist dat de overige grondvoorwaarden van artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN zijn vervuld.

De rechtbank laat de niet nader begrote gedingkosten ten laste van R.M.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 23 januari 2017 stelt het openbaar ministerie tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk hoger beroep in tegen het vonnis van 9 januari 2017.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van het verhaal van R.M. tegen de negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, met veroordeling van R.M. tot de niet nader begrote gedingkosten.

2. R.M. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van het openbaar ministerie tot de nader begrote gedingkosten (in hoger beroep).

3. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord op de terechtzittingen van 4 oktober 2018 en 13 december 2018.

R.M. was daarbij ook in persoon aanwezig.

Nadien heeft het hof het debat gesloten en de zaak in beraad genomen.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet (1) het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie van 23 januari 2017 en (2) de conclusie van R.M. van 7 juni 2018 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. Beoordeling

1. De zaak behelst (inz.) de toepassing van artikel 12*bis* WBN, zoals van kracht sinds de aanpassing ervan bij wet van 4 december 2012 “tot wijziging van het WBN teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” (*BS* 21 januari 2013, *err. BS* 18 februari 2013). Deze wet is op 1 januari 2013 in werking getreden, terwijl de litigieuze nationaliteitsverklaring dateert van 9 november 2015.

2. Krachtens artikel 12*bis*, § 1, sub 4° WBN kan een vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 (voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn hoofdverblijfplaats) indien hij:

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
- b) vijf jaar wettelijk verblijf in België heeft;
- c) het bewijs levert omwille van een handicap of invaliditeit geen betrekking of economische activiteit te kunnen uitoefenen of de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt.

3. Met toepassing van voormelde bepaling legt R.M. op 9 november 2015 een verklaring van Belgische nationaliteit af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] (art. 15, § 1 WBN), die een afschrift van het dossier overmaakt aan het openbaar ministerie (art. 15, § 2 WBN).

Bij brief van 2 maart 2016 brengt het openbaar ministerie (tijdig) een negatief advies uit (art. 15, § 3

WBN), waarvan bij aangetekende zending van 2 maart 2016 aan R.M. kennis wordt gegeven (art. 15, § 4 WBN).

Bij aangetekende brief van 15 maart 2016 verzoekt R.M. (tijdig) aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] het dossier over te zenden en zodoende de zaak aanhangig te maken bij de familierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge (art. 15, § 5 WBN).

4. Het staat buiten discussie dat R.M. voldoet aan de in artikel 12*bis*, § 1, sub 4°, a en b WBN bedoelde grondvoorwaarden om op basis van artikel 12*bis*, § 1, sub 4° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven.

5. In zijn negatieve advies van 2 maart 2016 hekelt het openbaar ministerie evenwel dat R.M. geen afdoende bewijs levert van een handicap of een blijvende invaliditeit in de zin van artikel 12*bis*, § 1, sub 4°, c WBN.

6. De vraag rijst hoe het vereiste van een handicap of invaliditeit in de zin van artikel 12*bis*, § 1, sub 4° WBN moet worden bewezen.

Luidens artikel 9, sub 3° van het KB van 14 januari 2013 “tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” wordt het bewijs van een handicap geleverd door een attest afgegeven door de Directie-generaal Personen met een handicap van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid als bewijs van de vermindering van het verdienvermogen in de zin van artikel 2, § 1 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap.

Luidens artikel 9, sub 4° van hetzelfde KB van 14 januari 2013 kan het bewijs van invaliditeit als volgt worden geleverd:

- a) de betrokkene bezorgt een attest afgegeven door zijn verzekeringsinstelling waarin een blijvende invaliditeit wordt erkend overeenkomstig artikel 100 van de op 14 juli 1994 gecoördineerde wet “betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen” en de artikelen 19 en 20 van het KB van 20 juli 1971 “houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten”;
- b) indien de betrokkene vroegtijdig gepensioneerd is om gezondheidsredenen in het kader van de uitoefening van zijn functies als statutair ambtenaar in overheidsdienst, bezorgt hij een attest afgegeven door de Administratieve Gezondheidsdienst van de overheid waarvoor hij werkt of heeft gewerkt;
- c) indien de betrokkene het slachtoffer is geweest van een arbeidsongeval of van een beroepsziekte, bezorgt hij een attest van een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 66% afgegeven door het Fonds voor Arbeidsongevallen of door het Fonds voor Beroepsziekten of de bevoegde geneeskundige dienst van de overheid waarvoor hij werkt of heeft gewerkt in het kader van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector of in een gelijkwaardig stelsel;
- d) indien de betrokkene het slachtoffer is geweest van een ongeval van gemeen recht, bezorgt hij een afschrift van het vonnis of het arrest dat in kracht van gewijsde is gegaan, afgegeven door de griffie van de rechtbank of het hof waaruit een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten

minste 66% blijkt.

Voorts bevat de omzendbrief van 8 maart 2013 “betreffende bepaalde aspecten van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” (onder rubriek IV, A, 1.1, sub 3°) de volgende toelichting, wat betreft de vreemdelingen die zich beroepen op een handicap of invaliditeit in de zin van artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN:

“De vreemdeling die vanwege een handicap of een invaliditeit niet in staat is een betrekking te hebben of een economische activiteit uit te oefenen of die de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, is vrijgesteld van het leveren van het bewijs van zijn taalkundige, economische en maatschappelijke integratie” (art. 12bis, § 1, sub 4° WBN).

In dit verband dienen de volgende opmerkingen te worden geformuleerd.

- Indien de voorwaarde betreffende de handicap enkel op het tijdstip van de verklaring moet worden beoordeeld, is dat niet het geval voor de voorwaarde met betrekking tot de invaliditeit: de wetgever had immers onmiskenbaar de bedoeling om enkel invaliditeit in aanmerking te nemen met een ‘blijvende’ arbeidsongeschiktheid van 66%, met verwijzing naar artikel 100 van de op 14 juli 1994 gecoördineerde wet “betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen” en naar de artikelen 19 en 20 van het KB van 20 juli 1971 “houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten”.
- Door te stellen dat de invaliditeit ‘blijvend’ moet zijn, doelt de wetgever op de categorie van personen waarvan de arbeidsongeschiktheid herhaaldelijk en over verscheidene jaren als invaliditeit is bevestigd. De term ‘blijvend’ heeft dus dezelfde betekenis als ‘langdurig’ en niet als ‘definitief’.
- De staat van arbeidsongeschiktheid wordt immers nooit als definitief erkend, maar kan op elk moment herzien worden in het kader van de uitkeringsverzekering. Teneinde de duur van die invaliditeit concreet en precies te achterhalen, en rekening houdend met de vereiste van de wetgever met betrekking tot het vervullen van een beroepsactiviteit tijdens de vijf jaar voorafgaand aan de verklaring, dient te worden aangenomen dat de belanghebbende, op het tijdstip van zijn verklaring, moet aantonen dat hij sinds ten minste vijf jaar het statuut van invalide geniet. Zoals bepaald in het KB van 14 januari 2013, levert de belanghebbende het bewijs van het statuut van invalide door voorlegging van een attest dat is afgeleverd door de verzekeringsinstelling waarbij hij is aangesloten.”

7. R.M. attesteert dat zij op het tijdstip van haar verklaring meer dan vijf jaar het statuut van invalide geniet.

R.M. attesteert meer precies het statuut van invalide vanaf 1 september 2010 tot en met 30 april 2016.

Het gebrek aan verdere erkenning vanaf 30 april 2016 neemt niet weg dat R.M., gelet op voormelde attestering, blijft voldoen aan de in artikel 12bis, § 1, sub 4°, c WBN bedoelde grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven.

8. Evenals de eerste rechter oordeelt het hof dat R.M. voldoet aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven.

Het hoger beroep slaagt niet.

IV. Gedingkosten

1. Het hof beaamt de beoordeling van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.
2. Het openbaar ministerie dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

Deze kosten zijn enkel nuttig te begroten aan de zijde van R.M.

3. Deze kosten omvatten onder meer een rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

In de lijn met de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015 (GwH 21 mei 2015, nrs. 68-69-70/2015; GwH 26 november 2015, nrs. 166 en 170/2015; GwH 22 september 2016 nr. 114/2016; GwH 22 september 2016 nr. 127/2016; E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herziet rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding – RPV: algemeen belang wijkt voor advocatenbelang", *Juristenkrant* 2015, nr. 311, p. 1 en 4; C. De Backere, "Grondwettelijk Hof breekt met rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Staat in burgerlijke procedures", *TRV* 2015, 453-457; T. De Jaeger, "Rechtsplegingsvergoeding en de publiekrechtelijke rechtspersoon die optreedt in het algemeen belang: terug naar af?", *RW* 2015-16, 259-263) speelt dienaangaande de positieve wederkerigheid.

De in het ongelijk gestelde partij (privépersoon of overheid) is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij (privépersoon of overheid).

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval R.M., zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (sinds 1 juni 2016) toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.440,00 euro, tussen een minimumbedrag van 90,00 euro en een maximumbedrag van 12.000,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich in de gegeven omstandigheden en gelet op het weinig complexe karakter van de zaak (art. 1022, derde lid Ger.W.) naar het minimumbedrag (waarop het openbaar ministerie in subsidiaire orde aanstuurt).

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 9 januari 2017, waarbij de 2de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van R.M. (geboren in Marokko te [...] op [...] 1970, van de Marokkaanse nationaliteit en wonende te 8020 Brugge [...]) tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die zij op 9 november 2015 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN, inwilligt en zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie van 2 maart 2016 ongegrond verklaart,

veroordeelt het openbaar ministerie tot betaling aan R.M. van een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage 90,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer S. Mosselmans raadsheer,

De heer M. Traest raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend negentien,

bijgestaan door

Mevrouw H. Baert griffier.

Hof van beroep te Gent, arrest van 20 december 2018

Nationaliteit – Artikel 10, lid 1 WBN – Toekenning Belgische nationaliteit – Staatloosheid – Verdrag van New York van 28 september 1954 (Staatloze) – Artikel 1

Nationalité – Article 10, al. 1 CNB – Octroi de la nationalité belge – Apatridie – Convention de New York du 28 septembre 1954 (Apatridie) – Article 1

In de zaak

van

Procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent

met kantoor te 9000 Gent, Savaanstraat 11 bus 101

appellant

verschenen in de persoon van advocaat-generaal Chantal Lanssens

tegen

G.A.

geboren te Kortrijk op [...] 1999

wonende te 8501 Kortrijk/Heule, [...]

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. Clarysse Patrick, advocaat met kantoor te 8500 Kortrijk, Aalbeeksesteenweg 59

met

Ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk

met zetel te 8500 Kortrijk, Grote Markt 54

vrijwillig tussenkomende partij

voor wie optreden mr. Ronse Steve en mr. Vyncke Guillaume, advocaten met kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27 B

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij vonnis van 9 november 2017 in de zaak met AR nummer [...] gaat de 23ste familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, in op het (eenzijdige) verzoek van G.A. (in hoofdorde) om zodoende (in lijn met het gunstige advies van het openbaar ministerie) te zeggen voor recht dat hij (vanaf zijn geboorte te Kortrijk op [...] 1999) met toepassing van artikel 10, eerste lid WBN (steeds) Belg is (geweest).

De rechtbank stelt vast dat G.A. is geboren in België op [...] 1999 en op geen enkel [ogenblik] vóór het bereiken van de meerderjarigheid een vreemde nationaliteit heeft gehad.

De rechtbank laat de nader begrote gedingkosten ten laste van G.A.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 1 december 2017 stelt het openbaar ministerie hoger beroep in tegen het vonnis van 9 november 2017.

Blijkens het louter formele verzoekschrift tot hoger beroep wil het openbaar ministerie, met hervorming van het beroepen vonnis, doen zeggen voor recht dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg maar moet worden aangezien als een staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

2. G.A. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en hoe dan ook tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van het openbaar ministerie tot de nader begrote gedingkosten (in hoger beroep).

3. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk komt vrijwillig tussen (voor het eerst) in hoger beroep, beweerdelijk in samenspraak met het openbaar ministerie tot ondersteuning van zijn hoger beroep en derhalve louter te bewarenden titel. Blijkens het beschikkende gedeelte van zijn conclusie wil de ambtenaar van de burgerlijke stand evenwel doen zeggen voor recht dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg doch als een Est (in lijn met zijn vaderlijke afstamming), met veroordeling van G.A. tot de nader begrote gedingkosten (in hoger beroep).

4. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord in het raam van een uitvoerig interactief debat (in de zin van art. 756ter Ger.W.) ter terechtzitting van 13 december 2018.

G.A. was daarbij ook in persoon aanwezig.

Nadien heeft het hof het debat gesloten en de zaak in beraad genomen.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

De partijen beamen ter terechtzitting dat alle elementen van het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken in het debat mogen blijven.

III. Beoordeling

1. Daar waar de door het hof (met toepassing van art. 747, § 2 Ger.W.) bepaalde conclusietermijnen-agenda van 25 januari 2018 in een eerste conclusietermijn heeft voorzien voor het openbaar ministerie als appellant, heeft het openbaar ministerie daarvan geen gebruik gemaakt, zodat het louter formele verzoekschrift tot hoger beroep niet is uitgewerkt.

Aangezien het openbaar ministerie, blijkens zijn louter formele verzoekschrift tot hoger beroep afwijkt van zijn eerstelijnsadvies en zodoende, met hervorming van het beroepen vonnis, wil doen zeggen voor recht dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg maar moet worden aangezien als een staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954, was het kennelijk de bedoeling dat het openbaar ministerie zijn louter formele verzoekschrift tot hoger beroep zou uitwerken (en dit als eerste in het raam van een nader bepaalde conclusietermijnen-agenda).

Het openbaar ministerie heeft dit niet gedaan.

Hoewel de procedure in hoger beroep (anders dan de unilaterale eerstelijnsprocedure, gelet op het hoger beroep van het openbaar ministerie) op tegenspraak verloopt en het openbaar ministerie derhalve *hic et nunc* als partij en meer precies als appellant fungeert, is er geen conclusie van het openbaar ministerie, terwijl G.A. zich uitdrukkelijk verzet tegen enig verder uitstel van de zaak.

2. Met G.A. moet het hof vaststellen dat het verzoekschrift tot hoger beroep geen grieven bevat in de zin van artikel 1057, *sub 7°* Ger.W.

In het louter formele verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie staat enkel dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg maar moet worden aangezien als een staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

3. Zeker in onderhavig geval, waar het openbaar ministerie (1) in eerste aanleg geen procespartij was doch enkel een advies-verlenend orgaan en (2) thans middels zijn verzoekschrift tot hoger beroep ingaat tegen zijn eigen eerstelijnsadvies om zodoende de hervorming van het beroepen vonnis (dat in lijn ligt met het eerstelijnsadvies van het openbaar ministerie) te beogen, stelt G.A. met recht en reden dat hij, gelet op het gebrek aan grieven in het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie, in zijn recht van verdediging en derhalve in zijn belang fundamenteel is gekrenkt.

G.A. schetst ter terechtzitting van 13 december 2018 de lijdensweg die hij als in België geboren en getogen (nationaliteit-loze) persoon heeft moeten ondergaan. G.A. is blijkbaar sinds zijn geboorte (als 'drugsbaby') op het stuk van administratie en omkadering van het kastje naar de muur gestuurd, met allerhande droeve en nadelige gevolgen van dien.

De lijdensweg vindt illustratie en stoffering in [de] omstandige stukkenbundel van G.A.

Daar waar dan eindelijk een eerstelijnsvonnis tussenkomt, waarin in lijn met het gunstige advies van het openbaar ministerie wordt gezegd voor recht dat G.A. (vanaf zijn geboorte te Kortrijk op [...] 1999) met toepassing van artikel 10, eerste lid WBN (steeds) Belg is (geweest), wordt hij nu geconfronteerd met een louter formeel verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie dat verder niet wordt uitgewerkt. Op de koop toe gaat het openbaar ministerie op die manier in tegen zijn eigen eerstelijnsadvies, zonder dienstige schriftelijke uitwerking.

De geëigende redenering die het openbaar ministerie pas ter terechtzitting van 13 december 2018 ontwikkelt met het oog op hervorming van het beroepen vonnis in die zin dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg maar moet worden aangezien als een staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954, kan niet (meer) dienen.

4. G.A. stelt centraal dat hij in lijn met het beroepen vonnis een (rechtstreekse) toekenning van de Belgische nationaliteit met toepassing van artikel 10, eerste lid WBN beoogt (F. Swennen, *Het Personen en Familierecht – Een benadering in context*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 135-136, nr. 207; M. Van De Putte en J. Clément, "Nationaliteit", *APR* 2001, 32-33, nrs. 73-75).

G.A. acht (blijkens het interactieve debat ter terechtzitting van 13 december 2018, waarvan akte) het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie nietig (art. 1057, *sub 7°* Ger.W.) en bijgevolg het hoger beroep onontvankelijk.

5. Het hof verklaart in de gegeven omstandigheden het verzoekschrift tot hoger beroep nietig en bijgevolg het weliswaar tijdige (art. 1051 Ger.W.) doch onregelmatige hoger beroep onontvankelijk, gelet op de manifeste miskenning van artikel 1057, *sub 7°* Ger.W. met belangenschade voor G.A.

Het onregelmatige hoger beroep brengt het goede procesverloop in het gedrang (Cass. 14 december 2000, *TBBR* 2002, 228, noot G. Closset-Marchal; J. Laenens e.a., *Handboek gerechtelijk recht*, Antwerpen, Intersentia, 2016, 745-746, nrs. 1733-1734; zie ook en vgl. T. De Jaeger, "Motivering beroepsakte en belang vonnis *a quo*", noot bij Antwerpen 29 september 2014 en 21 januari 2015, *NjW* 2015, 758).

6. G.A. acht (blijkens het interactieve debat ter terechtzitting van 13 december 2018, waarvan akte) de vrijwillige tussenkomst van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk eveneens onontvankelijk.

7. Het hof verklaart in de gegeven omstandigheden de vrijwillige tussenkomst van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk, die voor het eerst in hoger beroep plaatsvindt, onontvankelijk.

Daar waar de vrijwillige tussenkomst (voor het eerst) in hoger beroep, beweerdelijk in samenspraak met het openbaar ministerie strekt tot ondersteuning van zijn hoger beroep en derhalve een louter bewarend karakter vertoont, deelt de tussenkomst in de onontvankelijkheid van het hoger beroep van het openbaar ministerie.

Daar waar, blijkens het beschikkende gedeelte van zijn conclusie, de ambtenaar van de burgerlijke stand wil doen zeggen voor recht dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg doch als een Est (in lijn met zijn vaderlijke afstamming), vertoont de tussenkomst een agressief karakter. Dergelijke agressieve tussenkomst kan niet voor het eerst in hoger beroep plaatsvinden (art. 812, tweede lid Ger.W.; J. Laenens e.a., *Handboek gerechtelijk recht*, Antwerpen, Intersentia, 2016, 536, nr. 1234).

IV. Gedingskosten

1. Het openbaar ministerie dient, als de (centraal) in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

Deze kosten zijn enkel nuttig te begroten aan de zijde van G.A.

2. Deze kosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

In de lijn met de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015 (GwH 21 mei 2015, nrs. 68-69-70/2015; GwH 26 november 2015, nrs. 166 en 170/2015; GwH 22 september 2016 nr. 114/2016; GwH 22 september 2016 nr. 127/2016; E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herzielt rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding – RPV: algemeen belang wijkt voor advocatenbelang", *Juristenkrant* 2015, nr. 311, p. 1 en 4; C. De Backere, "Grondwettelijk Hof breekt met rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Staat in burgerlijke procedures", *TRV* 2015, 453-457; T. De Jaeger, "Rechtsplegingsvergoeding en de publiekrechtelijke rechtspersoon die optreedt in het algemeen belang: terug naar af?", *RW* 2015-16, 259-263) speelt dienaangaande de positieve wederkerigheid.

De in het ongelijk gestelde partij (privépersoon of overheid) is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij (privépersoon of overheid).

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval G.A., zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (sinds 1 juni 2016) toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.440,00 euro, tussen een minimumbedrag van 90,00 euro en een maximumbedrag van 12.000,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich naar het basisbedrag van 1.440,00 euro en ziet geen redenen in de zin van artikel 1022, derde lid Ger.W. om ervan af te wijken.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie onontvankelijk,

verklaart de vrijwillige tussenkomst van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk onontvankelijk,

veroordeelt het openbaar ministerie tot betaling aan G.A. van een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage 1.440,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq	Raadsheer, waarnemend voorzitter,
De heer S. Mosselmans	Raadsheer,
De heer M. Traest	Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien,
bijgestaan door

Mevrouw G. Huysman	Griffier.
--------------------	-----------

Hof van beroep te Gent, arrest van 13 december 2018

Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 3° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Gebruik valse identiteit/naam

Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 3° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Utilisation d'une fausse identité / d'un faux nom

In de zaak

van

Procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent
met kantoor te 9000 Gent, Savaanstraat 11 bus 101

appellant
verschenen in de persoon van advocaat-generaal Chantal Lanssens

tegen

N.M.
geboren in Irak te [...] op [...] 1985
van de Irakese nationaliteit
wonende te 8400 Oostende, [...]
met woonstkeuze op het kantooradres van haar advocaat

geïntimeerde
voor wie optreedt mr. Halsberghe Terence, advocaat met kantoor te 8400 Oostende, Canadaplein

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij vonnis van 19 maart 2018 in de zaak met AR nummer [...] beoordeelt de 7de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van N.M. tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die zij op 28 april 2017 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 3° WBN. De rechtbank willigt dit verhaal in.

Daar waar het openbaar ministerie in zijn negatieve advies van 19 september 2017 stelt dat N.M. (voor zover zij voldoet aan de grondvoorwaarden van artikel 12bis, § 1, sub 3° WBN hoe dan ook) stuit op een beletsel wegens een gewichtig feit eigen aan haar persoon (in de zin van art. 15, § 3, eerste lid WBN), is de rechtbank van oordeel dat geen dergelijk beletsel voorhanden is. Volgens de rechtbank

verkeert N.M. derhalve volkomen in de voorwaarden om in lijn met haar verklaring van 28 april 2017 de Belgische nationaliteit te verwerven.

De rechtbank laat de niet nader begrote gedingkosten ten laste van N.M.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof op 3 april 2018, stelt het openbaar ministerie tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk hoger beroep in.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van het verhaal van N.M. tegen de negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, met veroordeling van N.M. tot de niet nader begrote gedingkosten (van beide aanleggen).

2. N.M. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van het openbaar ministerie tot de niet nader begrote gedingkosten (in hoger beroep).

3. Onderhavige procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN betreft in eerste aanleg een eenzijdige procedure, waarbij het openbaar ministerie niet als partij is betrokken.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN staat in eerste aanleg gelijk met een procedure op eenzijdig verzoekschrift in de zin van de artikelen 1025 e.v. Ger.W. De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt, op verzoek van de belanghebbende binnen de bedoelde termijn van vijftien dagen bij aangetekende brief, het dossier over aan de rechtbank van eerste aanleg, die (na de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen in raadkamer) op gemotiveerde wijze uitspraak doet over de gegrondheid van het negatieve advies van het openbaar ministerie in de zin van artikel 15, § 4 WBN.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN blijft unilateraal in hoger beroep, behalve indien, zoals in casu, na de inwilliging van het verzoek van de belanghebbende door de rechtbank van eerste aanleg die zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie ongegrond verklaart, het openbaar ministerie zelf hoger beroep instelt tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Het openbaar ministerie fungeert *hic et nunc* als partij en meer precies als appellant.

4. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord op de openbare terechtzitting van 29 november 2018, waarna het hof het debat heeft gesloten en de zaak in beraad heeft genomen.

N.M. was daarbij ook in persoon aanwezig.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie van 3 april 2018 en de conclusie van N.M. van 30 juli 2018 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. Beoordeling

1. De zaak behelst (inz.) artikel 12*bis* WBN, zoals van toepassing sinds de aanpassing ervan bij wet van 4 december 2012 “tot wijziging van het WBN teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit

migratieneutraal te maken” (BS 21 januari 2013, *err.* BS 18 februari 2013). Deze wet is op 1 januari 2013 in werking getreden, terwijl de litigieuze nationaliteitsverklaring dateert van 28 april 2017.

2. Krachtens (het toepasselijke) artikel 12*bis*, § 1, *sub* 3° WBN (vóór de wijziging ervan bij wet van 18 juni 2018 “houdende diverse bepalingen inzake burgerlijk recht en bepalingen met het oog op de bevordering van alternatieve vormen van geschillenoplossing”, BS 2 juli 2018) kan een vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 (voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn hoofdverblijfplaats) indien hij:

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
- b) vijf jaar wettelijk verblijf in België heeft;
- c) het bewijs levert van de kennis van één van de drie landstalen;
- d) gehuwd is met een Belg, indien de echtgenoten gedurende ten minste drie jaar in België hebben samengeleefd, of de ouder of adoptant is van een Belgisch kind dat de leeftijd van achttien jaar niet heeft bereikt of niet ontvoegd is vóór die leeftijd;
- e) zijn maatschappelijke integratie bewijst door:
  - hetzij een diploma of getuigschrift van een onderwijsinstelling opgericht, erkend of gesubsidieerd door een Gemeenschap of de Koninklijke Militaire School en dat minstens van het niveau is van het hoger secundair onderwijs;
  - hetzij een beroepsopleiding van minimum 400 uur erkend door een bevoegde overheid te hebben gevolgd en in de voorbije vijf jaar als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst te hebben gewerkt gedurende ten minste 234 arbeidsdagen of in het kader van een zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep gedurende minstens drie kwartalen de verschuldigde sociale kwartaalbijdragen voor zelfstandigen in België te hebben betaald;
  - hetzij een inburgeringscursus te hebben gevolgd waarin wordt voorzien door de bevoegde overheid van zijn hoofdverblijfplaats op het tijdstip dat hij zijn inburgeringscursus aanvat.

3. Met toepassing van voormelde bepaling legt N.M. op 28 april 2017 een verklaring van Belgische nationaliteit af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] (art. 15, § 1 WBN), die een afschrift van het dossier overmaakt aan het openbaar ministerie (art. 15, § 2 WBN).

Bij brief van 19 september 2017 brengt het openbaar ministerie een negatief advies uit, waarvan bij aangetekende zending aan N.M. wordt kennis gegeven (art. 15, § 3 WBN).

Bij aangetekende brief van 27/29 september 2017 verzoekt N.M. aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] het dossier over te zenden en zodoende de zaak aanhangig te maken bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge (art. 15, § 5 WBN).

4. In zijn negatieve advies stelt het openbaar ministerie dat, voor zover N.M. voldoet aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12*bis*, § 1, *sub* 3° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, zij hoe dan ook stuit op een beletsel wegens een gewichtig feit eigen aan haar persoon.

Dit gewichtige feit behelst meer precies het gebruik van een valse identiteit/naam bij de aankomst in België (in het najaar van 2010) om op die manier verblijfsrechten te verwerven.

Pas in de loop van 2016 heeft N.M. haar actuele identiteit/naam aangenomen (met aanpassing in het najaar van 2016).

Pas sinds 2016 geniet N.M. onder haar actuele identiteit/naam ononderbroken wettelijke verblijfsrechten in België.

5. Het verhaal van N.M., gelet op het negatieve advies van het openbaar ministerie tegen de inwilliging van de gedane nationaliteitsverklaring, is tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk. Het verzoek tot verzending van het dossier aan de rechtbank van eerste aanleg dateert van 27/29 september 2017, dit is binnen vijftien dagen na de ontvangst door N.M. van het negatieve advies op 20 september 2017.

6. De eerste rechter verklaart het negatieve advies van het openbaar ministerie van 19 september 2017 tegen de inwilliging van de door N.M. gedane nationaliteitsverklaring van 28 april 2017 ongegrond. De rechtbank willigt het verhaal van N.M. tegen dit negatieve advies in als (tijdig, regelmatig en derhalve) ontvankelijk en gegrond.

7. Het hof volgt de beslissing van de eerste rechter niet.

Luidens artikel 1, § 2, sub 4° WBN moet onder “gewichtige feiten eigen aan de persoon” worden begrepen:

- a) het feit zich te bevinden in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit;
- b) het feit aanhanger te zijn van een beweging of organisatie die door de Veiligheid van de Staat als gevaarlijk wordt beschouwd;
- c) het feit dat de identiteit of hoofdverblijfplaats onmogelijk kan worden gecontroleerd of de identiteit niet kan worden gewaarborgd;
- d) het feit dat aan de aanvrager, omwille van eender welke vorm van sociale of fiscale fraude, door de rechter een definitieve straf is opgelegd die in kracht van gewijsde is gegaan.

N.M. bevindt zich niet in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit.

Krachtens artikel 2 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 “tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” vormen een gewichtig feit eigen aan de persoon:

- 1° elke strafrechtelijke veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf die voorkomt in het strafregister, tenzij er eerherstel is verkregen;
- 2° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover (1) in het jaar dat voorafgaat aan de nationaliteitsverklaring een opsporingsonderzoek is geopend en (2) dat opsporingsonderzoek nog steeds hangt;
- 3° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover een gerechtelijk onderzoek hangt;

- 4° het feit van zich over te leveren aan enige activiteit die de fundamentele belangen van de Staat bedreigt of kan bedreigen zoals omschreven in de artikelen 7 en 8 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst;
- 5° het feit, vastgesteld door een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan, dat de betrokken persoon zijn titel van wettelijk verblijf heeft verkregen door schijnhuwelijk of gedwongen huwelijk of schijnsamenwoning of gedwongen wettelijke samenwoning.

Punt is hoe dan ook dat voormelde opsomming/invulling geenszins limitatief is en derhalve een louter exemplatief karakter heeft. Het gaat om feiten die als “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking moeten worden genomen en die bijgevolg zonder meer een beletsel vormen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Het betreft niet verder te appreciëren feiten.

Niets staat eraan in de weg andere “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking te nemen.

N.M. kan zich bezwaarlijk vastpinnen op voormelde wettelijke afbakening. Die afbakening is immers niet gesloten maar open.

De andersluidende aanvoeringen/beweringen van N.M. ten spijt, blijkt dat zij in de periode 2010-2016 de Belgische overheid trachtte te verschalken door (tegen beter weten in en derhalve doelbewust) gebruik te hebben gemaakt of minstens gebruik te zijn blijven maken van een andere (dan wel valse) identiteit/naam.

Vanaf haar aankomst in België in het najaar van 2010 tot in de loop van 2016 ageerde N.M. onder identiteit/naam ‘N.A.S.’ (waarbij ‘S.’ als familienaam doorging, zo blijkt mede uit de door het openbaar ministerie aan het hof overgelegde gegevens van het Rijksregister). Onder die identiteit/naam trachtte zij alhier het statuut van vluchteling te verkrijgen (gebeurlijk met toevoeging van ‘M.’), zo ook verblijfsrechten, wat enigszins lukte. Van die identiteit is zij hier blijven gebruik maken, niettegenstaande zij, (mede) gelet op de uitgiftedatum van haar Iraaks paspoort [...] en meer precies 19 oktober 2014, met opgave van haar identiteit/naam als ‘M.N.A.S.’, beter wist.

Pas in de loop van 2016 heeft N.M. haar actuele identiteit/naam aangenomen (met aanpassing in het najaar van 2016).

Pas sinds 2016 geniet N.M. onder haar actuele identiteit/naam ononderbroken wettelijke verblijfsrechten in België.

Het is duidelijk dat N.M. in een eerste fase van verblijf in België, tegen beter weten in en derhalve doelbewust, minstens gebruik is blijven maken van een andere (dan wel valse) identiteit/naam. De verwarring die zij in het raam van haar verhaal tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring wil zaaien, terugvallend op de (beweerde) gebruiken in haar thuisland Irak – waar de notie ‘familienaam’ als zodanig niet zou bestaan en een naam voorts zou zijn samengesteld uit de stamnaam, de voornaam, de (voor)naam van de vader en de (voor)naam van de grootvader, kan niet dienen. De verwarring op basis van het verschil telkens tussen (1) ‘N.’ en ‘N.’, (2) ‘A.’ en ‘A.’ en (3) ‘S.’ en ‘S.’ als zijnde telkens twee mogelijke Westerse transcripties van de voornaam van N.M. in het Arabisch, kan evenmin dienen.

Indien een en ander van ondergeschikt belang zou zijn, zoals N.M. *a posteriori* wil voordoen, rijst de vraag waarom N.M. zich dan in de loop van 2016 haar actuele identiteit/naam liet aanmeten.

N.M. kan bezwaarlijk de kwestie van haar actuele identiteit/naam afschuiven op de ambtenaar van de burgerlijke stand, die mogelijk identiteitsdocumenten vraagt naar aanleiding van een nationaliteitsverklaring.

Het openbaar ministerie wijst er bovendien op dat blijkens de toepasselijke civiele wetgeving ook in Irak iedere persoon een naam en een voornaam heeft.

In die optiek is het hof anders dan de eerste rechter en met het openbaar ministerie van oordeel dat voormelde (frauduleuze) elementen een voldoende gewichtig feit eigen aan de persoon van N.M. uitmaakt om te stellen dat N.M. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van een burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht.

Het in casu door het openbaar ministerie bedoelde en afdoende aangetoonde “gewichtige feit, eigen aan de persoon” leert inderdaad dat N.M. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van een burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht. N.M. mist elementair respect voor (de regelgeving in) de Belgische samenleving.

Meer nog, N.M. fnuikt op voormelde manier de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12*bis*, § 1, *sub* 3° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, nu zij vijf jaar wettelijk verblijf in België onder de identiteit/naam N.M. ontbeert.

Het hoger beroep slaagt.

IV. Gedingkosten

1. N.M. dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten van beide aanleggen (art. 1017, eerste lid Ger.W.).
2. Deze kosten zouden enkel nuttig te begroten zijn aan de zijde van het openbaar ministerie, die echter geen opgave van gedingkosten doet.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond,

hervormt het beroepen vonnis van 19 maart 2018, waarbij de 7de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van N.M. (geboren in Irak te [...] op [...] 1985, van de Irakese nationaliteit en wonende te 8400 [...], [...]) tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die zij op 28 april 2017 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12*bis*, § 1, *sub* 3° WBN, inwilligt en zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie van 19 september 2017 ongegrond verklaart,

wijst het verhaal van N.M. af als ongegrond,

veroordeelt N.M. tot de (niet nader te begroten) gedingkosten van beide aanleggen.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq   Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer S. Mosselmans   Raadsheer,

De heer M. Traest   Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien,

bijgestaan door

Mevrouw G. Huysman   Griffier.

Hof van beroep te Gent, arrest van 13 december 2018

Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 2° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Gebruik valse identiteit/naam

Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 2° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Utilisation d'une fausse identité / d'un faux nom

In de zaak

van

L.K.

geboren in Armenië (voormalige USSR) te [...] op [...] 1972
van de Armeense nationaliteit
wonende te 8400 Oostende, [...]

appellante

voor wie optreedt mr. Sampermans Marc, advocaat met kantoor te 3500 Hasselt, Koningin Astridlaan 46

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij vonnis van 22 mei 2017 in de zaak met AR nummer [...] beoordeelt de 2de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van L.K. tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die zij op 14 juni 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN. De rechtbank wijst dit verhaal af.

Het openbaar ministerie stelt in zijn negatieve advies van 14 oktober 2016 dat L.K. weliswaar voldoet aan de grondvoorwaarden van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN maar stuit op een beletsel wegens een gewichtig feit eigen aan de persoon van L.K. (in de zin van art. 15, § 3, eerste lid WBN).

De rechtbank volgt het advies en is eveneens van oordeel dat een dergelijk beletsel voorhanden is. Volgens de rechtbank verkeert L.K. derhalve niet in de voorwaarden om in lijn met haar verklaring van 14 juni 2016 de Belgische nationaliteit te verwerven.

De rechtbank laat de niet nader begrote gedingkosten ten laste van L.K.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof op 20 juni 2017, stelt L.K. tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk hoger beroep in.

Met haar hoger beroep beoogt L.K., met hervorming van het beroepen vonnis, de inwilliging van haar verhaal tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die zij op 14 juni 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN.

2. Onderhavige procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN betreft in eerste aanleg een eenzijdige procedure, waarbij het openbaar ministerie niet als partij is betrokken.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN staat in eerste aanleg gelijk met een procedure op eenzijdig verzoekschrift in de zin van de artikelen 1025 e.v. Ger.W. De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt, op verzoek van de belanghebbende binnen de bedoelde termijn van vijftien dagen bij aangetekende brief, het dossier over aan de rechtbank van eerste aanleg, die (na de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen in raadkamer) op gemotiveerde wijze uitspraak doet over de gegrondheid van het negatieve advies van het openbaar ministerie in de zin van artikel 15, § 4 WBN.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN blijft unilateraal in hoger beroep, behalve indien, wat in casu echter niet het geval is, na de inwilliging van het verzoek van de belanghebbende door de rechtbank van eerste aanleg die zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie ongegrond verklaart, het openbaar ministerie zelf hoger beroep instelt tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Het openbaar ministerie fungeert *hic et nunc* nog steeds als advies-verlenend orgaan.

3. Het hof heeft L.K., die ook in persoon aanwezig was, in haar middelen gehoord op de openbare terechtzitting van 29 november 2018, waarna het hof het debat heeft gesloten.

Het openbaar ministerie heeft schriftelijk advies verleend, waarvan akte ter terechtzitting van 29 november 2018.

L.K. heeft mondeling gerepliceerd. Zij wenst niet verder schriftelijk te repliceren in antwoord op het schriftelijke advies van het openbaar ministerie.

Het hof heeft de zaak in beraad genomen.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

III. Beoordeling

1. De zaak behelst (inz.) artikel 12bis WBN, zoals van toepassing sinds de aanpassing ervan bij wet van 4 december 2012 “tot wijziging van het WBN teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” (BS 21 januari 2013, *err.* BS 18 februari 2013). Deze wet is op 1 januari 2013 in werking getreden, terwijl de litigieuze nationaliteitsverklaring dateert van 14 juni 2016.

2. Krachtens artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN (vóór de wijziging ervan bij Wet van 18 juni 2018 “houdende diverse bepalingen inzake burgerlijk recht en bepalingen met het oog op de bevordering van alternatieve vormen van geschillenoplossing”, BS 2 juli 2018) kan een vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 (voor de ambtenaar

van de burgerlijke stand van zijn hoofdverblijfplaats) indien hij:

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
- b) vijf jaar wettelijk verblijf in België heeft;
- c) het bewijs levert van de kennis van één van de drie landstalen;
- d) zijn maatschappelijke integratie bewijst door:
  - hetzij een diploma of getuigschrift van een onderwijsinstelling opgericht, erkend of gesubsidieerd door een Gemeenschap of de Koninklijke Militaire School en dat minstens van het niveau is van het hoger secundair onderwijs;
  - hetzij een beroepsopleiding van minimum 400 uur erkend door een bevoegde overheid te hebben gevolgd;
  - hetzij een inburgeringscursus te hebben gevolgd waarin wordt voorzien door de bevoegde overheid van zijn hoofdverblijfplaats op het tijdstip dat hij zijn inburgeringscursus aanvat;
  - hetzij gedurende de voorbije vijf jaar onafgebroken als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst en/of als zelfstandige in hoofdberoep te hebben gewerkt;
- e) zijn economische participatie bewijst door:
  - hetzij als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst gedurende de voorbije vijf jaar minimaal 468 arbeidsdagen te hebben gewerkt;
  - hetzij in het kader van een zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep de voorbije vijf jaar gedurende minstens zes kwartalen de verschuldigde sociale kwartaalbijdragen voor zelfstandigen in België te hebben betaald.

De duur van de onder d, eerste en/of tweede sterretje bedoelde opleiding gevolgd tijdens de vijf jaar voorafgaand aan het verzoek tot nationaliteitsverklaring wordt in mindering gebracht van de duur van de vereiste beroepsactiviteit van minstens 468 dagen of van de duur van de zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep.

3. Met toepassing van voormelde bepaling legt L.K. op 14 juni 2016 een verklaring van Belgische nationaliteit af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] (art. 15, § 1 WBN), die een afschrift van het dossier overmaakt aan het openbaar ministerie (art. 15, § 2 WBN).

Bij brief van 14 oktober 2016 brengt het openbaar ministerie een negatief advies uit, waarvan bij aangetekende zending aan L.K. wordt kennis gegeven (art. 15, § 3 WBN).

Bij aangetekende brief van 20 oktober 2016 verzoekt L.K. aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] het dossier over te zenden en zodoende de zaak aanhangig te maken bij de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Brugge (art. 15, § 5 WBN).

4. In zijn negatieve advies betwist het openbaar ministerie niet als zodanig dat L.K. voldoet aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, zij het dat volgens het openbaar ministerie een beletsel voorligt wegens een gewichtig feit eigen aan de persoon van L.K.

Dit gewichtige feit behelst inzonderheid het gebruik van een valse naam/identiteit bij de aankomst in België einde 2000 en haar eerste pogingen tot het verkrijgen van asiel.

5. Het verhaal van L.K., gelet op het negatieve advies van het openbaar ministerie tegen de inwilliging van de gedane nationaliteitsverklaring, is tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk. Het verzoek tot verzending van het dossier aan de rechtbank van eerste aanleg dateert van 20 oktober 2016, dit is binnen vijftien dagen na de ontvangst door L.K. van het negatieve advies op 18 oktober 2016.

6. De eerste rechter verklaart het negatieve advies van het openbaar ministerie van 14 oktober 2016 tegen de inwilliging van de door L.K. gedane nationaliteitsverklaring van 14 juni 2016 gegrond. De rechtbank wijst het verhaal van L.K. tegen dit negatieve advies af als (tijdig, regelmatig en derhalve) ontvankelijk doch ongegrond.

7. Het hof volgt de beslissing van de eerste rechter.

Luidens artikel 1, § 2, sub 4° WBN moet onder “gewichtige feiten eigen aan de persoon” worden begrepen:

- a) het feit zich te bevinden in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit;
- b) het feit aanhanger te zijn van een beweging of organisatie die door de Veiligheid van de Staat als gevaarlijk wordt beschouwd;
- c) het feit dat de identiteit of hoofdverblijfplaats onmogelijk kan worden gecontroleerd of de identiteit niet kan worden gewaarborgd;
- d) het feit dat aan de aanvrager, omwille van eender welke vorm van sociale of fiscale fraude, door de rechter een definitieve straf is opgelegd die in kracht van gewijsde is gegaan.

L.K. bevindt zich niet in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit.

Krachtens artikel 2 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 “tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” vormen een gewichtig feit eigen aan de persoon:

- 1° elke strafrechtelijke veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf die voorkomt in het strafregister, tenzij er eerherstel is verkregen;
- 2° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover (1) in het jaar dat voorafgaat aan de nationaliteitsverklaring een opsporingsonderzoek is geopend en (2) dat opsporingsonderzoek nog steeds hangt;
- 3° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover een gerechtelijk onderzoek hangt;
- 4° het feit van zich over te leveren aan enige activiteit die de fundamentele belangen van de Staat bedreigt of kan bedreigen zoals omschreven in de artikelen 7 en 8 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst;

5° het feit, vastgesteld door een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan, dat de betrokken persoon zijn titel van wettelijk verblijf heeft verkregen door schijnhuwelijk of gedwongen huwelijk of schijnsamenwoning of gedwongen wettelijke samenwoning.

Punt is hoe dan ook dat voormelde opsomming/invulling geenszins limitatief is en derhalve een louter exemplatief karakter heeft. Het gaat om feiten die als “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking moeten worden genomen en die bijgevolg zonder meer een beletsel vormen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Het betreft niet verder te appreciëren feiten.

Niets staat eraan in de weg andere “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking te nemen.

L.K. kan zich bezwaarlijk vastpinnen op voormelde wettelijke afbakening. Die afbakening is immers niet gesloten maar open.

De andersluidende aanvoeringen/beweringen van L.K. ten spijt, blijkt dat zij in de periode 2000-2005 de Belgische overheid trachtte te verschalken door (tegen beter weten in en derhalve doelbewust) gebruik te hebben gemaakt (of minstens gebruik te zijn blijven maken) van een valse naam/identiteit. Vanaf haar aankomst in België einde 2000 tot einde 2005 ageerde L.K. onder naam/identiteit ‘L.K.’. Onder die naam/identiteit trachtte zij alhier (middels een gelaagde procedure) het statuut van vluchteling te verkrijgen, zo ook verblijfsrechten. Herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten, kwamen tussen, blijkbaar vergeefs.

In de periode 2000-2005 was L.K. *alias* L.K. in België/Europa illegaal.

Pas einde 2005 maakt L.K. gewag van haar naam/identiteit als zijnde geboren in Armenië (voormalige USSR) te [...] op [...] 1972.

In die optiek verwierf zij intussen stapsgewijs verblijfsrechten, inzonderheid krachtens een zogeheten attest van immatriculatie (afgeleverd op 18 februari 2009) en uiteindelijk een kaart voor onbeperkte verblijfsduur (afgeleverd op 11 februari 2010 met ingang op 5 maart 2010).

L.K. heeft derhalve wettelijk verblijf in België voor onbeperkte duur vanaf 5 maart 2010.

L.K. staat zodoende sinds enkele jaren tot op heden ononderbroken ingeschreven te [België] (vanaf 4 februari 2016 in de [...]).

Het is duidelijk dat L.K. in een eerste fase van illegaal verblijf in België, tegen beter weten in en derhalve doelbewust, gebruik heeft gemaakt van een valse naam/identiteit. Minstens is L.K., tegen beter weten in en derhalve doelbewust, gebruik blijven maken van een valse naam/identiteit.

Het gebrek aan een strafrechtelijk onderzoek dan wel een strafrechtelijke veroordeling omwille van het hoe dan ook aan L.K. toerekenbare strafbare feit van valse naamdracht, is geen vrijbrief. Dat het niet die valse naamdracht maar haar actuele naamdracht is die tot haar actueel verblijfsrecht heeft geleid, is evenmin een vrijbrief.

Anders dan zij aanvoert, vormt noch haar jongere leeftijd ten tijde van de valse naamdracht noch haar actuele maatschappelijke integratie en economische participatie een grond tot verschoning.

Dat in het raam van bepaalde administratie (zoals deze van de huwelijksakte, in lijn met een vonnis van de 7de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 12 november 2013) tot correctie/regularisatie is overgegaan, helpt niet in onderhavige nationaliteitsdossier.

8. In die optiek is het hof met het openbaar ministerie en de eerste rechter van oordeel dat voormelde (frauduleuze) elementen een voldoende gewichtig feit eigen aan de persoon van L.K. uitmaken om te stellen dat L.K. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van een burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht.

Het in casu door het openbaar ministerie bedoelde en afdoende aangetoonde “gewichtige feit, eigen aan de persoon” leert inderdaad dat L.K. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van een burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht. L.K. mist elementair respect voor (de regelgeving in) de Belgische samenleving.

Het hoger beroep faalt.

IV. Gedingkosten

L.K. dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 22 mei 2017, waarbij de 2de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van L.K. (geboren in geboren in Armenië – voormalige USSR – te [...] op [...] 1972, van de Armeense nationaliteit en wonende te 8400 [...], [...]) tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die zij op 14 juni 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12*bis*, § 1, sub 3° WBN, afwijst en zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie van 14 oktober 2016 gegrond verklaart,

veroordeelt L.K. tot de (niet nader te begroten) gedingkosten in hoger beroep.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq   Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer S. Mosselmans   Raadsheer,

De heer M. Traest   Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien,

bijgestaan door

Mevrouw G. Huysman   Griffier.

Hof van beroep te Gent, arrest van 15 november 2018

Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 2° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Opsporingsonderzoek – Correctionele veroordeling

Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 2° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Information judiciaire – Condamnation correctionnelle

In de zaak

van

Procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent
met kantoor te 9000 Gent, Savaanstraat 11 bus 101

appellant
verschenen in de persoon van advocaat-generaal Chantal Lanssens

tegen

G.O.

geboren in de voormalige USSR (thans Georgië) te [...] op [...] 1982
van de Georgische nationaliteit
wonende te 8400 Oostende, [...]

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. Van Maele Joris, advocaat met kantoor te 8000 Brugge, Koolkerkse Steenweg 154

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij vonnis van 16 oktober 2017 in de zaak met AR nummer [...] beoordeelt de 7de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van G.O. tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die hij op 7 januari 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN. De rechtbank willigt dit verhaal in.

Daar waar het openbaar ministerie in zijn negatieve advies van 29 april 2016 stelt dat G.O. weliswaar voldoet aan de grondvoorwaarden van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN maar stuit op een beletsel wegens een gewichtig feit eigen aan de persoon van G.O. (in de zin van art. 15, § 3, eerste lid WBN), is de rechtbank van oordeel dat geen dergelijk beletsel voorhanden is. Volgens de rechtbank verkeert G.O.

derhalve volkomen in de voorwaarden om in lijn met zijn verklaring van 7 januari 2016 de Belgische nationaliteit te verwerven.

De rechtbank laat de niet nader begrote gedingkosten ten laste van G.O.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 27 oktober 2017 stelt het openbaar ministerie tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk hoger beroep in.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van het verhaal van G.O. tegen de negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, met veroordeling van G.O. tot de niet nader begrote gedingkosten (van beide aanleggen).

2. G.O. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van het openbaar ministerie tot de niet nader begrote gedingkosten (in hoger beroep).

3. Onderhavige procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN betreft in eerste aanleg een eenzijdige procedure, waarbij het openbaar ministerie niet als partij is betrokken.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN staat in eerste aanleg gelijk met een procedure op eenzijdig verzoekschrift in de zin van de artikelen 1025 e.v. Ger.W. De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt, op verzoek van de belanghebbende binnen de bedoelde termijn van vijftien dagen bij aangetekende brief, het dossier over aan de rechtbank van eerste aanleg, die (na de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen in raadkamer) op gemotiveerde wijze uitspraak doet over de gegrondheid van het negatieve advies van het openbaar ministerie in de zin van artikel 15, § 4 WBN.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN blijft unilateraal in hoger beroep, behalve indien, zoals in casu, na de inwilliging van het verzoek van de belanghebbende door de rechtbank van eerste aanleg die zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie ongegrond verklaart, het openbaar ministerie zelf hoger beroep instelt tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Het openbaar ministerie fungeert *hic et nunc* als partij en meer precies als appellant.

4. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord op de openbare terechtzitting van 18 oktober 2018, waarna het hof het debat heeft gesloten en de zaak in beraad heeft genomen.

G.O. was daarbij ook in persoon aanwezig.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie van 27 oktober 2017 en de conclusie van G.O. van 21 november 2017 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. Beoordeling

1. De zaak behelst (inz.) artikel 12*bis* WBN, zoals van toepassing sinds de aanpassing ervan bij wet van 4 december 2012 “tot wijziging van het WBN teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” (BS 21 januari 2013, *err.* BS 18 februari 2013). Deze wet is op 1 januari 2013

in werking getreden, terwijl de litigieuze nationaliteitsverklaring dateert van 7 januari 2016.

2. Krachtens artikel 12*bis*, § 1, sub 2° WBN kan een vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 (voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn hoofdverblijfplaats) indien hij:

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
- b) vijf jaar wettelijk verblijf in België heeft;
- c) het bewijs levert van de kennis van één van de drie landstalen;
- d) zijn maatschappelijke integratie bewijst door:
  - hetzij een diploma of getuigschrift van een onderwijsinstelling opgericht, erkend of gesubsidieerd door een Gemeenschap of de Koninklijke Militaire School en dat minstens van het niveau is van het hoger secundair onderwijs;
  - hetzij een beroepsopleiding van minimum 400 uur erkend door een bevoegde overheid te hebben gevolgd;
  - hetzij een inburgeringscursus te hebben gevolgd waarin wordt voorzien door de bevoegde overheid van zijn hoofdverblijfplaats op het tijdstip dat hij zijn inburgeringscursus aanvat;
  - hetzij gedurende de voorbije vijf jaar onafgebroken als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst en/of als zelfstandige in hoofdberoep te hebben gewerkt;
- e) zijn economische participatie bewijst door:
  - hetzij als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst gedurende de voorbije vijf jaar minimaal 468 arbeidsdagen te hebben gewerkt;
  - hetzij in het kader van een zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep de voorbije vijf jaar gedurende minstens zes kwartalen de verschuldigde sociale kwartaalbijdragen voor zelfstandigen in België te hebben betaald.

De duur van de onder d, eerste en/of tweede sterretje bedoelde opleiding gevolgd tijdens de vijf jaar voorafgaand aan het bedoelde verzoek wordt in mindering gebracht van de duur van de vereiste beroepsactiviteit van minstens 468 dagen of van de duur van de zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep.

3. Met toepassing van voormelde bepaling legt G.O. op 7 januari 2016 een verklaring van Belgische nationaliteit af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] (art. 15, § 1 WBN), die een afschrift van het dossier overmaakt aan het openbaar ministerie (art. 15, § 2 WBN).

Bij brief van 29 april 2016 brengt het openbaar ministerie een negatief advies uit, waarvan bij aangetekende zending aan G.O. wordt kennis gegeven (art. 15, § 3 WBN).

Bij aangetekende brief van 10 mei 2016 verzoekt G.O. aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] het dossier over te zenden en zodoende de zaak aanhangig te maken bij de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Brugge (art. 15, § 5 WBN).

4. In zijn negatieve advies betwist het openbaar ministerie niet als dusdanig dat G.O. voldoet aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12*bis*, § 1, sub 2° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, zij het dat volgens het openbaar ministerie een beletsel voorligt wegens een gewichtig feit eigen aan de persoon van G.O.

Dit gewichtige feit behelst meer precies een opsporingsonderzoek tegen G.O. omwille van een aantal winkeldiefstallen in het voorjaar van 2015.

5. Het verhaal van G.O., gelet op het negatieve advies van het openbaar ministerie tegen de inwilliging van de gedane nationaliteitsverklaring, is tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk. Het verzoek tot overzending van het dossier aan de rechtbank van eerste aanleg dateert van 10 mei 2016, dit is binnen vijftien dagen na de ontvangst door G.O. van het negatieve advies op 2 mei 2016.

6. De eerste rechter verklaart het negatieve advies van het openbaar ministerie van 29 april 2016 tegen de inwilliging van de door G.O. gedane nationaliteitsverklaring van 7 januari 2016 ongegrond. De rechtbank willigt het verhaal van G.O. tegen dit negatieve advies in als (tijdig, regelmatig en derhalve) ontvankelijk en gegrond.

7. Het hof volgt de beslissing van de eerste rechter niet.

Luidens artikel 1, § 2, sub 4° WBN moet onder “gewichtige feiten eigen aan de persoon” worden begrepen:

- a) het feit zich te bevinden in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit;
- b) het feit aanhanger te zijn van een beweging of organisatie die door de Veiligheid van de Staat als gevaarlijk wordt beschouwd;
- c) het feit dat de identiteit of hoofdverblijfplaats onmogelijk kan worden gecontroleerd of de identiteit niet kan worden gewaarborgd;
- d) het feit dat aan de aanvrager, omwille van eender welke vorm van sociale of fiscale fraude, door de rechter een definitieve straf is opgelegd die in kracht van gewijsde is gegaan.

G.O. bevindt zich niet in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit.

Krachtens artikel 2 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 “tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” vormen een gewichtig feit eigen aan de persoon:

- 1° elke strafrechtelijke veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf die voorkomt in het strafregister, tenzij er eerherstel is verkregen;
- 2° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover (1) in het jaar dat voorafgaat aan de nationaliteitsverklaring een opsporingsonderzoek is geopend en (2) dat opsporingsonderzoek nog steeds hangt;
- 3° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover een gerechtelijk onderzoek hangt;

- 4° het feit van zich over te leveren aan enige activiteit die de fundamentele belangen van de Staat bedreigt of kan bedreigen zoals omschreven in de artikelen 7 en 8 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst;
- 5° het feit, vastgesteld door een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan, dat de betrokken persoon zijn titel van wettelijk verblijf heeft verkregen door schijnhuwelijk of gedwongen huwelijk of schijnsamenwoning of gedwongen wettelijke samenwoning.

G.O. is einde 2009 – begin 2010 in België toegekomen, in bezit van (1) een geldig nationaal paspoort en (2) een visum type C tot gezinshereniging (bij zijn moeder).

G.O. geniet sinds het najaar van 2010 ononderbroken verblijfsrechten in België, in lijn met (herhaalde) aanvragen voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie.

Daar waar ten tijde van de nationaliteitsverklaring op 7 januari 2016 tegen G.O. een opsporingsonderzoek liep omwille van een aantal winkeldiefstallen in het voorjaar van 2015 is vervolgens een correctionele veroordeling tussengekomen. De correctionele veroordeling dateert van 16 mei 2017. G.O. is daarbij veroordeeld omwille van drie winkeldiefstallen, zij het met probatie-uitstel van tenuitvoerlegging voor drie jaar.

Ook een correctionele veroordeling met probatie-uitstel van tenuitvoerlegging is een strafrechtelijke veroordeling die, bij gebrek aan vervulling van de probatievoorwaarden, kan leiden tot een effectieve gevangenisstraf. De probatievoorwaarden lopen (minstens) tot 16 mei 2020.

Op die manier leunt G.O. aan bij het in artikel 2, *sub* 1° van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 “tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” bedoelde gewichtige feit.

Het openbaar ministerie wijst voorts op een resem andere strafrechtelijke en/of hinderlijke feiten met mogelijke betrokkenheid van G.O. Het openbaar ministerie contextualiseert op die manier de (hoe dan ook) allerminst positieve invulling door G.O. van zijn dagelijkse leven in België.

G.O. blijkt weinig om handen te hebben en, na en/of ondanks een (zeer) beperkte periode van arbeidsactiviteit, inmiddels (omwille van een rugletsel) een (invaliditeits)uitkering te genieten.

Punt is hoe dan ook dat voormelde opsomming/invulling (in het WBN en in het KB van 14 januari 2013) geenszins limitatief is en derhalve een louter exemplatief karakter heeft. Het gaat om feiten die als “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking moeten worden genomen en die bijgevolg zonder meer een beletsel vormen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Het betreft niet verder te appreciëren feiten.

Niets staat eraan in de weg andere “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking te nemen.

Dit is wat het openbaar ministerie (hoe dan ook) terecht doet, terwijl G.O. zich bezwaarlijk kan vastpinnen op voormelde wettelijke afbakening. Die afbakening is immers niet gesloten maar open.

In die optiek is het hof anders dan de eerste rechter en met het openbaar ministerie van oordeel dat het ten tijde van de nationaliteitsverklaring op 7 januari 2016 tegen G.O. lopende opsporingsonderzoek omwille van een aantal winkeldiefstallen in het voorjaar van 2015 en de navolgende correctionele veroordeling in het voorjaar van 2017 een voldoende gewichtig feit eigen aan de persoon van G.O. uitmaken om te stellen dat G.O. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van een

burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht.

Het in casu door het openbaar ministerie bedoelde en afdoende aangetoonde “gewichtige feit, eigen aan de persoon” leert inderdaad dat G.O. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van een burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht. G.O. mist elementair respect voor (de regelgeving in) de Belgische samenleving.

Het hoger beroep slaagt (derwijze dat het ter terechtzitting besproken punt omtrent de vereiste taalkennis geen verdere uitdieping meer behoeft).

IV. Gedingkosten

1. G.O. dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten van beide aanleggen (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

2. Deze kosten zouden enkel nuttig te begroten zijn aan de zijde van het openbaar ministerie, die echter geen opgave van gedingkosten doet.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond,

hervormt het beroepen vonnis van 16 oktober 2017, waarbij de 7de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van G.O. (geboren in de voormalige USSR, thans Georgië, te [...] op [...] 1982, van de Georgische nationaliteit en wonende te 8400 [...], [...]) tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die hij op 7 januari 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12*bis*, § 1, sub 2° WBN, inwilligt en zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie van 29 april 2016 ongegrond verklaart,

wijst het verhaal van G.O. af als ongegrond,

veroordeelt G.O. tot de (niet nader te begroten) gedingkosten van beide aanleggen.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer S. Mosselmans Raadsheer,

De heer M. Traest Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op vijftien november tweeduizend achttien, bijgestaan door

Mevrouw G. Huysman Griffier.

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 29 november 2018

Huwelijk – Huwen in het buitenland – India – Attest van geen huwelijksbeletsel – Consulair wetboek – Artikel 70 – Artikel 71 – Verzet door het parket – Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan – Artikel 146bis BW – Schijnhuwelijk

Mariage – Mariage célébré à l'étranger – Inde – Certificat de non-empêchement à mariage – Code consulaire – Article 70 – Article 71 – Opposition par le parquet – Qualité et conditions pour conclure un mariage – Article 146bis C. civ. – Mariage simulé

In de zaak

van

S., geboren te Gent op [...] 1992, van Belgische nationaliteit, wonende te [...] eiser, bijgestaan door mr. [...], advocaat te [...]

tegen

de **procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent** met kabinet in het gerechtsgebouw te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 401/B, verweerder, vertegenwoordigd door eerste substituut-procureur des Konings

verleent de rechtbank het volgende vonnis.

De rechtbank heeft de partijen gehoord tijdens de terechtzitting van 15 november 2018 en heeft de stukken ingezien, inzonderheid de dagvaarding betekend op 1 oktober 2018 en de syntheseconclusies/stavingstukken van de partijen.

De rechtbank heeft het debat gesloten tijdens de terechtzitting van 15 november 2018 en de zaak in beraad genomen.

I. Voorwerp van de vordering

De eiser heeft de Belgische nationaliteit en wenst in India te huwen met A., die de Indische nationaliteit heeft en haar woonplaats in India heeft.

De Indische overheid vereist voor dit huwelijk dat de eiser een attest van geen huwelijksbeletsel (hierna afgekort als 'AGH') voorlegt.

De eiser en A. zouden zich op 18 maart 2018 verloofd hebben en op 17 juli 2018 in [...] (India) in het huwelijk getreden zijn volgens de Sikh-ceremonie.

Volgens de eiser heeft hij op 26 juli 2018 aan de Belgische Ambassade in New Delhi (India) verzocht om de afgifte van een AGH.

Volgens de verweerder heeft de vader van de eiser op 22 juli 2018 aan de Belgische Ambassade in New Delhi (India) verzocht om de afgifte van een AGH voor de eiser.

Bij aangetekende brief van 31 augustus 2018 meldde de verweerder aan de eiser op gemotiveerde wijze dat hij zich verzet tegen de uitreiking van het gevraagde AGH.

Op 1 oktober 2018 dagvaardt de eiser de verweerder. Volgens zijn conclusie neergelegd ter griffie op 6 november 2018 vordert hij te horen zeggen voor recht dat de beslissing van 31 augustus 2018 van de verweerder, waarbij hij zich verzet tegen de uitreiking van het attest van geen huwelijksbeletsel aan de eiser, ontvankelijk doch ongegrond is, en wordt opgeheven. Voor het overige verzoekt de eiser de verweerder te veroordelen tot het betalen van de gerechtskosten die aan zijn zijde begroot worden op de dagvaardingskosten van 279,50 euro en de basisrechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 euro. Indien de vordering van de eiser ontvankelijk maar ongegrond zou verklaard worden, verzoekt de eiser om slechts veroordeeld te worden tot het betalen aan de verweerder van de minimumrechtsplegingsvergoeding van 90,00 euro.

Bij conclusie neergelegd ter griffie op 31 oktober 2018 verzoekt de verweerder om het beroep van de eiser ontvankelijk maar ongegrond te verklaren, dienvolgens het verzet tot uitreiking van het AGH uitgebracht door de verweerder te bevestigen en de 'verwerende partij' te veroordelen tot de gedingkosten, nog te begroten na de betekening van het vonnis.

II. Beoordeling

1. Algemeen

Op 15 juni 2014 is het Consulair Wetboek in werking getreden. De aanvraag van de eiser om een AGH te bekomen, dateert van juli 2018 zodat de vordering dient beoordeeld te worden volgens dit Consulair Wetboek.

Hoofdstuk 11 van deze wet bepaalt:

“Hoofdstuk 11 - De consulaire attesten

Art. 68. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft consulaire attesten af. De minister bepaalt de voorwaarden waaronder deze attesten worden afgegeven.

Art. 69. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn consulair ressort, op hun verzoek, een attest af van 'geen huwelijksbeletsel' waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Art. 70. Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan. Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor de briefwisseling en betekeningen. Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

Art. 71. De procureur des Konings kan zich binnen drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan de consulaire beroepspost de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden

verlengen. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest werd aangevraagd, de dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de verzoeker. De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet worden gevraagd voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich heeft verzet tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn. Indien de procureur des Konings binnen de in het eerste lid bedoelde termijn geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost onverwijld over tot de uitreiking van het attest.”

Het AGH is conform dit wetboek derhalve een 'consulair attest' en geen akte van de burgerlijke stand.

Tot voormelde 'hoedanigheden en voorwaarden' bedoeld in artikel 70 van het Consulair Wetboek behoort ook de vereiste van artikel 146bis BW (zie memorie van toelichting, die stelt dat deze hoedanigheden en voorwaarden vervat liggen in de artikelen 144-164 BW – “Dit betekent dat ook moet voldaan zijn aan artikel 146bis en dat het attest niet kan worden uitgereikt indien het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van een van de partijen” - MvT, Parl. St. Kamer 2012- 2013, nr. 53K2673/001, 15).

Artikel 146bis BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

2. Ontvankelijkheid van de vordering

De vordering is regelmatig en tijdig (want op 1 oktober 2018 werd de dagvaarding betekend, zijnde binnen de maand na de kennisgeving van verweerders verzet op 31 augustus 2018) ingeleid, zodat ze ontvankelijk is.

3. Ten gronde

De verweerder stelt dat het beoogde huwelijk een schijnhuwelijk betreft en de eiser betwist dit.

De vraag is of de verweerder zijn stelling bewijst. Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hebben een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen (zie o.m. Gent, 24 februari 2005, *NjW* 2005, 1173; Gent, 16 juni 2005, *RAGB* 2006, 543 e.v.).

De verweerder stelt dat het bewezen is dat de eiser en A. met het afsluiten van hun huwelijk niet de intentie hebben het tot stand brengen van een duurzame samenleving, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde:

- de betrokken partijen weten weinig tot niets over elkaar; uit het verhoor van de eiser blijkt dat hij niet weet wanneer zijn vrouw geboren is, wanneer hun religieus huwelijk werd ingezegend en wat haar huidig adres is; hij weet dat ze broers en zussen heeft maar weet hun namen niet

- en heeft hen ook nog niet ontmoet. Ook mevrouw A. weet heel weinig over de eiser. Zo stelt ze dat hij in een chocoladefabriek werkt terwijl de eiser in een drukkerij werkt;
- de eiser vult in de vragenlijst in dat ze elkaar een eerste maal ontmoet hebben in 2018 en mevrouw A. vult in dat hun eerste ontmoeting plaatsvond in oktober 2017; hoe de ontmoeting verliep, wanneer de partijen elkaar hebben gezien is allemaal niet duidelijk;
  - In de ingevulde vragenlijst geeft de eiser duidelijk te kennen dat het zijn vader is die voorstelde te huwen met mevrouw A. Mevrouw A. verklaarde dat het de zus van de vader is die het huwelijk arrangeerde;
  - de verweerder stelt zich vragen in welke mate dat de beide partijen achter hun huwelijk staan; de eiser verklaarde duidelijk aan de verbalisanten dat hij met mevrouw A. gehuwd is op vraag van zijn vader.

Volgens de verweerder blijkt uit het geheel van de omstandigheden dat minstens in hoofde van mevrouw A. het huwelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in België. Het huwelijk met de eiser opent verblijfsrecht in België. Verder overloopt de verweerder de criteria van de omzendbrief van 6 september 2013: de partijen verklaarden te communiceren in het Engels maar mevrouw kan enkel rudimentair Engels; de partijen hebben elkaar pas in levende lijve ontmoet in maart 2018 en dan is er al sprake van een verloving, wat toch wijst op een zeer snelle gang van zaken; de eiser kan niet meedelen in welke stad A. woont; A. verklaarde dat de eiser in een chocoladefabriek werkt terwijl het een drukkerij is; uit de ingevulde vragenlijst geeft de eiser duidelijk aan dat het zijn vader is die voorstelde om te huwen met A. A. verklaarde dat het de zus van de vader is die het huwelijk arrangeerde.

Voor het overige wijst de verweerder er op dat ook in het geval van een gearrangeerd huwelijk altijd sprake moet zijn van de oprechte wil van de beide partijen om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. Men mag toch in het kader van een huwelijk redelijkerwijze verwachten dat de partners interesse tonen in elkaar. De door de eiser voorgelegde foto's overtuigen niet: ze hebben enkel betrekking op een ceremonie en tonen niet het dagdagelijks duurzaam samenleven van levenspartners aan. Dat de partijen naast elkaar zitten in huwelijksgewaden bewijst niet dat zij het engagement van een duurzame levensgemeenschap zijn aangegaan.

De eiser wijst er vooreerst op dat hij al met A. gehuwd is volgens de Sikh-ceremonie, op 17 juli 2018 in [...] (India) en dat er wel degelijk sprake is van een doelgebonden levensgemeenschap. Als bewijs van hun oprechte intenties legt de eiser foto's van de verloving, de religieuze huwelijkssluiting en het religieus huwelijksfeest voor, alsook de uitnodigingen hiervoor en de factuur voor het feest (van 5.000,00 euro). Samengevat ontkent de eiser niet dat het gaat om een in India gebruikelijk gearrangeerd huwelijk waarbij de toekomstige partners in contact komen via een advertentie. De ouders van de eiser hebben deze advertentie geplaatst en A. en haar ouders brachten ingevolge deze advertentie een bezoek aan de vader van de eiser (in oktober 2017 toen hij in India was). In maart is de eiser met zijn moeder naar India gereisd voor de verloving en in juli 2018 is hij met A. religieus gehuwd. Het wordt niet aangetoond dat er sprake is van een onoprechte wil. Dit huwelijk mag eenvoudig niet door een westerse bril bekeken worden. In de Sikh cultuur kennen de aanstaande echtgenoten elkaar niet goed en de eiser verwijst hiervoor naar rechtspraak: een gearrangeerd huwelijk wijst niet noodzakelijk op het ontbreken van de wil om een doelgebonden levensgemeenschap op te bouwen. De eiser kon door de stress verschillende antwoorden niet meer onmiddellijk geven. Het moeilijke Indische adres kon de eiser niet weergeven omdat hij in België is geboren. Ook de namen van de broers en zussen van A. kon hij niet weergeven omdat hij deze slechts één maal gezien had, namelijk op het huwelijksfeest. Voor het overige werkt de eiser wel in een drukkerij, maar als er te weinig werk is gaat hij werken in een chocoladefabriek. Bovendien kan niet op basis van een korte vragenlijst geoordeeld worden dat A. gebrekkig Engels spreekt. Er is wel degelijk sprake van een daadwerkelijke en goede communicatie tussen de eiser en A.

De rechtbank onderzoekt hieronder of de eiser en/of A. kennelijk niet de bedoeling hebben om een duurzame leefgemeenschap te stichten met elkaar.

Om de intenties van het kandidaat echtpaar te beoordelen, beschikt de rechtbank over een gestandaardiseerd interview van A. en de eiser op de Belgische Ambassade in New Delhi van 26 juli 2018, een verhoor van de eiser en een onaangekondigd huisbezoek door de politie van Gent op 29 augustus 2018 en de stavingstukken van de eiser.

De rechtbank onderzoekt hieronder de verschillende argumenten.

- *Het gearrangeerd aspect van het geplande huwelijk en de snelle gang van zaken*

Het wordt door niemand ontkend dat er sprake is van een huwelijk dat gearrangeerd wordt door de beide families. Dit aspect alleen is niet doorslaggevend om te spreken van een onoprecht huwelijk. Maar het is niet omdat een huwelijk volgens de Indische traditie (van het gearrangeerde huwelijk) afgesloten wordt, dat er verder geen onderzoek meer kan gedaan worden naar de oprechtheid van de intenties van de aanstaande echtgenoten. Het enige doorslaggevende element is de vraag of de aanstaande huwelijkskandidaten daadwerkelijk de wil hebben om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Feit is dat de familie van de eiser een annonce geplaatst heeft waarbij de eiser als huwelijkskandidaat werd voorgesteld. De eiser wordt in deze advertentie beschreven als een 25-jarige jongeman met de Belgische nationaliteit, waarbij ook zijn lengte en maandelijks inkomen vermeld worden.

- *De kennis van de aanstaande echtgenoten over elkaar, de mogelijkheden tot communicatie en verstandelijke beperkingen van de eiser*

De rechtbank kan er niet om heen dat de aanstaande partners elkaar totaal niet kennen.

Zo blijkt uit het verhoor van de eiser dat hij niet weet wanneer zijn vrouw geboren is, wanneer hun religieus huwelijk werd ingezegend en wat haar huidig adres is; hij weet evenmin of ze een diploma heeft en of ze naar school gegaan is. De eiser weet dat A. broers en zussen heeft, maar weet hun namen niet en heeft hen ook nog niet ontmoet. De eiser slaagde er evenmin in de naam van de vader en moeder van A. te vermelden.

Ook mevrouw A. weet heel weinig over de eiser.

Verder kunnen er ook vragen gesteld worden bij de omstandigheden en het tijdstip van hun eerste ontmoeting. De eiser vermeldde 2018 als tijdstip terwijl A. oktober 2017 vermeldde. Maar hoe de ontmoeting verliep en wanneer precies de partijen elkaar voor het eerst hebben gezien is allemaal niet duidelijk.

Dat de kandidaat echtgenoten elkaar niet kennen, blijkt niet alleen uit hun verhoor op de ambassade en bij de politie, maar de eiser betwist dit eigenlijk ook niet. Hij argumenteert enkel dat er sprake is van een gearrangeerd huwelijk. Nochtans is dit niet voldoende.

Uit geen enkel stuk blijkt dat de eiser en A. en na de religieuze huwelijkssluiting nog enig contact gehad hebben met elkaar, wat toch een minimum is om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Een minimum aan interesse en communicatiemogelijkheden is vereist.

In de voorliggende omstandigheden is er zo goed als geen interesse en zijn er weinig communicatiemogelijkheden. Het ziet er naaruit dat de communicatiemogelijkheden van de aanstaande echtgenoten zeer beperkt zijn.

Zo spreekt A. zeer gebrekkig Engels.

Aan de zijde van de eiser ziet de rechtbank een partner met beperkte verstandelijke mogelijkheden.

Uit de voorgelegde stukken van de Belgische ambassade blijkt dat consul [...] twijfelt aan de verstandelijke vermogens van de eiser. De eiser zou niet over deze vermogens beschikken om de vragen te beantwoorden. Dit stemt overeen met de vaststellingen van de politie tijdens het verhoor van de eiser van 29 augustus 2018: het blijkt heel moeilijk om met de eiser een normaal gesprek te voeren. Bij de simpelste vragen moet de eiser wachten om antwoord te kunnen geven en hij zit dan voor zich uit te staren. De eiser verklaarde zelf een geestelijke achterstand te hebben.

Ook uit het stuk 9 van de eiser zelf blijkt dat hij wel degelijk een verstandelijke beperking heeft: hij werkt bij de vzw [...], een werkplaats voor aangepaste arbeid en uit het attest van 14 januari 2013 van de directie-generaal van personen met een handicap blijkt dat de eiser een vermindering van zijn zelfredzaamheid heeft met 9 punten. Dit betekent dat de eiser getest is op zes criteria (je kunnen verplaatsen, eten bereiden en opeten, je verzorgen en aankleden, je woning onderhouden en huishoudelijke activiteiten doen, gevaar inschatten en vermijden en contacten onderhouden met andere personen) en grote tot zeer grote moeilijkheden ondervindt om aan deze criteria te voldoen.

Uit het verhoor is verder gebleken dat de eiser enkel handelt omdat zijn vader en familie dit zo willen. Het huwelijk is geregeld tussen de beide vaders van de eiser en A. Volgens de eiser zijn de beide vaders vrienden van elkaar.

Er is dan ook niet alleen sprake van zeer beperkte mentale vermogens van de eiser, maar tevens van geen enkele inbreng van de eiser bij de beslissing om te huwen met A. De vraag is in hoeverre het huwelijk niet opgedrongen wordt aan de eiser en ook aan A. De eiser verklaarde letterlijk: "(...) *Mijn vader heeft de keuze gemaakt met wie ik zou trouwen. Ik heb daar niet veel in te zeggen gehad. (...)*", en op de vraag "*Bent U met A. getrouwd omdat uw vader U dat gevraagd heeft?: Ja*". Verder verklaarde de eiser dat er geen cadeaus werden gegeven en dat hij niet weet waar het officieel huwelijk zou doorgaan. Evenmin weet hij wie het trouwfeest zou betalen. Klaarblijkelijk regelt de vader van de eiser ook diens bankzaken en is het de bedoeling dat als A. naar België zal komen, zij bij de ouders van de eiser zullen blijven wonen. Bij zijn verhoor op de ambassade in India vermeldde de eiser ook uitdrukkelijk dat hij met A. nog niet gesproken had over de toekomst.

- *Het ontbreken van essentiële kennis over elkaars familieleden*

Naast een gebrekkige kennis over elkaars personalia is er tevens sprake van een compleet gebrek aan kennis over elkaars familieleden.

- *Overige*

De rechtbank kan er verder niet omheen dat het stukkenbundel van de eiser niets bijbrengt. Het gaat enkel om geposeerde foto's van tijdens de verloving, de religieuze huwelijksluiting en het religieus huwelijksfeest. Uit niets blijkt enige betrokkenheid van de partners.

De rechtbank besluit dat de kandidaat echtgenoten totale vreemden voor elkaar zijn en dat zij enkel huwen op verzoek van hun familie.

Uit het geheel van de hierboven beschreven omstandigheden dient afgeleid te worden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hebben een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen. In dit geval heeft het voorgenomen huwelijk van de betrokkenen voor A. een verblijfsrechtelijk voordeel in België. Aangezien zij de eiser zo goed als niet kent, ziet de rechtbank geen andere dan verblijfsrechtelijke redenen voor het sluiten van het voorgenomen huwelijk. Dat de Belgische nationaliteit (met eraan verbonden een verblijfsrecht in België) ook een belangrijk punt van aantrekking voor een huwelijk met de eiser vormt, blijkt onder meer uit de in India geplaatste advertentie waarin dit aspect uitdrukkelijk vermeld werd.

Het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een AGH dient dan ook niet te worden opgeheven. De vordering van de eiser is ongegrond.

4.   *Gerechtskosten*

Aangezien de vordering van de eiser ongegrond is, dient hij veroordeeld te worden tot de betaling van de gerechtskosten. Een rechtsplegingsvergoeding is niet toegewezen aangezien de verweerder niet vertegenwoordigd wordt door een advocaat.

5.   *Uitvoerbaarheid bij voorraad*

Overeenkomstig artikel 1398/1, § 3 kunnen vonnissen met betrekking tot de staat van personen, niet uitvoerbaar bij voorraad worden verklaard.

Dit vonnis heeft betrekking op de staat van personen, zodat het niet voorlopig uitvoerbaar kan worden verklaard (zie L. De Schrijver, "De wet van 2 juni 2013 - het juridisch arsenaal in de strijd tegen schijn- en gedwongen relaties andermaal uitgebreid", *TBBR* 2015, 50 (randnummer 12 - inzonderheid verwijzing naar artikel 572*bis* Ger.W.)).

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van artikel 2 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, verklaart de vordering van de eiser ontvankelijk, maar wijst ze af als ongegrond.

Veroordeelt de eiser tot het betalen van de gerechtskosten en begroot deze aan zijn zijde op € 275,28 dagvaardingskosten en bijdrage aan fonds voor juridische tweedelijnsbijstand en aan de zijde van de verweerder op € 0,00.

Aldus uitgesproken op de openbare terechtzitting van de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van negenentwintig november tweeduizend achttien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: rechter Katja Jansegers, bijgestaan door griffier Els Bogaert.

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 8 november 2018

Internationale bevoegdheid – Toepasselijk recht – Afstamming – 2-in-1-vordering – Betwisting van vaderschap – Artikel 61 WIPR – Artikel 62 WIPR – Nederlands recht – Verbetering geboorteakte – Artikel 1383 e.v. Ger.W.

Compétence internationale – Droit applicable – Filiation – Action deux-en-un – Contestation de paternité – Article 61 CODIP – Article 62 CODIP – Droit hollandais – Rectification d'un acte de naissance – Article 1383 sqq. C. Jud.

In de zaak

van

A. zonder beroep, wonende te [...] en toegelaten tot de kosteloze rechtspleging bij beslissing van het bureau voor rechtsbijstand in deze rechtbank en afdeling d.d. 21 november 2017 [...] eiseres, bijgestaan door mr. [...] advocaat te [...]

tegen

E. zonder gekend beroep, wonende te [...] verweerder, niet verschijnend of vertegenwoordigd

[...], advocaat te [...] in haar hoedanigheid van voogd ad hoc over de minderjarigen A. en M. (beiden geboren te Gent op [...] 2017 en wonende te [...]) verweerster q.q., verschijnend in persoon

verleent de rechtbank het volgende vonnis.

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken, inzonderheid van het tegensprekelijk tussenvonnissen van 17 mei 2018 waarin de rechtbank het debat heeft heropend om eiseres toe te laten bijkomende stukken voor te leggen.

De rechtbank heeft eiseres en de voogd-ad hoc gehoord op de terechtzitting van 28 juni 2018 en het debat gesloten. Verweerder is dan niet verschenen en werd evenmin vertegenwoordigd. Het tussenvonnissen van 17 mei 2018 is op tegenspraak verleend zodat ook dit vonnis op tegenspraak wordt verleend (zie artikel 775, laatste lid Ger.W.).

Eerste substituut-procureur des Konings [...] heeft zijn schriftelijk advies neergelegd op 11 oktober 2018 en partijen hebben daarop niet gerepliceerd, De rechtbank heeft de zaak in beraad genomen op 25 oktober 2018.

I. Relevante voorgaanden en voorwerp van de vordering

Verweerder heeft de Nederlandse nationaliteit. Hij trouwt met eiseres op [...] 2009 en sedert [...] 2017 is hij van haar gescheiden.

Eiseres bevalt van een tweeling op [...] 2017 (A. en M.). Het geboortebewijs van deze kinderen vermeldt verweerder als hun vader.

Eiseres vraagt te horen zeggen voor recht dat verweerder niet de vader is van deze twee kinderen en die niet langer zijn familienaam mogen dragen.

II. Beoordeling

1. De betreffende kinderen hebben hun gewone verblijfplaats in België, zodat deze rechtbank bevoegd is om kennis te nemen van de vordering (zie artikelen 61 WIPR en 629bis, §2/1 Ger.W.).

2. Verweerder had de Nederlandse nationaliteit op het ogenblik van de geboorte van de betreffende kinderen, zodat de vordering volgens het Nederlandse recht moet beoordeeld worden (zie artikel 62 WIPR).

3. Artikel 1:199 van het Nederlandse Burgerlijk Wetboek bepaalt:

“Vader van een kind is de man:

- a. die op het tijdstip van de geboorte van het kind met de vrouw uit wie het kind is geboren, is gehuwd of een geregistreerd partnerschap is aangegaan, tenzij onderdeel b of de slotzin van artikel 198, eerste lid, onder b, geldt;*
- b. wiens huwelijk of geregistreerd partnerschap met de vrouw uit wie het kind is geboren, binnen 306 dagen voor de geboorte van het kind door zijn dood is ontbonden, zelfs indien de moeder was hertrouwd of een nieuw partnerschap had laten registreren; indien echter de vrouw sedert de 306de dag voor de geboorte van het kind was gescheiden van tafel en bed of zij en haar echtgenoot of geregistreerde partner sedert dat tijdstip gescheiden hebben geleefd, kan de vrouw binnen een jaar na de geboorte van het kind ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand verklaren dat haar overleden echtgenoot of geregistreerde partner niet de vader is van het kind, van welke verklaring een akte wordt opgemaakt; was de moeder op het tijdstip van de geboorte hertrouwd of had zij een nieuw partnerschap laten registreren dan is in dat geval de huidige echtgenoot of geregistreerde partner de vader of, in het geval, genoemd in artikel 198, eerste lid, onder b, de huidige echtgenote of geregistreerde partner de moeder van het kind;*
- c. die het kind heeft erkend;*
- d. wiens vaderschap gerechtelijk is vastgesteld; of*
- e. die het kind heeft geadopteerd.”*

Ter zake geldt onderdeel b of de slotzin van artikel 1:198, eerste lid onder b niet (de bedoelde onderdeel en slotzin handelen over meemoederschap).

4. Eiseres en verweerder zijn gehuwd op 7 juli 2009 en gescheiden sedert 19 april 2017. Eiseres is op [...] 2017 bevallen van de tweeling (A. en M.) hetzij na voormelde echtscheiding. Dit betekent dat naar Nederlands recht verweerder niet de vader is van deze kinderen op basis van het huwelijk tussen eiseres en verweerder. Evenmin heeft verweerder de kinderen erkend of geadopteerd of is zijn vaderschap over de betreffende kinderen gerechtelijk vastgesteld. Hieruit volgt dat verweerder (naar Nederlands recht) niet de vader is van de betreffende kinderen. Eiseres vordering om te horen zeggen voor recht dat verweerder niet de vader is van de twee kinderen, heeft dan ook geen voorwerp.

5. Anderzijds staat het vast dat de geboorteakten van de twee kinderen ten onrechte verweerder als vader vermelden van die kinderen. Eiseres zal deze vergissing in de geboorteakten van de kinderen moeten laten verbeteren door de familierechtbank en daartoe een verzoekschrift moeten neerleggen overeenkomstig de artikelen 1383 e.v. Ger.W. De rechtbank sluit zich dienaangaande aan bij het advies van het openbaar ministerie luidend als volgt: *“In casu is mijn ambt evenwel de mening toegedaan dat een betwistingsvordering niet aan de orde is daar de vermelde vaderlijke afstamming het gevolg is van een vergissing en bijgevolg foutieve vermelding door de ambtenaar van de burgerlijke stand, waardoor*

de betreffende geboorteakten dienen te worden aangepast door middel van een verbetering door de rechtbank, die zal bepalen dat de vermelde vaderlijke afstamming als onbestaande dient te worden beschouwd en dan ook wordt geschrapt.”

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van de artikelen 2, 35, 27 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, en het advies van het openbaar ministerie,

verklaart de vordering ontvankelijk maar stelt vast dat ze geen voorwerp heeft.

verwijst eiseres in de betaling van de gerechtskosten van deze procedure, zodat die kosten aan haar zijde niet nuttig te begroten zijn en begroot deze kosten aan de zijde van verweerder en de voogd ad hoc telkens op nul euro.

Aldus behandeld in raadkamer en uitgesproken in openbare terechtzitting door de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op acht november tweeduizend achttien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: ondervoorzitter Katrien De Wilde, bijgestaan door griffier Anne Van Wambeke.

Familierechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 11 oktober 2018

Internationale bevoegdheid – Toepasselijk recht – Nietigverklaring huwelijk– Artikel 3, 1, a Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis) – Artikel 46 WIPR – Artikel 47 WIPR – Filipijns recht – Belgisch recht – Bigamie

Compétence internationale – Droit applicable – Annulation du mariage – Article 3, 1, a Règlement 2201/2003 (Bruxelles IIbis) – Article 46 CODIP – Article 47 CODIP – Droit des Philippines – Droit belge – Bigamie

In de zaak

van

de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent,

met kabinet in het gerechtsgebouw te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 401/B eiser, voor wie eerste substituut-procureur des Konings [...] verschijnt

tegen

R. geboren te Gent op [...] 1990, zonder gekend beroep, wonende te [...] verweerder, verschijnend in persoon

P. geboren te [...] (Filippijnen) op [...] 1987, zonder gekend beroep, wonende te [...] verweester, verschijnend in persoon

verleent de rechtbank het volgende vonnis.

De rechtbank heeft partijen gehoord in raadkamer en de stukken ingezien, waaronder de dagvaarding betekend op 15 en 23 juni 2018 en de stavingstukken van eiser. De rechtbank heeft het debat gesloten op 27 september 2018 en de zaak in beraad genomen.

I. Relevante voorqanden en voorwerp van de vordering

1. Verweerder heeft de Belgische nationaliteit en verweester de Filippijnse. Zij trouwen op [...] 2012 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent. Verweester heeft bij de aangifte van dit huwelijk een affidavit voorgelegd van haar ouders, waarin die (valselijk) verklaren dat hun dochter ongehuwd is. Ook bij het interview door de cel schijnrelaties van de stad Gent heeft verweester in 2012 verklaard dat ze niet getrouwd was.

Sedert [...] 2016 zijn verweerdgers gescheiden.

2. Eiser dagvaardt verweerdgers in nietigverklaring van dit (inmiddels ontbonden) huwelijk wegens bigamie van verweester: op [...] 2012 was zij immers nog getrouwd met F. Dit huwelijk is voltrokken op [...] 2006 in [...] (Filippijnen) toen verweester 18 jaar was en zwanger (haar zoontje is geboren op [...] 2006 en woont bij haar ouders in de Filippijnen).

Verweerders erkennen dat hun (inmiddels ontbonden) huwelijk een bigaam huwelijk is wat verweerster betreft.

Zij zetten uiteen dat naar Filippijns recht een huwelijk alleen kan worden geannuleerd maar niet door echtscheiding kan ontbonden worden. Verweerders hebben voorafgaand aan hun huwelijk (in 2011) geprobeerd de annulatie te bekomen van verweersters eerste huwelijk en daartoe een advocaat geraadpleegd en betaald; bij gebrek aan medewerking van verweersters eerste echtgenoot, is deze annulatie er nooit bekomen (ook tot op heden niet). Verweerder erkent op de terechtzitting van 27 september 2018 dat hij op de hoogte was van verweersters eerste huwelijk en dat hij de kosten van de Filippijnse advocaat (gelast om de annulatie te bekomen van verweersters eerste huwelijk) mede betaald heeft.

II. Beoordeling

3. *Internationale bevoegdheid van de rechtbank*

Verweerders hebben hun gewone verblijfplaats in België zodat de Belgische rechtbanken bevoegd zijn om de vordering te beoordelen (zie art. 3, 1, a) Brussel IIbis-verordening nr. 2201/2003 van 27 november 2003).

4. *Toelaatbaarheid van de vordering*

Eiser heeft de vereiste hoedanigheid om de vordering in te stellen (zie artikelen 184 en 187 BW) en de vordering is regelmatig ingeleid, zodat ze toelaatbaar is.

5. *Ten gronde: nietigheid van het huwelijk?*

Overeenkomstig artikel 46 WIPR worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft, onder voorbehoud van artikel 47 WIPR (naleving van de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk conform het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk wordt voltrokken). Het staat vast dat aan de vereisten van artikel 47 WIPR is voldaan.

Terzake had verweerder de Belgische nationaliteit op het ogenblik van het huwelijk d.d. 27 juli 2012 en verweerster de Filippijnse. De geldigheid van dit huwelijk moet dus naar Belgisch recht beoordeeld worden wat verweerder betreft en naar Filippijns recht verweerster betreft.

Zowel naar Belgisch als Filippijns recht is een tweede huwelijk aangegaan voor de ontbinding van het eerste, nietig.

(zie artikel 147 BW en artikel 35 van het Filippijns Familiewetboek: *“The following marriages shall be void from the beginning: (...) (4) Those bigamous or polygamous marriages not failing under Article 41. (...)”* of vrij vertaald: *“De volgende huwelijken zijn nietig ab initio:... (4) bigame of polygame huwelijken behoudens de uitzondering vermeld in artikel 41...”* - voormeld artikel 41 heeft betrekking op het geval waar de echtgenoot/echtgenote uit het eerste huwelijk 'afwezig' is wat ter zake niet aan de orde is).

Het staat vast dat verweerster op 27 juli 2012 (datum waarop verweerders zijn getrouwd) nog gehuwd was met F. zodat het huwelijk van verweerders een bigaam huwelijk betreft in hoofde van verweerster.

De vordering is dan ook gegrond.

OP DIE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

OP TEGENSpraak

met inachtneming van de artikelen 2, 30, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,

verklaart de vordering toelaatbaar en gegrond.

verklaart het huwelijk, afgesloten door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent op 27 juli 2012 tussen verweerders, huwelijksakte overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van Gent onder nummer [...], nietig.

verstaat dat verder zal gehandeld worden overeenkomstig artikel 193ter BW luidend als volgt:

“Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest dat een huwelijk nietig verklaart, wordt door de gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan het openbaar ministerie en de griffier van het gerecht dat de beslissing heeft uitgesproken. Wanneer de nietigheid van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel. Indien het gaat om de nietigverklaring van een huwelijk dat is aangegaan met overtreding van de artikelen 146bis of 146ter stuurt hij het uittreksel tegelijkertijd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De griffier brengt de partijen hiervan in kennis. De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het beschikkende gedeelte onverwijld over in zijn registers; melding daarvan wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk en van de akten van de burgerlijke stand die betrekking hebben op de kinderen, indien deze in België zijn opgemaakt of overgeschreven.”

verwijst verweerders in de betaling van de gerechtskosten, aan de zijde van de eiser begroot op € 25,06 en € 25,87 dagvaardingskosten en aan de zijde van de verweerders op € 0,00.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting door de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op elf oktober tweeduizend achttien, waar aanwezig waren: ondervoorzitter/familierechter Katrien De Wilde, bijgestaan door griffier Els Bogaert.

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 11 oktober 2018

Staat van personen – Verzoek tot erkenning als staatloze – Verdrag van New York van 28 september 1954 (Staatloze) – Artikel 1.1 – Nationaliteit – Bewijs ontbreken nationaliteit – Band met Staten – Geen Jordaanse nationaliteit – Geen Belgische nationaliteit – Geen Finse nationaliteit

Etat des personnes – Demande de reconnaissance de la qualité d’apatride – Convention de New York du 28 septembre 1954 (Apatride) – Article 1.1 – Nationalité – Preuve de l’absence d’une nationalité – Lien avec des Etats – Pas de nationalité jordanienne – Pas de nationalité belge – Pas de nationalité finlandaise

De rechtbank heeft de stukken ingezien, inzonderheid:

- het hieraan gehecht verzoekschrift en de erbij gevoegde stukken,
- het schriftelijk gunstig advies van eerste substituut-procureur des Konings [...] dd. 27 september 2018.

De rechtbank heeft verzoekster en haar raadsman in raadkamer gehoord in het bijzijn van eerste substituut-procureur des Konings [...]. De rechtbank heeft de zaak in beraad genomen op de terechtzitting van 27 september 2018.

I. Voorwerp van het verzoek

Verzoekster q.q. vraagt te horen zeggen voor recht dat zij staatloos is in de zin van artikel 1.1 van het verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen.

II. Beoordeling

1. Conform artikel 1.1 van het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen d.d. 28 september 1954, goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (B.S. 10 augustus 1960) geldt als 'staatloze': “een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd” behoudens de uitsluitingen vermeld in artikel 2.2 van dit Verdrag die ter zake niet aan de orde zijn.

Verzoekster q.q. draagt de bewijslast dat geen enkele staat haar als onderdaan beschouwt, krachtens de wetgeving van die betreffende staat. Hierbij is niet vereist dat verzoekster q.q. aantoont dat zij niet de nationaliteit heeft van gelijk welke staat in de wereld, maar wel van die staten waarmee zij een band heeft omwille van geboorte, afstamming, huwelijk, verblijf,... Voor zover zij een nationaliteit heeft gehad, moet ze bewijzen dat zij die overeenkomstig de wet van de betreffende staat, heeft verloren.

2. De voorgelegde stukken bevestigen de identiteit van verzoekster q.q.. Zij is geboren op [...] 2012 in Turku (Finland) tijdens een vakantie van haar moeder aldaar. Haar moeder heeft de Jordaanse nationaliteit en haar vaderlijke afstamming staat niet vast. Sedert haar geboorte heeft zij alleen in Finland en België (tot heden) verbleven. Haar broer F. (°Gent, [...] 2010) en haar zus Y. (°Gent [...] 2014) hebben ook geen vaderlijke afstamming en hebben de Belgische nationaliteit.

Hieruit volgt dat verzoekster q.q. alleen een band heeft met Finland, Jordanië en België. Het staat vast dat zij niet de Belgische nationaliteit heeft noch de Jordaanse (naar Jordaans recht kan een Jordaanse moeder haar nationaliteit niet doorgeven aan haar kind [...]). Blijft dan de vraag of verzoekster bewijst dat Finland (haar geboorteland) haar krachtens diens wetgeving niet als onderdaan beschouwt.

3. Het Finse nationaliteitsrecht bepaalt dat een kind, geboren in Finland en dat niet automatisch de nationaliteit verkrijgt of kan verkrijgen van de ouders, de Finse nationaliteit verwerft [...].

De aanvullende stukken 12 tot en met 15 van verzoekster q.q. tonen evenwel aan dat ondanks haar initiatieven, zij de Finse nationaliteit niet heeft verkregen en er mag worden aangenomen dat zij die klaarblijkelijk ook niet kan verkrijgen.

Verzoekster q.q. bewijst dan ook dat geen enkele staat haar als onderdaan beschouwt krachtens diens wetgeving zodat haar verzoek om staatloos te worden verklaard, gegrond is.

OP DEZE GRONDEN ,

DE RECHTBANK,

met inachtneming van de artikelen 2, 9, 37 en .41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken en artikel 1028 e.v. Ger. W. en het gunstig advies van het openbaar ministerie,

verklaart het verzoek ontvankelijk en gegrond.

erkent als staatloze, waarop alle bepalingen van het Verdrag van New York d.d. 28 september 1954 toepasselijk zijn of kunnen zijn: G., geboren te Turku (Finland) op [...] 2012 en verblijvende te [...].

laat de gerechtskosten ten laste van verzoekster q.q. en begroot die op € 60 rolrecht (in debet).

Aldus, behandeld en uitgesproken in raadkamer door de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op elf oktober tweeduizend achttien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: ondervoorzitter/familierechter Katrien De Wilde, bijgestaan door griffier Els Bogaert.

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 7 juni 2018

Huwelijk – Huwen in het buitenland – Marokko – Attest van geen huwelijksbeletsel – Consulaire wetboek – Artikel 70 – Artikel 71 – Verzet door het parket – Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan – Artikel 146bis BW – Geen schijnhuwelijk

Mariage – Mariage à l'étranger – Maroc – Certificat de non-empêchement à mariage – Code consulaire – Article 70 – Article 71 – Opposition par le parquet – Qualité et conditions pour conclure un mariage – Article 146bis C. civ. – Absence de mariage simulé

In de zaak

van

T.R.U., geboren te Brussel op [...] 1977, van Belgische nationaliteit, wonende te 9200 Baasrode, [...], eiseres, bijgestaan door Mr. Bart Van Baeveghem, advocaat te 9200 Dendermonde, Brusselsestraat 108

tegen :

de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent met kabinet in het gerechtsgebouw te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 401/B, verweerder, vertegenwoordigd door eerste substituut-procureur des Konings Guy Baesen,

verleent de rechtbank het volgende vonnis.

De rechtbank heeft de partijen gehoord en de stukken ingezien, inzonderheid de dagvaarding betekend op 19 januari 2018 en de conclusies/stavingstukken van de partijen.

De rechtbank heeft het debat gesloten tijdens de terechtzitting van 24 mei 2018 en de zaak in beraad genomen.

I. Voorwerp van de vordering

De eiseres heeft de Belgische nationaliteit en wenst in Marokko te huwen met B.B., die de Marokkaanse nationaliteit heeft en in Marokko woont.

De Marokkaanse overheid vereist daartoe dat de eiser een attest van geen huwelijksbeletsel (hierna afgekort als 'AGH') voorlegt.

Op 7 augustus 2017 vroeg de eiseres aan het Belgische Consulaat-generaal in Casablanca (Marokko) om de afgifte van een AGH.

Bij aangetekende brief van 21 december 2017 meldde de verweerder aan de eiseres op gemotiveerde wijze dat hij zich verzet tegen de uitreiking van het gevraagde AGH.

Op 19 januari 2018 dagvaardt de eiseres de verweerder. Volgens haar conclusie neergelegd ter terechtzitting van 24 mei 2018 vordert zij de opheffing van het verzet van de verweerder te bevelen tegen de uitreiking van het attest geen huwelijksbeletsel met betrekking tot het voorgenomen huwelijk tussen haarzelf en B.B. (geboren in Marokko op [...] 1987). Voor het overige verzoekt de eiseres de verweerder te veroordelen tot het betalen van de gerechtskosten die aan haar zijde begroot worden op onder meer de basisrechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 euro.

Bij conclusie neergelegd ter terechtzitting van 26 april 2018 verzoekt de verweerder om de vordering van 'verweester' ontvankelijk te verklaren, maar af te wijzen als ongegrond en de 'verweester' (wellicht wordt bedoeld de eiseres) te veroordelen tot de gedingkosten.

II. Beoordeling

1. *Algemeen*

Op 15 juni 2014 is het Consulair Wetboek in werking getreden. De aanvraag van de eiseres om een AGH te bekomen, dateert van 7 augustus 2017 zodat de vordering dient beoordeeld conform dit Consulair Wetboek.

Hoofdstuk 11 van deze wet bepaalt:

“Hoofdstuk 11 – De consulaire attesten

Art. 68. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft consulaire attesten af. De minister bepaalt de voorwaarden waaronder deze attesten worden afgegeven.

Art. 69. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn consulair ressort, op hun verzoek, een attest af van geen huwelijksbeletsel waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Art. 70. Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan. Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor de briefwisseling en betekeningen. Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

Art. 71. De procureur des Konings kan zich binnen drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan de consulaire beroepspost de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden verlengen. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest werd aangevraagd, de dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de verzoeker. De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet worden gevraagd voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich heeft verzet tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn.

Indien de procureur des Konings binnen de in het eerste lid bedoelde termijn geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost onverwijld over tot de uitreiking van het attest.”

Het AGH is conform dit wetboek derhalve een ‘consulair attest’ en geen akte van de burgerlijke stand.

Tot voormelde ‘hoedanigheden en voorwaarden’ bedoeld in artikel 70 van het Consulair Wetboek behoort ook de vereiste van artikel 146*bis* BW (zie memorie van toelichting, die stelt dat deze hoedanigheden en voorwaarden vervat liggen in de artikelen 144-164 BW – “Dit betekent dat ook moet voldaan zijn aan artikel 146*bis* en dat het attest niet kan worden uitgereikt indien het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van een van de partijen” – MvT, Parl. St. Kamer 2012-2013, nr. 53K2673/001, 15).

Artikel 146*bis* BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten *kennelijk* niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar *enkel* op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

2. Ontvankelijkheid van de vordering

De vordering is regelmatig en tijdig (want op 19 januari 2018 werd de dagvaarding betekend, zijnde binnen de maand na de kennisgeving van verweerders verzet op 21 december 2017) ingeleid, zodat ze ontvankelijk is.

3. Ten gronde

De verweerder stelt dat het beoogde huwelijk een schijnhuwelijk betreft en de eiseres betwist dit.

De vraag is of de verweerder zijn stelling bewijst. Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hebben een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen (zie o.m. Gent, 24 februari 2005, *NjW* 2005, 1173; Gent, 16 juni 2005, *RAGB* 2006, 543 e.v.).

De verweerder stelt dat het aannemelijk is dat de eiseres de intentie heeft om een duurzame samenleving tot stand te brengen met B. B. maar dat de volgende diverse – door deze rechtbank samengevatte – omstandigheden er op wijzen dat de intentie van B. B. niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame samenleving, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde:

- er is een snelle gang van zaken: B.B. kwam in België aan in juli 2016, ontmoette de eiseres voor het eerst op de trein van Brussel naar Dendermonde en trok amper een maand later in bij haar in de sociale huurwoning waar de eiseres met haar drie kinderen woont;
- het is ongebruikelijk in de Marokkaanse cultuur dat een vrouw een man onderhoudt: toen B.B. in België verbleef leefde hij ten laste van de eiseres en dit hoewel hij inkomsten uit zwart werk had; sedert zijn terugkeer naar Marokko in mei 2017 stuurde de eiseres regelmatig geld op naar B.B.; B.B. verklaarde dat ze samen een appartement huren in Tanger en samen de huur betalen (zij zou 350,00 euro betalen); de eiseres steunt hem dan ook meer dan door elke maand 100,00 euro te betalen; B.B. woont immers in bij zijn ouders en heeft een inkomen als taxichauffeur; deze hoge bijdrage van de eiseres wijst er op dat de materiële voordelen voor

B. B. doorwegen om een relatie met de eiseres in stand te houden; hij voelt geen gêne om zich door de eiseres te laten onderhouden;

- het is zeer ongebruikelijk in de Marokkaanse cultuur en islambeleving dat een man een huwelijk wenst aan te gaan met een oudere, niet-gelovige, gescheiden vrouw met drie kinderen; de huwelijksvoltrekking lijkt een formele aangelegenheid te zullen zijn: volgens de eiseres zullen ze nog religieus huwen maar volgens B.B. zal er enkel een wettig huwelijk volgen en dient de eiseres zich niet tot de islam te bekeren; er werd verder geen verloofsfeest gegeven en er zal enkel in België een huwelijksfeest gegeven worden (met de burens en de kinderen) daar waar B. B. een grote familie heeft in Marokko;
- de eiseres beschikt niet over essentiële kennis die een verloofde zou moeten hebben over diverse personen die zeer belangrijk zijn in het leven van B.B.; zo kent de eiseres de naam van de ex-echtgenote van B.B. niet, terwijl B.B. met haar een vierjarige dochter heeft; de eiseres weet ook niet hoeveel broers en zussen B.B. heeft; ze wist enkel dat hij een oudere zus heeft;
- er is een leeftijdsverschil van 10 jaar (waarbij mevrouw 10 jaar ouder is dan mijnheer); het is ongebruikelijk dat een Marokkaanse moslim in het huwelijk treedt met een oudere vrouw die geen moslim is en drie kinderen heeft; B.B. verklaarde dat ze over een jaar of 2 aan kinderen zouden beginnen daar waar de eiseres verklaarde dat gezinsuitbreiding niet medisch te verantwoorden zou zijn; het leeftijdsverschil is fysiek duidelijk zichtbaar; B.B. en de eiseres hebben daarenboven een totaal andere visie op gezondheid: de eiseres sport niet en gaat graag uit eten terwijl dat B.B. een sportfreak is en goed op zijn voeding let; mevrouw is verliefd op B.B. en het is aannemelijk dat zij de intentie heeft om een duurzame samenleving op te bouwen met hem; het leeftijdsverschil en de andere factoren doen evenwel vermoeden dat B.B. niet de intentie heeft om een duurzame samenleving op te bouwen met de eiseres en dat een voorgenomen huwelijk met een 10-jaar oudere Belgische vrouw in deze fase van zijn leven een overwogen tijdelijke keuze is waarbij verblijfsrechtelijke en materiële voordelen doorslaggevend zijn.

Volgens de verweerder doen de door de eiseres voorgelegde stukken geen afbreuk aan al deze vaststellingen. De voorgelegde Whatsapp-berichten hebben allen betrekking op de periode september 2017 tot en met december 2017, zijnde de periode tijdens dewelke de eiseres en B.B. wisten dat er een onderzoek aangevraagd was met betrekking tot het al dan niet schijnkarakter van hun voorgenomen huwelijk.

De eiseres wijst er vooreerst op dat de partners elkaar wel goed kennen en dit sedert juli 2016 wat toch geen snelle gang van zaken is. De beide partners hebben negen maanden samengewoond in de woning van de eiseres in Baasrode tot wanneer B.B. terug naar Marokko ging omwille van de ziekte van zijn vader en het aflopen van zijn visum kort verblijf. Bij hun eerste ontmoeting (op de trein) verbleef B.B. wettig in België; ze wisselden telefoonnummers en spraken enkele keren af in Brussel, waarna ze gevoelens kregen voor elkaar en een relatie begonnen. Aangezien pendelen praktisch gezien niet evident was, stelde de eiseres zelf voor om bij haar te komen inwonen. Op die manier leerde B.B. haar kinderen kennen. Na de terugkeer naar Marokko onderhield het koppel telefonisch, structureel contact met elkaar. Ze legt verder nog recente bewijzen van telefonische contacten voor. De eiseres reist ook vaak naar Marokko voor enkele dagen (oktober 2017, 14 februari 2018, april 2018, ...).

De eiseres verwijst voor de terugkeer van B.B. naar Marokko louter naar de ziekte van diens vader. Zij ontkent dat zij B.B. zou onderhouden in Marokko: ze erkent geld op te sturen (uit vrije wil) voor onder meer de huur van een appartement als zij in Marokko is (hij verblijft bij zijn ouders en zo hebben zij de nodige privacy) en voor het betalen van telefoonrekeningen. B.B. betaalt ook voor activiteiten voor de

eiseres en haar dochter (zoals het ontbijt als zij in Marokko verblijft en voor de huur van een auto). Sinds oktober 2017 stuurt ze geen geld meer op. B.B. heeft immers zelf een inkomen.

B.B. heeft wel degelijk goede contacten met zijn familie. De eiseres legt een schriftelijke verklaring voor van zijn ouders waarbij zij hun toestemming geven voor het huwelijk van de eiseres met hun zoon. Uit de telefoongesprekken blijkt ook dat de eiseres contact heeft met de ouders van B.B. Deze contacten blijken tevens uit de voorgelegde foto's van uitstapjes enz. Dat niet alles volgens de Marokkaanse gewoonten gebeurt blijkt onder meer uit het feit dat B.B. een moderne man is: hij wil niet dat de eiseres zich bekeert tot de islam. Hij is een moderne man die helpt in het huishouden en ook kookt. Zijn familie is niet strikt traditioneel en gelovig.

Verder klopt het dat zowel de eiseres als B.B. tijdens het interview weinig kunnen meedelen over elkaars familiale achtergrond, maar zij antwoorden zelf ook summier wanneer het gaat over hun eigen familiale achtergrond. Zo heeft de eiseres al jaren geen contact meer met haar eigen broers en zussen. Ze vertelt ook weinig over haar ex-echtgenoot. Wat van belang is, is dat B.B. wel goede contacten heeft met de zeer nabije familie van de eiseres, namelijk haar kinderen. Ook de broers en zussen van B.B. hebben het ouderlijk huis verlaten waardoor er weinig contact is. De eiseres heeft de ouders van B.B. pas voor het eerst in levende lijve ontmoet de dag vóór het interview en er waren toen geen broers of zussen aanwezig in het ouderlijk huis. Hetzelfde geldt voor de ex-echtgenote van B.B.; hij heeft zelf weinig contact met haar en zijn dochtertje T. ziet hij zeer weinig; ondertussen heeft de eiseres het kind wel al een keertje gezien; inmiddels heeft ze broer S., zus H. en zus I. ook ontmoet in Marokko.

Omtrent de gezinsuitbreiding wijst de eiseres er op dat B.B. inmiddels ingezien heeft dat het medisch beter is om geen risico's te nemen en hij zijn standpunt gewijzigd heeft.

Tenslotte zijn de eiseres en B.B. geen uitersten zoals getypeerd door de verweerder. Zo is B.B. inderdaad sportief en eet hij gezond, maar hij verklaarde tevens dat ze samen iets gaan drinken, naar de film gaan, thuis een film kijken, reizen en wandelen. Omdat hij in België weinig om handen had, ging B.B. bijna dagelijks sporten wat nu niet meer mogelijk is aangezien hij werk heeft in Marokko.

De rechtbank onderzoekt hieronder of B.B. kennelijk niet de bedoeling heeft om een duurzame leefgemeenschap te stichten met de eiseres.

Klaarblijkelijk wordt niet getwijfeld aan de goede intenties van de eiseres, die verliefd zou zijn op B.B. en wel degelijk een relatie zou willen uitbouwen met hem.

Om de intenties van B.B. te beoordelen, beschikt de rechtbank enkel over een gestandaardiseerd interview van hemzelf en de eiseres op het Belgische Consulaat-generaal in Casablanca van 7 augustus 2017 (zie dossier OM), een verhoor van de eiseres en een onaangekondigd huisbezoek door de politie van Dendermonde op 2 oktober 2017 en de stavingstukken van de eiseres.

Deze verhoren/ingevulde vragenlijsten hebben geen bewijs van een mogelijk schijnhuwelijk aan het licht kunnen brengen: beide partners leggen geen tegenstrijdige verklaringen af en kennen de achtergrond van de ander.

- *De snelle gang van zaken*

Het is correct dat het koppel kennis gemaakt heeft op de trein van Brussel naar Dendermonde. Op dat ogenblik zou B.B. nog legaal in het land verbleven hebben. Er worden telefoonnummers uitgewisseld en afgesproken, waarna de eiseres en B.B. een koppel worden. Vrij snel trekt B.B. op verzoek van de eiseres bij hem in. Toch meent de rechtbank dat hieruit niet per se een schijnrelatie kan afgeleid

worden. De partijen zijn immers al op een leeftijd dat zij goed kunnen inschatten wat zij op relationeel vlak willen.

Zo is het ook niet correct dat er sprake is van een snelle gang van zaken voor het sluiten van het huwelijk. Het koppel heeft immers in België gedurende 9 maanden samengewoond. De eiseres erkent dat B.B. destijds in illegaal verblijf kwam omdat zij hem gevraagd had om in België te blijven (hij verbleef in België van juli 2016 (vanaf augustus 2016 bij haar) tot mei 2017) en daardoor was de termijn van het visum ruim overschreden. De eiseres is zich verder gaan bevragen op het gemeentehuis maar men heeft haar daar niet verder geholpen. Ze heeft haar weg niet kunnen vinden in de administratieve molen. B.B. zou niet met opzet de vreemdelingenwetgeving overtreden hebben. Hij is uiteindelijk in mei 2017 vertrokken naar Marokko omdat zijn vader ziek was. Beide partijen hebben al een leeftijd waarop ze beter kunnen inschatten of hun relatie enige kans op slagen heeft. Tijdens dit 9 maanden durend verblijf heeft B.B. ook de kinderen van de eiseres ontmoet en leren kennen.

- *Het niet naleven van de Marokkaanse gebruiken en cultuur*

De verweerder verwijt de eiseres en B.B. dat zij, als vrouw, hem financieel zou onderhouden. Dit zou ongebruikelijk zijn in de Marokkaanse cultuur. Verder zou het zeer ongebruikelijk zijn in de Marokkaanse cultuur en islambeleving dat een man een huwelijk wenst aan te gaan met een oudere, niet-gelovige, gescheiden vrouw met drie kinderen. Ook het ontbreken van een religieus huwelijk zou niet in overeenstemming zijn met de betrokken cultuur.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat B.B. eerder een moderne moslim te noemen is, die zelf al gescheiden is en er niet op aandringt dat de eiseres zich zou bekeren tot de islam.

Het is dan ook al te makkelijk ervan uit te gaan dat één en ander niet volgens de tradities zou verlopen.

Het klopt dat de eiseres B.B. financieel steunt. Dit wordt door beiden bevestigd. Dit is niet ongebruikelijk omdat de inkomsten in Marokko nu eenmaal een stuk lager liggen. Bovendien is het nog altijd een teken van een goede verstandhouding en van een relatie als er sommen worden overgemaakt voor het onderhoud van de andere partner. Deze bijdragen van de eiseres vult B.B. klaarblijkelijk aan met zijn inkomen als taxichauffeur.

- *Het ontbreken van essentiële kennis over elkaars familieleden*

De kennis van de eiseres omtrent de familie van B.B. is inderdaad beperkt wat uiteraard niet anders kan gelet op de beperkte ontmoetingen die de eiseres met zijn familie heeft gehad. De eiseres heeft wel de ouders van hem ontmoet. Tijdens haar verhoor op 2 oktober 2017 slaagt ze er in de nodige gegevens te verstrekken over deze ouders. Ze weet ook dat B.B. uit een gezin komt met 4 zonen en 4 dochters. Ze kent ook de naam H., ze weet dat er nog twee broers thuis wonen en de jongste stuurt haar e-mails in het Frans. De zussen zijn allen al gehuwd maar [ze] kent de namen niet. Verder weet ze te vertellen welk werk B.B. in het verleden heeft uitgeoefend en actueel uitoefent: hij werkte in een autofabriek in Tanger en thans rijdt hij met een taxi.

Dat B.B. niet veel kan vertellen over de familie van de eiseres is niet verwonderlijk: de eiseres zegt zelf niet echt nog contact met haar familie te hebben.

Daarnaast brengt de eiseres een stuk in de debatten van de ouders van B.B. waarbij zij verklaren akkoord te gaan met het voorgenomen huwelijk tussen beiden (zie stukken 2 en 3 eiseres).

De eiseres heeft verder ook het vierjarig dochtertje van B.B. ontmoet tijdens een bezoek aan de ouders van B.B. Het contact met het kind en de ex-vrouw van B.B. zou eerder miniem zijn. Dit alles wordt bevestigd door B.B. zelf.

- *Het leeftijdsverschil van 10 jaar*

Het klopt dat er sprake is van een leeftijdsverschil van 10 jaar (waarbij mevrouw 10 jaar ouder is dan mijnheer). Het kan toch bezwaarlijk gesteld worden dat dit een groot leeftijdsverschil is. Bovendien is dit een dermate subjectief gegeven waarover niet in het algemeen uitspraken gedaan kunnen worden. Evenmin kan dit louter afgedaan worden als een ongebruikelijk iets in de Marokkaanse cultuur.

- *Overige*

Terecht wijst de eiseres er op dat zij en B.B. geen uitersten zijn zoals getypeerd door de verweerder. Zo is B.B. inderdaad sportief en eet hij gezond, maar hij verklaarde tevens dat ze samen iets gaan drinken, naar de film gaan, thuis een film kijken, reizen en wandelen. Omdat hij in België weinig om handen had, ging B.B. bijna dagelijks sporten wat nu niet meer mogelijk is aangezien hij werk heeft in Marokko.

De rechtbank kan er verder niet omheen dat het stukkenbundel van de eiseres (de foto's en de talloze uitprints van communicatie via Skype en Whatsapp) aantoont dat de eiseres en B.B. zeer veel met elkaar communiceren.

Verder blijkt dat de eiseres sedert de terugkeer van B.B. naar Marokko al meermaals naar Tanger in Marokko is gereisd: in augustus 2017, in oktober 2017, van 14 februari 2018 tot 17 februari 2018 [...], van 7 april 2018 tot 14 april 2018.

De voorgelegde foto's tonen ook aan dat de eiseres tijdens haar reizen naar Marokko liefdevolle contacten heeft met B.B.

Verder kan toch maar moeilijk aangenomen worden dat de eiser zich in een kwetsbare en beïnvloedbare positie bevindt louter en alleen omdat zij gescheiden is, drie kinderen heeft en een sociale woning betreft. Uit niets blijkt dat de eiseres de naïeve beïnvloedbare vrouw is zoals beschreven door de verweerder. Ze heeft al een echtscheiding achter de rug en niets wijst er op dat zij niet handelt uit vrije wil.

Het huwelijk van de betrokkenen kan een verblijfsrechtelijk voordeel in België opleveren voor B.B. Dat hij evenwel *enkel* voor dit verblijfsvoordeel *kennelijk* zijn huwelijkstoestemming zou veinzen, staat niet eenduidig vast minstens bestaat hierover ernstige twijfel.

Het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een AGH dient dan ook opgeheven.

4. *Gerechtskosten*

Aangezien de vordering van de eiseres gegrond is, dient de Belgische Staat veroordeeld te worden tot betaling van de gerechtskosten.

Naar *analogie* met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 68/2015 van 21 mei 2015 oordeelt deze rechtbank dat de verweerder wel degelijk veroordeeld kan worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding in het geval hij in het ongelijk wordt gesteld (zie hierover ook E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herziet rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding", *Juristenkrant* 10 juni 2014, p. 4). De rechtbank verwijst in het bijzonder naar overweging B.10.2 van dit arrest dat stelt "(...) Om

dezelfde redenen moet het openbaar ministerie dat in het ongelijk wordt gesteld in een vordering die voor een burgerlijk rechtscollege is ingesteld op grond van artikel 138bis, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek, kunnen worden veroordeeld tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding (...)".

Het verhaal van de eiseres betreft een niet in geld waardeerbaar geschil zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 1.440,00 euro bedraagt, het minimum 90,00 euro.

Gelet op de aard van het geschil en de gevoerde betwisting (die in essentie een feitenbeoordeling uitmaakt), bepaalt de rechtbank de rechtsplegingsvergoeding op het bedrag van 500,00 euro.

5. Uitvoerbaarheid bij voorraad

Overeenkomstig artikel 1398/1, § 3 kunnen vonnissen m.b.t. de staat van personen, niet uitvoerbaar bij voorraad worden verklaard.

Dit vonnis heeft betrekking op de staat van personen, zodat het niet voorlopig uitvoerbaar kan worden verklaard (zie L. De Schrijver, "De wet van 2 juni 2013 – het juridisch arsenaal in de strijd tegen schijn- en gedwongen relaties andermaal uitgebreid", *TBBR* 2015, 50 (randnummer 12 – inzonderheid verwijzing naar artikel 572bis Ger.W.)).

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

OP TEGENSPRAAK

met inachtneming van artikel 2 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond als volgt,

heft het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een attest niet huwelijksbeletsel aan de eiseres van 21 december 2017, op.

Legt de gerechtskosten ten laste van de Belgische Staat en begroot deze aan de zijde van de eiseres op € 275,28 dagvaardingskosten en € 500,00 rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van de verweerder op € 0,00.

Aldus uitgesproken op de openbare terechtzitting van de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van zeven juni tweeduizend achttien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: rechter Katja Jansegers, bijgestaan door griffier Els Bogaert.

Familie rechtbank Oost-Vlaanderen (afd. Gent), vonnis van 14 september 2017

Huwelijk – Huwen in het buitenland – India – Attest van geen huwelijksbeletselen – Consulaire wetboek – Artikel 70 – Artikel 71 – Verzet door het parket – Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan – Artikel 146bis BW – Geen schijnhuwelijk

Mariage – Mariage à l'étranger – Inde – Certificat de non-empêchement à mariage – Code consulaire – Article 70 – Article 71 – Opposition par le parquet – Qualité et conditions pour conclure un mariage – Article 146bis C. civ. – Absence de mariage simulé

In de zaak

van

M., zonder gekend beroep, geboren te [...] op [...], van Belgische nationaliteit, wonende te [...] eiser, bijgestaan door Mr. [...], advocaat te [...]

tegen

de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent met kabinet in het gerechtsgebouw te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 401/B, verweerder, vertegenwoordigd door eerste substituut-procureur des Konings [...]

verleent de rechtbank het volgende vonnis.

De rechtbank heeft de partijen gehoord en de stukken ingezien, inzonderheid de dagvaarding betekend op 24 april 2017 en de conclusies/stavingstukken van de partijen.

De rechtbank heeft het debat gesloten tijdens de terechtzitting van 29 juni 2017 en de zaak in beraad genomen.

I. Voorwerp van de vordering

De eiser heeft de Belgische nationaliteit en wenst in India te huwen met G. die de Indische nationaliteit heeft en in India woont.

De Indische overheid vereist daartoe dat de eiser een attest van geen huwelijksbeletsel (hierna afgekort als 'AGH') voorlegt.

Eind 2016 vroeg de eiser aan de Belgische diplomatieke dienst in India om de afgifte van een AGH.

Bij aangetekende brief van 25 maart 2017 meldt de verweerder aan de eiser op gemotiveerde wijze dat hij zich verzet tegen de uitreiking van het gevraagde AGH.

Op 24 april 2017 dagvaardt de eiser de verweerder. Volgens zijn conclusie neergelegd ter griffie op 22 juni 2017 vordert hij te oordelen dat de beslissing van de verweerder van 25 maart 2017 waarbij hij

zich verzet tegen de uitreiking van het attest van geen huwelijksbeletsel aan de eiser ontvankelijk doch ongegrond is, en wordt opgeheven. Verder verzoekt de eiser de verweerder te veroordelen tot de gedingkosten waaronder de dagvaardingskosten en een rechtsplegingsvergoeding van 1,440,00 euro. Indien zijn beroep ongegrond zou zijn, verzoekt de eiser hem slechts te veroordelen tot het betalen van de minimum rechtsplegingsvergoeding van 90,00 euro.

Bij conclusie neergelegd ter griffie op 14 juni 2017 verzoekt de verweerder om de vordering van de eiser ontvankelijk te verklaren maar af te wijzen als ongegrond, te zeggen voor recht dat het verzet tegen de afgifte van een attest geen huwelijksbeletsel ontvankelijk en gegrond is en te zeggen voor recht dat het attest niet mag afgeleverd worden. Voor het overige verzoekt de verweerder om de eiser te veroordelen tot de gerechtskosten met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding.

II. **Beoordeling**

1. **Algemeen**

Op 15 juni 2014 is het Consulair Wetboek in werking getreden. De aanvraag van de eiseres om een AGH te bekomen, dateert van 2 juli 2014 zodat de vordering dient beoordeeld conform dit Consulair Wetboek.

Hoofdstuk 11 van deze wet bepaalt:

“Hoofdstuk 11 - De consulaire attesten

Art. 68. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft consulaire attesten af. De minister bepaalt de voorwaarden waaronder deze attesten worden afgegeven.

Art. 69. Het hoofd van een consulaire beroepspost geeft aan Belgen die een huwelijk willen aangaan in het ambtsgebied van zijn consulair ressort, op hun verzoek, een attest af van geen huwelijksbeletsel waaruit blijkt dat er naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen het huwelijk, indien de buitenlandse overheid de voorlegging van dit attest eist.

Art. 70. Het attest wordt slechts uitgereikt indien na onderzoek blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan. Bij de aanvraag van het attest moet de in het buitenland wonende verzoeker woonplaats kiezen in België voor de briefwisseling en betekeningen. Het hoofd van de consulaire beroepspost zendt, indien niet wordt voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan of bij ernstige twijfel over het voldoen aan de vereiste hoedanigheden en voorwaarden, de aanvraag van het attest aan de bevoegde procureur des Konings en geeft de verzoeker hiervan kennis.

Art. 71. De procureur des Konings kan zich binnen drie maanden na ontvangst van de aanvraag van het attest, waarvan de consulaire beroepspost de ontvangst betekent bij de indiening van de aanvraag, verzetten tegen de uitreiking ervan. Hij kan deze termijn met een periode van maximum twee maanden verlengen. Hij brengt desgevallend zijn gemotiveerd verzet onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen, de consulaire beroepspost bij welke het attest werd aangevraagd, de dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats in België van de verzoeker. De opheffing van het verzet kan binnen de maand van de kennisgeving van het verzet worden gevraagd voor de rechtbank van eerste aanleg van het ambtsgebied van de procureur des Konings die zich heeft verzet tegen de uitreiking van het attest. De rechter doet uitspraak op korte termijn.

Indien de procureur des Konings binnen de in het eerste lid bedoelde termijn geen verzet heeft aangetekend, gaat het hoofd van de consulaire beroepspost onverwijld over tot de uitreiking van het attest.”

Het AGH is conform dit wetboek derhalve een 'consulair attest' en geen akte van de burgerlijke stand.

Tot voormelde 'hoedanigheden en voorwaarden' bedoeld in artikel 70 van het Consulair Wetboek behoort ook de vereiste van artikel 146*bis* BW (zie memorie van toelichting, die stelt dat deze hoedanigheden en voorwaarden vervat liggen in de artikelen 144-164 BW – “*Dit betekent dat ook moet voldaan zijn aan artikel 146bis en dat het attest niet kan worden uitgereikt indien het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van een van de partijen*” - MvT, Parl. St. Kamer 2012- 2013, nr. 53K2673/001, 15).

Artikel 146*bis* BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten *kennelijk* niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar *enkel* op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

2. Ontvankelijkheid van de vordering

De vordering is regelmatig en tijdig (binnen de maand na de kennisgeving van verweerders verzet d.d. 25 maart 2017 op 27 maart 2017) ingeleid zodat ze ontvankelijk is.

3. Ten gronde

De verweerder stelt dat het beoogde huwelijk een schijnhuwelijk betreft en de eiser betwist dit.

De vraag is of de verweerder zijn stelling bewijst. Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hebben een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen (zie o.m. Gent, 24 februari 2005, *NjW* 2005, 1173; Gent, 16 juni 2005, *RAGB* 2006, 543 e.v.).

De verweerder verwijst naar de volgende - door deze rechtbank samengevatte - gegevens die volgens hem dit eenduidig vermoeden aantonen:

- de relatie bestond hoofdzakelijk virtueel; beiden hadden via sociale media kennis gemaakt in maart 2016;
- het koppel heeft amper 17 dagen persoonlijk fysiek contact gehad (in juni 2016 10 dagen en eind december 2016 7 dagen);
- er is sprake van een zeer snelle gang van zaken: na een persoonlijke kennismaking die net geen 2 weken duurde is de eiser in december opnieuw naar India afgereisd om in het huwelijk te treden;
- de eiser heeft amper kennis van de leefwereld van G., hij kent haar beroep niet en welk inkomen ze verdient; verder kent hij de namen van de ouders niet terwijl hij verklaarde met hen persoonlijk contact te hebben gehad; hij weet niet hoeveel broers en zussen ze heeft;
- de eiser gaat in India in het huwelijk treden maar weet niet hoe het huwelijk zal verlopen;

- de eiser verklaart religieus in het huwelijk te zijn getreden maar kan daar geen bewijs van voorleggen; het is tegen de tradities in India dat een vrouw alleen met een vreemde man op straat zou lopen, niettegenstaande dit verklaart de eiser dat hij samen met G. tijd had doorgebracht en dat ze 's avonds naar huis ging.

Dat G. kennelijk niet de bedoeling zou hebben om een duurzame leefgemeenschap te stichten met de eiser, is niet bewezen.

Om de intenties van G. te beoordelen, beschikt de rechtbank enkel over haar gestandaardiseerd interview op de Belgische Ambassade in New Delhi van 31 december 2016 [...] en de stavingstukken van de eiseres, die o.a. zijn dagelijkse communicatie met de eiseres via skype aantonen. Ook de eiser werd gevraagd een gestandaardiseerde vragenlijst in te vullen [...] en werd aan een verhoor van de politie onderworpen op 26 januari 2017 [...]. Deze verhoren/ingevulde vragenlijsten hebben geen bewijs van een mogelijk schijnhuwelijk aan het licht kunnen brengen: beide partners leggen geen tegenstrijdige verklaringen af en kennen de achtergrond van de ander.

Het is correct dat het koppel kennis gemaakt heeft via de sociale media, maar dit is op vandaag geen vreemde manier om een relatie aan te knopen. Er zijn nog heel wat koppels bekend waarbij er sprake is van dergelijke omstandigheden. Bovendien hebben beiden al een leeftijd waarop ze beter kunnen inschatten of hun relatie enige kans op slagen heeft. Het stukkenbundel van de eiser (de foto's en uitprints van communicatie via Skype en Facebook - vliegtuigtickets) bewijst dat de eiser sedert zijn laatste reis naar India enorm veel communiceert met G. wat, hun mogelijkheid tot communicatie bevestigt.

De voorgelegde foto's tonen ook aan dat de eiser tijdens zijn reizen naar India liefdevolle contacten heeft.

Verder kan toch maar moeilijk aangenomen worden dat de eiser zich in een kwetsbare en beïnvloedbare positie bevindt louter en alleen omdat hij geen diploma zou hebben en werkt als nachtarbeider. Uit niets blijkt dat de eiser de naïeve beïnvloedbare man is zoals beschreven door de verweerder. Wel legt de eiser stukken voor waaruit blijkt dat hij al jaren goed werk levert in het bedrijf [...] in Oudenaarde en dat hij een maandinkomen heeft van ongeveer 2.100,00 euro. Dat de eiser het overigens niet slecht stelt blijkt ondermeer uit het feit dat hij een onroerend goed heeft aangekocht in [...].

Het is correct dat er sprake is van een snelle gang van zaken. Het koppel heeft elkaar maar 2 keer gezien om vervolgens in het huwelijk te willen treden. De eiser bevestigt dat hij weliswaar niet in de eigenlijke ouderlijke woonst van G. geweest is, maar dat hij wél in de vakantiewoning van de familie geweest is.

De kennis van de eiser omtrent de familie van G. is inderdaad beperkt wat uiteraard niet anders kan gelet op de beperkte ontmoetingen die de eiser met haar familie heeft gehad. De eiser weet echter wel welk werk G. heeft en kent ook het aantal broers en zussen.

De eiser kan ook uitweiden over de leefomstandigheden van G. Dat hij niet naar haar inkomen heeft gevraagd, heeft volgens de eiser enkel en alleen te maken met het feit dat dit niet gepast zou zijn en dat het ook een taboe is om te vragen naar iemands inkomen. De ouders van de eisers waren verder wel aanwezig bij de religieuze huwelijksluiting in december 2016 en verder verhaalde de eiser over het feit dat hij samen met de moeder van G. naar de juwelier is gegaan om de maat te nemen van zijn vinger en pols en dit omdat de ouders van G. hem een juweel willen kopen.

Daarnaast brengt de eiser verklaringen in de debatten van zowel zijn familieleden als van familieleden van G. [...].

De ouders van waren aanwezig op het religieus huwelijk [...]. De eiser heeft destijds bij zijn verhoor een 'certificate of marriage' (van de religieuze huwelijksluiting) afgegeven aan de verbalisanten. De eiser kan tevens een bekeringscertificaat (tot hindoe) voorleggen [...] voor het overige wijst de eiser er op dat hij een eerder ondergane vasectomie ongedaan heeft laten doen op 11 oktober 2016 en legt hiervan een attest voor [...]. Uit dit gegeven blijkt dat er minstens de wil bestaat om aan gezinsuitbreiding te doen.

De eiser heeft inderdaad een kind uit een eerdere relatie zodat het aannemelijk is dat hij niet voor lange tijd naar India kan gaan om bij G. te verblijven.

Het huwelijk van de betrokkenen kan een verblijfsrechtelijk voordeel in België opleveren voor G. Dat zij evenwel *enkel* voor dit verblijfsvoordeel *kennelijk* haar huwelijkstoestemming zou veinzen, staat niet eenduidig vast minstens bestaat hierover ernstige twijfel.

Het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een AGH dient dan ook opgeheven.

4.   *Gerechtskosten*

Nu de vordering gegrond is, dient de Belgische Staat veroordeeld te worden tot betaling van de gerechtskosten.

Naar *analogie* met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 68/2015 van 21 mei 2015 oordeelt deze rechtbank dat de verweerder wel degelijk veroordeeld kan worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding in het geval hij in het ongelijk wordt gesteld (zie hierover ook E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herziet rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding", *Juristenkrant* 10 juni 2014, p. 4). De rechtbank verwijst in het bijzonder naar. overweging B.10.2 van dit arrest dat stelt "(...) *Om dezelfde redenen moet het openbaar ministerie dat in het ongelijk wordt gesteld in een vordering die voor een burgerlijk rechtscollege is ingesteld op grond van artikel 138bis, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek, kunnen worden veroordeeld tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding (...)*".

Het verhaal van de eiseres betreft een niet in geld waardeerbaar geschil zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 1.320,00 euro bedraagt, het minimum 82,50 euro.

Gelet op de aard van het geschil en de gevoerde betwisting (die in essentie een feitenbeoordeling uitmaakt), bepaalt de rechtbank de rechtsplegingsvergoeding op het bedrag van 500,00 euro.

5.   *Uitvoerbaarheid bij voorraad*

Overeenkomstig artikel 1398/1, § 3 kunnen vonnissen m.b.t. de staat van personen, niet uitvoerbaar bij voorraad worden verklaard.

Dit vonnis heeft betrekking op de staat van personen, zodat het niet voorlopig uitvoerbaar kan worden verklaard (zie L. De Schrijver, "De wet van 2 juni 2013 - het juridisch arsenaal in de strijd tegen schijn- en gedwongen relaties andermaal uitgebreid", *TBBR* 2015, 50 (randnummer 12 - inzonderheid verwijzing naar artikel 572bis Ger.W.)).

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van artikel 2 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond als volgt.

heft het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een attest niet huwelijksbeletsel aan de eiser van 25 maart 2017, zoals ter kennis gebracht aan de eiser bij aangetekende brief van 27 maart 2017, op.

legt de gerechtskosten ten laste van de Belgische Staat en begroot deze aan de zijde van de eiseres op € 255,21 dagvaardingskosten en € 500,00 rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van de verweerder op € 0,00.

Aldus uitgesproken op de openbare terechtzitting van de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van veertien september tweeduizend zeventien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: rechter Katja Jansegers, bijgestaan door griffier Els Bogaert.

RECHTSLEER/DOCTRINE

Aleksandrs Fillers (UAntwerpen) – Some observations on the Freitag case and recognition of personal names in the EU

On the 8th June 2017, the CJEU rendered a ruling in the Freitag case. The ruling continues the already stable tradition of the CJEU imposing an obligation on Member States to ensure recognition of personal names. In principle, the facts of the Freitag case are similar to those in other cases decided by the CJEU and the CJEU once again confirmed the basic principles of recognition of personal names and eliminated some of the doubts about the specific scope of its case law. The ruling confirmed that the personal name attributed in the state of nationality must be recognized in other Member States, irrespective of the existence of any additional links with the state of nationality. Likewise, the Court more than ever focused on the technicalities of implementing this right of recognition, although at the end of the day, in this respect, the ruling gave rather vague guidelines to the referring court.

1. Introduction

On the 8th June 2017, the Court of Justice of the European Union (hereinafter: CJEU) rendered a ruling in the *Freitag* case.¹ The ruling deals with recognition of personal names in the European Union (hereinafter: EU). This matter has been approached in a string of cases,² but problems related to recognition of personal names in other Member States tend to multiply.³ The *Freitag* ruling mostly clarifies the previous practice with only a small dint of innovation. However, notwithstanding its comparatively modest contribution to the rapidly developing area of EU private international law, the case brought another opportunity for the Court to construe piece by piece not only the regime for personal names, but also the very concept of personal status of the EU citizen.⁴ The *Freitag* ruling is not a seminal one. Most of its findings already follow from the previous jurisprudence of the CJEU, nevertheless it clarifies and underlines certain of its previous findings.

The core of this article is divided into three parts. The first part recites the facts of the *Freitag* ruling, the second part deals with the content of recognition, while the third part is devoted to the insights found in the *Freitag* ruling on the means of recognition.

2. The facts of the case

The applicant Pavel - a Romanian national – was born in Romania in 1986 from a Romanian father and a German mother and initially bore the surname of his father, Pavel. Sometime later his parents divorced, and his mother married a German national with the surname Freitag who adopted Pavel. Pavel moved to Germany and obtained German nationality, without losing his Romanian nationality, and took the surname of the step-father – Freitag. As an adult, Mr Freitag launched administrative proceedings in Romania requesting that his initial surname – Pavel – was re-attributed to him. In 2013 his request was satisfied. Once his initial surname was restored in Romania, Mr Freitag requested German authorities to modify his surname in the German civil register. The Registry Office of Wuppertal and its supervisory authority (Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal) referred the matter to the Amtsgericht Wuppertal (Wuppertal District Court). The latter posed a preliminary question to

---

¹ CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017.

² CJEU, C-438/14, *Bogendorff von Wolffersdorff*, 2016; CJEU, C-391/09, *Runevič-Vardyn*, 2011; CJEU, C-208/09, *Sayn-Wittgenstein*, 2010; CJEU, C-353/06, *Grunkin and Paul*, 2008; CJEU, C-148/02, *Garcia Avello*, 2003.

³ D. Simon, "Nom patronymique", *Europe: L'actualité du droit de l'Union européenne*, 2017, (18) 18.

⁴ E. Pataut, "Citoyenneté de l'Union européenne", *Revue trimestrielle de droit européen*, 2017, (589) 589.

the CJEU, noting that Mr Freitag's request did not comply with Article 48 of German Private International Law (hereinafter: EGBGB). The provision allowed a German national to request recognition of the surname given in another Member State, but only if he/she was residing in that Member State. Mr Freitag was not residing in Romania at the time of his name change and could not satisfy this requirement.

3. Insights concerning the substance of recognition

3.1. *The same old question posed by the national court*

The Wuppertal District Court asked the CJEU whether it has to recognize a surname granted to its national in another state of nationality, where he did not reside, by means of change of the surname not associated with a change of family status.⁵ The positive answer to this question should have been evident considering the previous jurisprudence of the CJEU. However, for the national court, two aspects of the case provoked some doubts: 1) Mr Freitag did not reside in Romania;⁶ 2) Mr Freitag changed his surname in Romania without a change of his family status.

A more thorough study of the jurisprudence makes it clear that these circumstances did not free Germany from an obligation to recognize the personal name granted in Romania. Following the *Bogendorff* case, a personal name obtained by a person with dual nationality in another state of nationality must be recognized in the first state of nationality unless non-recognition is appropriately justified by mandatory requirements.⁷ Most importantly, it followed from the *Bogendorff* ruling that a voluntary change of the surname was also protected against non-recognition.⁸ In the *Bogendorff* case, the applicant obtained his flamboyant personal name (Peter Mark Emanuel Graf von Wolffersdorff Freiherr von Bogendorff) while residing in the United Kingdom (where the name was granted). In the *Garcia Avello* case, Belgium was required to recognize a surname attributed by Spanish authorities to children with dual Belgian and Spanish nationality, who have always resided in Belgium. Obviously, in this case, the absence of residence in another Member State did not impede the request for recognition of the surname granted in that Member State. Hence, putting together the *Garcia Avello* and *Bogendorff* cases, the Wuppertal District Court could have come to a simple solution – Mr Freitag had a right to rely on Article 18 and 21 TFEU to request recognition of the personal name granted in Romania.

Unsurprisingly, the CJEU used no more than a few paragraphs to conclude that the surname was to be recognized in Germany.⁹ In principle, with this simple conclusion the Court could have ended its preliminary ruling, particularly since Germany did not invoke any justifications making the *Freitag* ruling the first case on the recognition of personal names of EU citizens where the Court was not asked to assess whether the restriction could be justified.¹⁰ However, the Court grasped the opportunity to

---

⁵ "Are Articles 18 and 21 TFEU to be interpreted as meaning that the authorities of a Member State are obliged to recognise the change of name of a national of that State if that person is at the same time a national of another Member State and has, in that other Member State, by means of a change of name not associated with a change in family-law status, (re-)acquired his original family name received at the time of birth, even though the acquisition of that name did not take place during the habitual residence of that national in that other Member State and was carried out at his own request?": CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017, para. 25.

⁶ Cf., F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 328.

⁷ CJEU, C-438/14, *Bogendorff von Wolffersdorff*, 2016.

⁸ F. Jault-Seseke and E. Pataut, "Le citoyen européen et son nom", in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Gieseking, 2018, (371) 373; F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 329.

⁹ CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017, paras. 35-39.

¹⁰ R. Wagner, "Ausschließliche Umsetzung der namensrechtlichen Rechtsprechung des EuGH durch vereinheitlichtes Kollisionsrecht?", in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Gieseking, 2018, (567) 575.

reformulate the preliminary question and to focus on the means of recognition,¹¹ which we will discuss in the fourth section of this article.

3.2. The serious inconvenience test gone?

So far, the crux of the case law on personal names has been the serious inconvenience test. In the *Garcia Avello* case, the Court found discrimination of the children with dual nationality because “discrepancy in surnames was liable to cause serious inconvenience for those concerned at both professional and private levels [...]”.¹² In different forms, the Court has referred to the serious inconvenience test in all other cases dealing with personal names in order to identify the restriction.¹³ The *Freitag* case is the first one that did not use the term. Instead the Court stated that “[i]t also follows from the case law of the Court that a refusal by the authorities of a Member State to recognise the name of a national of that State who exercised his right of free movement in the territory of another Member State, as determined in that second Member State, is likely to hinder the exercise of the right, enshrined in Article 21 TFEU, to move and reside freely in the territories of the Member States. Confusion and inconvenience are liable to arise from the divergence between the two names used for the same person.”¹⁴

It seems that the CJEU had decided to avoid extensive discussion of the points of law that were deducible from its previous case law. While in the early cases the CJEU made much more extensive reasoning trying to justify the existence of a restriction (either of Article 18 or 21 TFEU), in the *Freitag* case it was no longer perceived as necessary. The Court was brief and unapologetic in this respect because the existence of the restriction is obvious and its finding no more than a routine. Moreover, in the *Freitag* ruling, the Court referred to its previous case law that has constantly employed the serious inconvenience test.¹⁵ In this respect, as in many others, the ruling did not change anything.

3.3. Another blow to the proximity principles

Traditional conflict-of-laws rules are often built around the idea of proximity – the law that has the greatest number of links with the legal relation applies. Even Article 48 EGBGB, codifying the solution of the *Grunkin-Paul* ruling, followed that dogma: the German legislator allowed recognition of personal names only when the German national was residing in his/her second Member State of nationality.¹⁶ Hence, Article 48 freed the traditional conflict-of-laws method only to the strictest limits of the

---

¹¹ F. Wall, “Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG”, *Das Standesamt*, 2017, (326) 329.

The CJEU reformulated the question in the following terms: “[...] whether Articles 18 and 21 TFEU must be interpreted as precluding the registry office of a Member State from refusing to recognise and enter in the civil register the name legally acquired by a national of that Member State in another Member State, of which he is also a national, and which is the same as his birth name, on the basis of a provision of national law which makes the possibility of having such an entry made, by declaration to the registry office, subject to the condition that that name must have been acquired during a period of habitual residence in that other Member State, even though other provisions of national law allow the same national to make an application for a change of name to another authority, which has the discretionary power to decide on that application.” CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017, para. 30.

¹² CJEU, C-148/02, *Garcia Avello*, 2003, para. 36.

¹³ R. Wagner, “Ausschließliche Umsetzung der namensrechtlichen Rechtsprechung des EuGH durch vereinheitlichtes Kollisionsrecht?”, in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Gieseking, 2018, (567) 572-573.

¹⁴ CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017, para. 36.

¹⁵ R. Wagner, “Ausschließliche Umsetzung der namensrechtlichen Rechtsprechung des EuGH durch vereinheitlichtes Kollisionsrecht?”, in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Gieseking, 2018, (567) 572-573.

¹⁶ P. Hammje, “Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité”, *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 554.

Grunkin-Paul ruling,¹⁷ otherwise leaving the principle of proximity in place.¹⁸ The German legislator considered (or rather was bound by the *Grunkin-Paul* ruling to consider) that the residence in another Member State of nationality was the sufficient connection with another legal order to trigger recognition.¹⁹

And how did all these considerations work out? Just as one would have expected. It is clear that from the point of view of the CJEU, the existence of two personal names in two Member States of nationality creates such practical inconvenience that the EU citizen may require recognition of one of them in all Member States.²⁰ This right of recognition exists irrespective of effectiveness of the nationality or proximity between the person and the legal order of nationality.²¹ In fact, the person could spend all his life in a third Member State, having no everyday links with either of the states of nationality, and still the obligation of recognition would function.

3.4. A lesson to the Member States: the *Grunkin-Paul* is not enough!

As stated above, Article 48 EGBGB was based on the ruling in the *Grunkin-Paul* case²² and maintained the idea that, for purposes of recognition, nationality requires an additional link – residence. This last element of the provision made it useless for Mr Freitag, who did not reside in Romania. Hence, Article 48 is an example of the opposition that Member States exercise *vis-à-vis* the Court practice, when its rulings are implemented in the most restrictive way, failing to take into consideration the underlying rationale of the jurisprudence.²³ As a result, Article 48 EGBGB is only able to ensure compliance of domestic law with the free movement of EU citizens in *Grunkin-Paul*-like cases.²⁴ The situation is exacerbated by the fact that some Member States codify only those cases of the CJEU where they have been responding states, pretending that other cases are not applicable to them. In fact, until recently Belgium followed the latter approach. Prior to 2017 amendments, Article 39 of the Belgian Code of Private International Law provided that in principle foreign decisions determining or changing the personal name were not recognized in Belgium. However, Articles 39(1) and 39(2) provided that “[a] foreign judgment or administrative decision regarding the determination or change of the names or surname of a natural person will not be recognized in Belgium if, in addition to the existence of a ground for refusal provided for in Article 25, in case of voluntary change, the natural person was Belgian at the time of the change, unless the name received is in conformity with the rules regarding the determination of the name applicable in the Member State of the European Union of which the natural person also has the nationality or the determination of the surname or names is not in conformity with Belgian law while natural person was Belgian at the time of determination [...]”²⁵ The

---

¹⁷ *Ibid.*

¹⁸ *Ibid.*

¹⁹ *Ibid.*

²⁰ *Ibid.*

²¹ *Ibid.*, 554-555; R. Wagner, “Ausschließliche Umsetzung der namensrechtlichen Rechtsprechung des EuGH durch vereinheitlichtes Kollisionsrecht?”, in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Giesecking, 2018, (567) 573.

²² P. Hammje, “Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité”, *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 551.

²³ F. Jault-Seseke and E. Pataut, “Le citoyen européen et son nom”, in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Giesecking, 2018, (371) 372; E. Pataut, “Citoyenneté de l'Union européenne”, *Revue trimestrielle de droit européen*, 2017, (589) 590.

²⁴ F. Jault-Seseke and E. Pataut, “Le citoyen européen et son nom”, in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Giesecking, 2018, (371) 372. The provision was also suitable for the *Bogendorff* case. In that case, the applicant also obtained his new personal name(s) while residing in the United Kingdom.

²⁵ Law of 16 July 2004 Holding the Code of Private International Law (original version). Available at: <https://socioedip.files.wordpress.com/2013/12/belgica-the-code-of-private-international-law-2004.pdf>

exception of Article 39(1) was meant to codify the solution provided in the *Garcia Avello* case.²⁶ The problem was that Article 39(1) directly transposed the ruling of *Garcia Avello* case which indeed dealt with the recognition of a Spanish surname during the proceedings for the change of the personal name in Belgium. This excluded the possibility that a foreign decision granting a certain personal name to the person with dual nationality could be recognized at the stage of the initial determination of the personal name in Belgium.

On 1st January 2018, the amendments of the 6th July 2017 entered into force and significantly changed Article 39. Now Article 39(1) provides that “the determination or change of the surname or names is in conformity with the law chosen by the person involved of which he has the nationality at the moment of the decision or instrument”.²⁷ Thus, currently, the Belgian legislator has enlarged the scope of Article 39(1) which is no longer reduced to the voluntary change of a personal name, but also covers its determination.²⁸ This amendment is a positive development that enlarged the scope of recognition of foreign decisions to implement not only the particular language of the ruling in the *Garcia Avello* case, but to respect the broader implications of that and later rulings.

The practice of introducing the most restrictive reading of the CJEU’s cases without taking into account their broader implications and underlying rationale is doomed to fail, because a legal order based on the rule of law, cannot implement EU law piece by piece, unwillingly, as a punishment by the CJEU.

3.5. The role of dual nationality

Since the *Garcia Avello* case, there have been complaints that persons with dual nationality have an advantage: their situation acquires a cross-border element without actually moving. In the *Garcia Avello* ruling, the Court stated that a link with EU (then European Community) law “exist[s] in regard to persons in a situation such as that of the children of Mr Garcia Avello, who are nationals of one Member State lawfully resident in the territory of another Member State.”²⁹ The *Freitag* case just re-referred to that statement,³⁰ confirming the principle.³¹ For practical purposes, we may say that indeed a person with dual nationality does fall within the scope of the free movement of EU citizens and the *Freitag* case just confirms it.

It is interesting to compare this reasoning with that in the *McCarthy* ruling.³² In that case, Ms McCarthy had dual nationality of the United Kingdom and Ireland but had always worked and lived in the United Kingdom. Nevertheless, she tried to rely on her EU citizenship rights to prevent the United Kingdom authorities from expelling her husband who was a Jamaican national. The CJEU found that by expelling

---

²⁶ J. Erauw, M. Fallon, E. Guldix, et al., *Het Wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia/Bruylant, 2006, 218.

²⁷ Law of 16 July 2004 Holding the Code of Private International Law (1 August 2018 version). Available at: https://www.ipr.be/sites/default/files/tijdschriften_pdf/Engelse%20vertaling%20WIPR_augustus%202018.pdf. The official French version states: “la détermination ou le changement de nom ou de prénoms est conforme au droit, choisi par cette personne, d'un Etat dont elle a la nationalité au moment de la décision ou de l'acte”. Article 39(2), as it is currently in force, codifies the *Grunkin-Paul* ruling and states that “[i]n case the judgement is rendered or the instrument is drawn up in a State on which territory the person has its habitual residence, the judgement or instrument is in conformity with the law chosen by the person involved of which he has the nationality or has his habitual residence at the moment of the decision or instrument”.

²⁸ Article 39(1) and 39(2) still refer to the personal name being “in conformity with the law chosen [...]”. This phrase could still create some problems of compliance with EU primary law, as in our opinion, recognition of personal name is recognition of the foreign decision even when the foreign authority did not grant the name in conformity with its own substantive law or that of another state, ie., when it had misapplied the law.

²⁹ CJEU, C-148/02, *Garcia Avello*, 2003, para. 27.

³⁰ CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017, para. 34.

³¹ P. Hammje, “Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité”, *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 553 and 555.

³² CJEU, C-434/09, *McCarthy*, 2011.

her husband, the state authorities of the United Kingdom did not infringe Ms McCarthy's rights derived from EU citizenship. For the purpose of this article, it is interesting to note how the CJEU approached the scope of the free movement of EU citizens. The CJEU ruled that dual nationality was insufficient to produce the cross-border element.³³ Based on that ruling, Lenaerts explained that it was not the dual nationality *per se* but the serious inconvenience regarding the exercise of a right arising from the EU citizenship that generated the cross-border element, e.g., a risk of having different names made it more difficult to potentially travel and reside in different Member States.³⁴

It is hard to say that the case law of the CJEU is a crystal-clear dogmatic structure. Traditional dogmatics require the existence of the cross-border element for application of EU freedoms and its identification must precede the analysis of the specific restriction. In the *McCarthy* case, these notions become intertwined. The *Freitag* case does not focus on this problem whatsoever and again creates an impression that it is the dual nationality that creates the cross-border element.³⁵

Another skeptical remark concerning the *Freitag* case is related to the fact that Mr Freitag would have been able to invoke Article 48 EGBGB had he resided in Romania as a German national and rely on Romanian nationality to request recognition, thus being able to benefit from each nationality.³⁶ However, the fact that a person with dual nationality may benefit from different national conflict-of-laws regimes, follows from the fact that these regimes use nationality as a connecting factor for the determination of the applicable law. Such conflict-of-laws rules are created by the Member States themselves. EU primary law does not require them to use nationality whatsoever.

3.6. The triumph of party autonomy?

The *Freitag* case brings us back to another important aspect of the regime of personal names in the context of the free movement of EU citizens: the role of party autonomy. Does the ruling show that the underlying policy protected by the Court is freedom to choose the surname or at least the law applicable to it?

Party autonomy (*senso lato*) in this context has three meanings. Firstly, in the *Freitag* case, the will of Mr Freitag is said to generate the cross-border element³⁷ - the whole problem arose because Mr Freitag voluntarily requested the change of the name in Romania. In that sense, it is argued that the case differed from the *Bogendorff* case where the applicant resided in the United Kingdom.³⁸ However, the case did not differ from the *Garcia Avello* case where the applicants resided in Belgium. As we have mentioned above, we can either consider that dual nationality amounts to a cross-border element or, following the construction proposed in the *McCarthy* case, blend the cross-border element with the restriction itself.

Secondly, it was obvious that the conflict between two surnames was created voluntarily by Mr Freitag, who first changed his surname in Romania.³⁹ Since the *Bogendorff* ruling, the free movement of EU citizens protects both personal names obtained by birth (or otherwise by the functioning of law) and

---

³³ *Ibid.*, para. 54.

³⁴ K. Lenaerts, "EU Citizenship and the European Court of Justice's 'stone-by-stone' Approach", *International Comparative Jurisprudence*, vol. 1, 2015, (1) 4.

³⁵ *Cf.*, P. Hammje, "Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité", *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 554-555.

³⁶ *Ibid.*, 555.

³⁷ *Ibid.*, 551.

³⁸ *Ibid.*, 552.

³⁹ *Ibid.*, 551.

those voluntarily changed.⁴⁰ The assessment of the restriction is not affected by the fact in which of those manners the personal name was obtained.

There is however some difference at the stage when the CJEU (or a national court) assesses the justification for non-recognition. Once the Member State has a legitimate interest to justify non-recognition, the proportionality between the restriction and a person's interest to have his/her personal name recognized must be weighed. In the *Bogendorff* ruling, the Court stated that at this stage of assessing proportionality, "[...] it is also necessary to take into account the fact that the change of name under consideration rests on a purely personal choice by the applicant in the main proceedings, that the difference in name which follows therefrom cannot be attributed either to the circumstances of his birth, to adoption, or to acquisition of British nationality and that the name chosen in the United Kingdom includes elements which, without formally constituting titles of nobility in Germany or the United Kingdom, give the impression of noble origins."⁴¹

Here the CJEU implied that it was not protecting party autonomy *per se*. It had an objective to eliminate obstacles to free movement. However, this was to be done in the interest of the person and without giving preference to a personal name granted in one or another Member State, that is, preserving neutrality. For these reasons, the Court employed party autonomy, i.e., the right for the person to choose the personal name to be recognized. However, the Court implied that at the stage of assessing proportionality, the Member State court could take into account that the person itself had created these obstacles for the purposes of vanity and had no moral cause for choosing one or another personal name.

While in the *Bogendorff* ruling, the change of the personal name by the applicant was "purely personal choice", in the *Freitag* case, the eponymous application was not suspected even in that "sin". The applicant requested Romania to grant him his original surname; this was clearly a more legitimate desire than to give oneself a streak of nobility titles as if preparing to join King Arthur's round table (as was Mr Bogendorff's case).⁴² Moreover, Germany did not invoke any justification for the restriction, hence the CJEU had no need to even theoretically assess whether the "voluntary" element had any significance.

Finally, the *Freitag* ruling confirmed once again that the CJEU upholds the third type of party autonomy. An EU citizen has subjective rights to carry one surname in the EU,⁴³ provided co-existence of multiple surnames amounts to serious inconvenience. But how is one to decide which surname is to be recognized? The CJEU does not build its case law around the notion of the closest connection.⁴⁴ Hence, the closest connection gives no priority. Similarly, the time-element is of no importance; the earlier decision does not trump the later one or *vice versa*.⁴⁵ The beneficiary of the free movement may choose him/herself which of the multiple names is to be recognized in other Member States.

In summary, we can see that the Court's jurisprudence cannot be reduced to party autonomy. Mr Freitag had a right to choose one of two surnames only because Romania was willing to grant him his original surname. Had it refused, there would have been no restriction and no choice between two

---

⁴⁰ *Ibid.*, 551-552.

⁴¹ CJEU, C-438/14, *Bogendorff von Wolffersdorff*, 2016, para. 82.

⁴² Cf., P. Hammje, "Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité", *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 559.

⁴³ F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 328.

⁴⁴ P. Hammje, "Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité", *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 552-553; R. Wagner, "Ausschließliche Umsetzung der namensrechtlichen Rechtsprechung des EuGH durch vereinheitlichtes Kollisionsrecht?", in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Giesecking, 2018, (567) 573.

⁴⁵ M. Lehmann, "What's in a Name? Grunkin-Paul and Beyond", *Yearbook of Private International Law*, vol. 10, 2008, (135) 160.

surnames. In this sense, at the initial stage, the voluntary element appeared only because Romania allowed it to appear. Later, Germany was required to recognize the surname obtained via the functioning of party autonomy only because party autonomy was implied in the attribution of the surname in Romania. But while initially the role of party autonomy is dependent on domestic law, at the stage of recognition, the Court genuinely favors party autonomy as a mechanism for choosing the surname of preference.

4. The means of recognition

4.1. *Asking the wrong question: not what, but how?*

The Wuppertal District Court focused too much on the question of whether the recognition was required and too little on how it must be done.⁴⁶ The first option was Article 48 EGBGB, but since Mr Freitag was not residing in Romania, it was not directly applicable. However, the German government referred to another option - the public law titled: *Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen* (hereinafter: *Law on Change of Names*) - that allowed the changing of the surname in exceptional circumstances for compelling reasons.⁴⁷ Thus while the referring court's question was about recognition of a personal name obtained abroad, the CJEU's ruling mostly focuses the question of whether such an additional procedure would comply with Article 21 TFEU.⁴⁸

The *Law on Change of Names* provided that a person's surname could be changed by the administrative authority if the change was justified by a compelling reason. Further procedural provisions explained that "[a] compelling reason exists where the legitimate interest of the applicant [...] in changing the name outweighs any contrary legitimate interests of other parties involved [...] and the principles in relation to names arising from legal provisions, including the social regulatory function of names and the public interest in maintaining existing names [...]."⁴⁹ Moreover, the procedural rules further specified that "[w]here a German national who also holds the nationality of another State uses, under the law of that other State, a surname other than that which he is required to use by law within the territory subject to the German law, such inconsistent use of the name may be eliminated by changing the surname to be used within the territory subject to the German law to the surname to be used under the law of the other State. If, on the other hand, it is the other surname which is to be relinquished, the person concerned must apply to the authorities of the other State of which he is also a national."⁵⁰

The CJEU made it clear that EU law did not impose a self-executory nature of the recognition principle but left it to the national legal order to decide on the method of recognition.⁵¹ EU law demands that the recognition is ensured but prescribes no particular method to do that.⁵² Different means can be used to attain this result,⁵³ including a particular administrative procedure for the change of the

⁴⁶ F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 329.

⁴⁷ E. Pataut, "Citoyenneté de l'Union européenne", *Revue trimestrielle de droit européen*, 2017, (589) 591; F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 332.

⁴⁸ E. Pataut, "Citoyenneté de l'Union européenne", *Revue trimestrielle de droit européen*, 2017, (589) 591.

⁴⁹ CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017, para. 12.

⁵⁰ *Ibid.*, para. 14.

⁵¹ *Ibid.*, para. 41; P. Hammje, "Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité", *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 556; F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 331.

⁵² P. Hammje, "Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité", *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 556; E. Pataut, "Citoyenneté de l'Union européenne", *Revue trimestrielle de droit européen*, 2017, (589) 591; S. F. M. Wortmann, "Noot Micea Florian Freitag", *Nederlandse Jurisprudentie*, vol. 335, 2017, (5218) 5224-5225.

⁵³ A. Dutta, "Nr. 626 EuGH – AEUV Art. 18, 21; EGBGB Art. 48", *Zeitschrift für das gesamte Familienrecht*, 2017, (1178) 1178; P. Hammje, "Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité", *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 556.

personal name.⁵⁴ The precise description of permissible means however, was not so simple. The Advocate General stated that “Article 21 TFEU does not preclude the authorities of a Member State from refusing to recognise a change of name [...] in so far as, first, other provisions of national law permit the applicant to submit an application for a change of name to another authority and, second, those provisions do not render impossible or excessively difficult the enforcement of the rights conferred by Article 21 TFEU.”⁵⁵ In other words, the administrative procedure for the change of the personal name complied with EU law, unless if it made the change of the personal name impossible or excessively difficult for the individual. The CJEU chose a “negative” formulation: “Article 21 TFEU must be interpreted as precluding the registry office of a Member State from refusing to recognise [...] the name [...] unless there are other provisions of national law which effectively allow the recognition of that name.”⁵⁶ Thus, for the Court a refusal to recognize a personal name was an infringement unless national law provides for other efficient means of recognition of the personal name.⁵⁷ In reality, it is not easy to grasp the practical benefit for the Member States or individuals between these ambiguous formulations. However, what is clear is that the CJEU shows utmost caution when dealing with national procedural law in order to integrate as much as possible rights arising from the free movement of EU citizens into the existing patterns of national procedural law.

4.2. Vagueness of the judgment: the devil is in the details

It seems that excessive attentiveness of the CJEU towards preservation of national procedural law has been one of the weak spots of the *Freitag* ruling, resulting in a set of rather vague conclusions. Firstly, the CJEU did not give a precise answer to the adequacy of that procedure, but only gave some vague indices for assessment.⁵⁸ Pursuant to the Court, the procedure had to comply with the principles of equivalence and effectiveness.⁵⁹ It was for the national court to assess whether it did.⁶⁰ This was unlike the ruling of the Third Chamber of the Court in the *Vale* case which also applied the same principles for implementation of a cross-border conversion of companies in the state of destination, but there the Court gave more details as to how these principles were going to be applied.⁶¹ Overall, in the *Freitag* case, the national court was still left with uncertainty regarding the adequacy of the procedure suggested by the German government. Simon has correctly posed a question: To what degree are ambiguous preliminary rulings useful for national judiciaries that have to apply EU law?⁶²

Secondly, if the procedure of Article 1 § 3 of *Law on Change of Names* was to be applied, then another problem appeared. The provision stated that the personal name could be changed but left it to the discretion of the responsible institution, while the CJEU reduced the margin of appreciation to zero – recognition had to be ensured.⁶³ Hence, on the one hand, there was a procedure that left it to the discretion of the Member State to change the personal name; on the other hand, while formally this procedure would be used to comply with EU primary law, in principle, the discretionary nature of that procedure was to be ignored by the Member State.⁶⁴

---

⁵⁴ E. Pataut, “Citoyenneté de l’Union européenne”, *Revue trimestrielle de droit européen*, 2017, (589) 592.

⁵⁵ Opinion of Advocate General Szpunar, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2016, para. 78.

⁵⁶ CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017, operative part of the judgment.

⁵⁷ J.-Y. Carlier and G. Renaudière, “Libre circulation des personnes dans l’Union européenne”, *Journal de droit européen*, 2018, (141) 145; E. Pataut, “Citoyenneté de l’Union européenne”, *Revue trimestrielle de droit européen*, 2017, (589) 592.

⁵⁸ F. Wall, “Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG”, *Das Standesamt*, 2017, (326) 331-332.

⁵⁹ *Ibid.*, 331.

⁶⁰ D. Simon, “Nom patronymique”, *Europe: L’actualité du droit de l’Union européenne*, 2017, (18) 19.

⁶¹ F. Wall, “Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG”, *Das Standesamt*, 2017, (326) 332. See also, CJEU, C-378/10, *Vale*, 2012, paras. 48 et seq.

⁶² D. Simon, “Nom patronymique”, *Europe: L’actualité du droit de l’Union européenne*, 2017, (18) 19.

⁶³ F. Wall, “Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG”, *Das Standesamt*, 2017, (326) 334.

⁶⁴ Cf., D. Simon, “Nom patronymique”, *Europe: L’actualité du droit de l’Union européenne*, 2017, (18) 19. See also, Opinion of Advocate General Szpunar, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2016, paras. 74-76.

Moreover, the practical efficiency of that procedure may be doubted. It has been estimated that the said procedure could add additional costs beyond 1000 euros.⁶⁵ Not without reason it has been doubted that the procedure of Article 1 § 3 *Law on Change of Names* was appropriate means for avoiding the restriction if it implied additional costs for the applicant.⁶⁶ In addition, from the perspective of the individual, the existence of formal discretion carried the risk (or at least an impression) of legal uncertainty.⁶⁷ Notably, an individual could be concerned with the question of whether he/she needed to argue the existence of exceptional circumstances to persuade the state authority to change the personal name or whether it is enough to make a straightforward reference to the fact that the personal name was attributed abroad. This poses a legitimate question of whether it was even necessary for the Court to theoretically allow the employment of the said procedure, if the same result could have been achieved by Germany simply recognizing the personal name granted in Romania based on supremacy of EU law.⁶⁸

4.3. Alternative solutions

Scholars have proposed a number of conflict-of-laws solutions that, in their opinion, Germany could have employed in order to enforce the free movement of EU citizens without subjecting its beneficiary to unreasonable costs and unnecessary administrative proceedings.

One solution could have been for Germany to apply its own conflict-of-laws rules in a creative manner. Article 10(1) EGBGB states that the name of a person is governed by the law of the country of which the person is a national, however German nationality has preference over other nationalities.⁶⁹ Hammje suggested that in accordance with the jurisprudence of the CJEU, all nationalities (of Member States) are equivalent and hence the reference to the nationality in German conflict-of-laws rules should have been understood as a simultaneous reference to German and Romanian law.⁷⁰ Hence, already through this conflict-of-laws method the surname granted in Romania could have been recognized in Germany.⁷¹ Another solution could have been for Germany to apply Article 48 EGBGB by analogy based on the consideration that both the *Grunkin-Paul* and *Freitag* cases were motivated by similar EU law policies.⁷² If the idea behind the provision was to eliminate obstacles to free movement due to the co-existence of two different personal names in different sets of documents, then *a fortiori* these considerations were applicable to cases of dual nationality.⁷³

---

⁶⁵ F. Jault-Seseke and E. Pataut, "Le citoyen européen et son nom", in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Giesecking, 2018, (371) 378; F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 335.

⁶⁶ A. Dutta, "Nr. 626 EuGH – AEUV Art. 18, 21; EGBGB Art. 48", *Zeitschrift für das gesamte Familienrecht*, 2017, (1178) 1178.

⁶⁷ F. Jault-Seseke and E. Pataut, "Le citoyen européen et son nom", in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Giesecking, 2018, (371) 378; F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 335.

⁶⁸ F. Jault-Seseke and E. Pataut, "Le citoyen européen et son nom", in B. Hess, E. Jayme and H.-P. Mansel (eds.), *Europa als Rechts- und Lebensraum: Liber Amicorum für Christian Kohler zum 75. Geburtstag*, Bielefeld, Verlag Ernst und Werner Giesecking, 2018, (371) 378.

⁶⁹ Introductory Act to the Civil Code [English translation]. Available at: https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_bgbeg/englisch_bgbeg.html#p0207. Article 3 of the Convention on Certain Questions Relating to the Conflict of Nationality Law states that person having two or more nationalities may be regarded as its national by each of the States whose nationality he possesses. League of Nations, *Hague Convention on Certain Questions Relating to the Conflict of Nationality Law*, 13 April 1930, League of Nations, Treaty Series, vol. 179, p. 89, No. 4137. Unlike Belgium, Germany has not ratified the convention. However, even the parties to the convention (e.g., Belgium) retain a right to treat a person with dual nationality as their own national, although they are not obliged to do so.

⁷⁰ P. Hammje, "Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité", *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 555.

⁷¹ *Ibid.*

⁷² F. Wall, "Gelbe Karte für Art. 48 EGBGB und § 3 NamÄndG", *Das Standesamt*, 2017, (326) 336-337.

⁷³ The application of Article 48 EGBGB by analogy to Mr Freitag's request was already rejected by Wuppertal District Court due to the fact that the legislative materials showed that Article 48 was intended to implement the *Grunkin-Paul* ruling. See, CJEU, C-541/15, *Mircea Florian Freitag*, 2017, para. 23. However, it is far from obvious that the interpretation of that provision

We cannot agree with the idea that EU law imposes upon the Member States to re-interpret their conflict-of-laws rules, even though Germany was not prohibited to do that in order to achieve such result. In fact, the Court's ruling neither prevents, nor encourages re-interpretation of conflict-of-laws rules with the view to avoiding non-compliance with EU primary law. It is just one of the possible modes of recognition, however it might have been better if this or similar approaches would have been employed instead of cumbersome administrative procedures with non-transparent costs and the appearance of being ill-suited for the protection of free movement, unless greatly modified to achieve the intended result.

5. Conclusions

As in other cases on recognition of personal names in the *Freitag* case, the Court emphasized that while the competence over determination of personal names remains with the Member States, the exercise of that competence means they must respect Article 21 TFEU.⁷⁴ The Member States can still employ their own conflict-of-laws rules, however, once a person with dual nationality has two conflicting personal names, he/she has a right to request recognition of the decision in another Member State. He/she has a right to carry one personal name, thus eliminating serious inconvenience related to this "dual" personality.

While Article 21 TFEU vests the right to request recognition onto the EU citizen, it does not impose any specific tool as to how recognition must be implemented, i.e., how the serious inconvenience must be eliminated. The Member States may do that by harmonizing conflict-of-laws rules or through other means. In the *Freitag* case, it was made clear that an administrative procedure might also serve for this purpose. At the same time, implementation of the rights under Article 21 TFEU via an administrative procedure nevertheless must comply with the principles of equivalence and effectiveness. Unfortunately, the *Freitag* case leaves it open when an administrative procedure complies with the principles of equivalence and effectiveness and when a Member State must create an alternative way of implementing the right to carry one personal name.

---

in the light of EU law could not have been employed in order to detach the function of that provision from the legislator's historical intention and instead interpret it in accordance with the policy behind the case law of the CJEU, including the *Grunkin-Paul* ruling.

⁷⁴ P. Hammje, "Reconnaissance par un État membre du nom patronymique acquis par l'un de ses nationaux auprès d'un autre État membre dont il a aussi la nationalité", *Revue critique de droit international privé*, 2017, (549) 550.

ACTUALITEIT/ACTUALITÉ

Regelgeving / Réglementation

1. Consulaire bijstand

[Koninklijk besluit van 22 april 2019](#) tot bepaling van de praktische modaliteiten voor het verlenen van consulaire bijstand voor situaties bedoeld in artikel 78, eerste lid, van de wet van 21 december 2013 houdende het consulaire wetboek.

Dit koninklijk besluit is op 3 juni 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Assistance consulaire

[Arrêté royal du 22 avril 2019](#) déterminant les modalités pratiques d'octroi de l'assistance consulaire dans les situations visées à l'article 78, alinéa 1er de la loi du 21 décembre 2013 portant le Code consulaire.

Cet arrêté royal a été publié le 3 juin 2019 au Moniteur belge.

2. Consulaire bijstand

[Koninklijk besluit van 22 april 2019](#) tot bepaling van de financiële aspecten van het verlenen van consulaire bijstand voor situaties bedoeld in artikel 78, eerste lid, van de wet van 21 december 2013 houdende het consulaire wetboek.

Dit koninklijk besluit is op 3 juni 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Assistance consulaire

[Arrêté royal du 22 avril 2019](#) déterminant les modalités financières d'octroi de l'assistance consulaire dans les situations visées à l'article 78, alinéa 1er de la loi du 21 décembre 2013 portant le Code consulaire.

Cet arrêté royal a été publié le 3 juin 2019 au Moniteur belge.

3. Gegevensbescherming voor de Databank Akten Burgerlijke Stand (DABS)

[Koninklijk besluit van 10 maart 2019](#) tot bepaling van de nadere regels voor de toegang tot de databank voor de akten van de burgerlijke stand.

Dit koninklijk besluit is op 14 maart 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Protection des données dans le cadre de la Banque de Données des Actes de l'Etat Civil (BAEC)

[Arrêté royal du 10 mars 2019](#) établissant les modalités d'accès à la banque de données des actes de l'état civil.

Cet arrêté royal a été publié le 14 mars 2019 au Moniteur belge.

4. Vaststelling van de modellen naar inhoud en vorm van akten in de DABS

[Koninklijk besluit van 3 februari 2019](#) tot vaststelling van de modellen van uittreksels en afschriften van akten van de burgerlijke stand.

Dit koninklijk besluit is op 15 februari 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Adoption des modèles des actes de la BAEC (contenu et forme)

[Arrêté royal du 3 février 2019](#) fixant les modèles d'extraits et des copies d'actes de l'état civil.

Cet arrêté royal a été publié le 15 février 2019 au Moniteur belge.

5. Opmaak van de akte van adoptie en afgifte van het bewijs van het document

[Koninklijk besluit van 30 januari 2019](#) tot vaststelling van de nadere regels voor de opmaak van de akte van adoptie en voor de afgifte van het bewijs ervan zoals bedoeld in artikel 367-2, vijfde lid van het Burgerlijk Wetboek en tot vaststelling van het model van schriftelijk bewijsstuk bedoeld in artikel 368-2 van het Burgerlijk Wetboek.

Dit koninklijk besluit is op 15 februari 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Établissement de l'acte d'adoption et délivrance de la preuve du document

[Arrêté royal du 30 janvier 2019](#) fixant les modalités d'établissement de l'acte d'adoption et de la délivrance du document qui l'atteste visées à l'article 367-2, alinéa 5 du Code civil, et fixant le modèle du certificat de conformité visé à l'article 368-2 du Code civil.

Cet arrêté royal a été publié le 15 février 2019 au Moniteur belge.

6. Consulaire bijstand

[Ministerieel besluit van 20 mei 2019](#) houdende diverse bepalingen betreffende consulaire bijstand.

Dit besluit is op 3 juni 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Assistance consulaire

[Arrêté ministériel du 20 mai 2019](#) portant dispositions diverses sur l'assistance consulaire.

Cet arrêté a été publié le 3 juin 2019 au Moniteur belge.

7. Consulaire bijstand

[Ministerieel besluit van 20 mei 2019](#) houdende financiële bepalingen betreffende consulaire bijstand.

Dit besluit is op 3 juni 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Assistance consulaire

[Arrêté ministériel du 20 mai 2019](#) portant dispositions financières sur l'assistance consulaire.

Cet arrêté a été publié le 3 juin 2019 au Moniteur belge.

7. Instemming met samenwerkingsakkoord

[Decreet van 3 mei 2019](#) houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 23 augustus 2018 tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in uitvoering van het Verdrag van 's-Gravenhage en Verordening Brussel II*bis* betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen (1).

Dit decreet is op 4 juni 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Assentiment avec l'accord de coopération

[Décret du 3 mai 2019](#) portant assentiment à l'accord de coopération du 23 août 2018 entre l'Etat fédéral, la Communauté flamande, la Communauté française, la Communauté germanophone et la Commission communautaire commune visant à assurer la mise en oeuvre de la Convention de La Haye et du Règlement Bruxelles II-*bis* en matière de responsabilité parentale et de mesures de protection des enfants (1).

Ce décret a été publié le 4 juin 2019 au Moniteur belge.

8. Opstellen akten burgerlijke stand DABS

[Omzendbrief](#) over de modernisering en informatisering van de burgerlijke stand. Deze omzendbrief omvat een nadere toelichting voor het opstellen van akten van de burgerlijke stand in de DABS. Meer bepaald worden ook de Belgische akten op basis van een buitenlandse akte (zie 4.2.14.) of op basis van een buitenlandse rechterlijke of administratieve beslissing (zie 4.2.15.) toegelicht.

Deze omzendbrief is op 25 maart 2019 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Etablissement des actes de l'état civil BAEC

[Circulaire](#) relative à la modernisation et l'informatisation de l'état civil. Cette circulaire contient des explications détaillées relatives à la rédaction des actes d'état civil au sein de la BAEC. En particulier, la circulation apporte des clarifications sur la rédaction d'actes belges fondés sur un acte étranger (cf. 4.2.14) ainsi que sur la rédaction d'actes belges fondés sur une décision judiciaire ou administrative étrangère (cf. 4.2.15).

Cette circulaire a été publiée le 25 mars 2019 au Moniteur belge.